IRINA FIEROIU
CLAUDIA
ROMAN
EDITURA ALBATROS
BUCUREŞTI 1988

Părinţilor mei şi bunicilor, cu dragoste şi recunoştinţă

„… Sunt mai bună decât reputaţia mea”.
Schiller, Maria Stuart

Sunt singură în amfiteatru. De fapt, sunt iar singură… în viaţă. Pentru a cita oară? Ce rost are să mai fac socoteala? Important e prezentul. Băncile „tac”, nu scârţâie niciuna. Când spui „sunt doar cu mine”, în interiorul tău doreşti să fi pronunţat acest cuvânt pentru ultima oară. Vrei ca semnificaţia, încărcătura lui s-o uiţi cât mai repede. Şi – vin ploile şi şterg o parte din cenuşiu. Iar apoi… După ploaie răsare soarele şi purifică atmosfera. Da. Dizolvă semnificaţia tristeţii.

Mi-am scos un sandviş şi mănânc. Cursurile s-au terminat, dar n-am vrut să plec cu colegii. Astăzi nu m-am simţit în stare să iau parte la exuberanţa lor. De ce? Pentru că azi doresc să stau de vorbă cu mine. Cu trecutul pe care vreau să-l uit. Pe care faptele-l păstrează, dar pe care l-am ascuns în mine. Şi care m-a făcut să mă simt uneori atât de singură, singură… chiar când sunt înconjurată de tineri pe care-i ştiu aproape. Trecutul… „Taci”, aş vrea să-i răspund iritată eului meu. Şi totuşi el are dreptate. Ar fi fost bun de geolog. Săpăturile lui duc totdeauna la minereu. Da. În urmă e o rană. „Deschisă?” „Ce importanţă are? Ştiu sigur că se va închide”. „La cabinetul medical ai fost întrebată de tot şi de toate. Asta te-a răscolit, nu?” „Aşa e… Dar voi uita. Sigur. Uitarea e la fel de palpabilă ca tristeţea. Deci? … O, Marcule… dac-ai mai fi tu lângă mine… Dar azi eu sunt singură. Ca în ziua când…”

*

* * *

Mi-am scos caietul din bancă. Azi am luat la mine unul neînceput. Simţeam nevoia să… şi când vrei să-ţi

rememorezi viaţa, totdeauna începi cu începutul. Nu?

*

* * *

Păşeam triumfătoare în lume. Triumfătoare? Chiar aşa. Şi asta pentru că părinţii şi bunicii simţeau, ţinându-mă în braţe, că îmbrăţişează un bulgăre enorm de aur. Bulgăre de aur? Nu. Nu-i adevărat. Dacă-l scapi pe jos nu se strică. Pe când un bibelou de cristal... Aşa-i: eu reprezentasem pentru bunicii şi părinţii mei un bibelou de cristal, în greutate de 2, 400 kg, care – ca să nu se „spargă" – trebuia să doarmă pe perne moi, şi ca să nu fie furat, trebuia apărat de întreaga echipă, „2 + 2", adică părinţii „în teren", iar bunicii, „rezerve".

Creşteam. Creşteam, devenind o floare. O floare de munte. Acesta era rezultatul metamorfozei. Dar nu o „Nu mă uita". Eram un mic bujor care pe zi ce trecea atrăgea parcă mai mult soarele şi răspândea din ce în ce mai multă mireasmă. Modestia? Eh, modestia!

„E un copil adorabil! E o păpuşe vie! Degajă sănătate şi voie bună! E aşa de vioaie! îi merge căpşorul! E un copil precoce!"... şi tot aşa prietenii, vecinii, cunoştinţele şi chiar străinii de pe stradă nu se puteau abţine să nu spună ceva despre mine. Nu treceam neobservată.

Părinţii erau fericiţi. După câţiva ani de căsnicie, casa lor devenise căminul ideal, unde răsuna glasul dulce, melodios al Claudiei.

Dar ce va ajunge Claudia? Cum? Nu ştiţi? Asta s-a hotărât demult. E deşteaptă; deci va ajunge departe. Nici vorbă, se va realiza profesional. E frumoasă; evident, va face o căsnicie minunată! Aşa că vedeţi, se ştia. Claudia va ajunge cineva. Sigur. (Idealul echipei „2 + 2".) Credeam şi eu, Claudia, la fel. Şi cum să nu fie aşa când viaţa nu-mi luase încă nimic, ci se tot grăbise să-mi facă daruri.

Deziluzia nu bătuse încă la poarta mea. Eu, Claudia, nu învăţasem încă primară semnificaţie a verbului „a pierde" şi nici nu tânjisem după „am învins".

Dar viaţa urma să-şi înceapă jocul de şah. Piesele trebuiau să părăsească adăpostul cald al culiselor. 3.2.1.

O… Nimic?… Nicio cădere?… Nicio piesă albă scoasă din joc?… Nimic. Încă.

Ajunsesem şcolăriţă. Timpul trecea, iar fetiţa cu ghiozdan se înălţase şi devenise foarte silitoare. Poate… prea silitoare. Bucuria părinţilor stârnea invidia vecinilor. Dar ce să-i faci?

„Premiul întâi: Claudia Ionescu”.

— Tocilara!

„De mine vorbeşte? Nu, nu cred. Angela e prietena mea. Cum ar putea vorbi aşa despre mine?”

Şi iată, Claudia cea de doisprezece ani pleca în vacanţă. Coroniţa de „Nu-mă-uita” o avea pe cap, cum o avusese în toate verile, de când începuse să poarte ghiozdan.

Trenul făcea taca-taca, taca-taca, iar Claudia parcă simţea că-i spune „Viaţa-i a ta!” „Viaţa-i a ta!” Dar coroniţa… Stând la geam, vântul i-o furase şi acum zgomotul trenului parcă spunea: „Nu mă uita! Nu mă uita!” Ce, ce să nu uite? Că viaţa poate fi atât de frumoasă. Că blinda viaţă pe care o dusese avea să se reîntoarcă. Adică: „Fii tare, învinge”. Vei învinge şi vei fi iar fericită? Ce să învingă?

„Dar sunt fericită! Coroniţa de «Nu mă uita» mi-o va reface bunicul. Floarea de «Nu mă uita» din livada bunicului e mai frumoasă decât oriunde!”

„Nu mă uita, spunea fericirea, mă voi întoarce”.

…Nu mă uita, spune pânza păianjenului şi acesta o reface. Hm! Ce asociaţii ciudate fac acum, când ar trebui să-l descriu pe Bot negru, pisoiul, care, încurcându-se printre picioarele Claudiei, îi urează „Bun venit!”…

…Vacanţa a trecut. A şi devenit o amintire.

*

* * *

Bubuitura mi-a izbit auzul şi toată făptura cu violenţă, m-a făcut aproape să sar din pat. Mâinile mi s-au cramponat de cearşaf, ţintuindu-mă pe loc câteva clipe. Apoi m-am ridicat, plutind parcă. Uşa fusese smulsă din toc, geamurile se spărseseră. Înspăimântător. Mi-am mai

plimbat o dată ochii, îngrozită, peste ele. Trează de-a binelea, în plin coşmar, am ieşit din cameră alergând. Un miros greu, înecăcios, pe care îl simţisem vag şi în pat, îmi făcea respiraţia aproape imposibilă. Înnebunită, am gonit spre bucătărie, strigând-o pe mama.

— Fugi! fugi! Ţi-am spus: Du-te în grădină, au fost cuvintele pe care mi le-a adresat cu faţa crispată, aproape de nerecunoscut. Gazele! Gazele au fost deschise.

O flacără mare umplea bucătăria şi tindea să cuprindă restul casei. Spaima, pe moment, m-a paralizat, dar apoi am început s-o trag după mine pe mama.

— Vino! Vino! Lasă-le… Vino! Focul, lasă-le, mama… strigam, târând-o, în timp ce ea, disperată, încerca să mai salveze câteva lucruri din camera de lângă bucătărie.

— Dă telefon: pompierii! am auzit-o, dar nu am plecat de lângă ea.

— Nu! Nu, te las. Vino! Mama… Vino!

— Du-te! Du-te, ţi-am spus! Dar eu m-am prins mai tare de ea. O trăgeam după mine cu toată puterea care-mi mai rămăsese.

— Nu te las. Nuu! Şi în cele din urmă am reuşit să o scot în partea casei rămasă încă neatinsă de ravagiile focului, ca apoi să sărim amândouă pe un geam afară.

Am simţit o înţepătură în talpă – usturime, durere. Ah, o albină. Durerea creştea, paralizându-mi piciorul. Dar văzând-o pe mama lângă mine – sleită, dar lângă mine – m-am liniştit.

Dintr-odată ochii mi-au alunecat spre uşă: straturile de flori de la intrare şi treptele erau pline de cărămizi. Coşul de pe acoperiş se transformase într-un morman de moloz.

— Vai, dacă ieşeam pe uşă… Ce puteam păţi! am auzit glasul mamei, răguşit de tensiune şi oboseală.

Pompierii au venit curând. Mi-am dat seama că îi chemaseră nişte vecini. După ce fierberea flăcărilor a fost potolită, o nouă teroare: ce-a mai rămas!?…

*

* * *

— Mama! De ce-ai intrat pe uşă?

— Dar…

— Ţi-am spus că nu mai trebuie să intri decât pe geam!

— Am considerat că…

— Să nu mai uiţi… Acolo poate să cadă coşul. Mamaa!

— Dar…

— Mi-e frică! Mi-e frică! Şi tanti Ana a plecat şi m-a lăsaat şi eu n-am plecat şi… Mamaa!

Asemenea conversaţii se repetau frecvent. Părinţii păreau neliniştiţi.

— Dragul meu, ce-i cu Claudia? Nu mai e ea!

— Un şoc?

*

* * *

Da. Acvariul în care plutisem liniştită până atunci se spărsese.

Primul contact brutal cu ceva inexplicabil se produsese. (Pe atunci, era inexplicabil.) Nu bănuisem niciodată că părinţii mei vor putea vorbi aşa despre mine. Ceva din mine se sfărâmase. Clopotul sub care crescusem până atunci. Incubatorul care dintr-odată nu mai funcţiona. Oare contactul cu aerul de afară mă năucise?

*

* * *

Şoc – psihiatru – tratament forte. Acesta devenise „Triunghiul Bermudelor” pentru părinţi. Discuţiile, seara, nu se mai terminau. Şi în cele din urmă…

— Claudia, mergem astăzi la „Pe aripile vântului”. Mi-ai spus că ţi-ar face plăcere să-l revezi. Am luat bilete. Mergem?

— Da, sigur. Vreau s-o văd pe Scarlett.

— Atunci hai, repede, tata e jos la maşină.

— Cum? Mergem acum, la prima oră?

— Da. La matineu. Sau tu nu vrei?

— Am crezut că mergem după-masă. Acum nu trebuie să plecaţi la serviciu?

— Nu. Azi ne-am luat zi liberă. Vrem să stăm cu tine. Dacă nu vii repede, întârziem.

— Da, bine. Vin.

*

* * *

— Dar unde mergem? La ce cinema joacă? Ce-i poarta asta? Unde intrăm? UNDE M-AŢI ADUS?

— Linişteşte-te, draga mea. O să stai aici câteva săptămâni şi o să te întorci acasă sănătoasă.

— Unde am intrat?

— Suntem în parcul Spitalului de boli nervoase.

— La…

— Bună ziua, doamnă doctor Şoimaru.

— Bună ziua. Vă aşteptam.

Şi doctoriţa m-a radiografiat sistematic, expertă, dintr-o privire.

— O să fie totul bine, drăguţo. Vino să vezi ce rezervă frumoasă ţi-am pregătit.

M-a luat de mână şi am plecat cu ea. Când mi-a spus „drăguţo”, a răbufnit în mine un val de protest. Priveam mânioasă impecabilele halate ale infirmierilor care fuseseră pregătiţi ca, la nevoie, să mă imobilizeze.

Aceşti „câini de pază” bine instruiţi ne-au urmat. Le-o fi fost teamă că-mi voi smulge mâna din cea a doctoriţei şi voi fugi; sau voi încerca să sar gardul. Ce să faci, îşi câştigau şi ei pâinea.

Doctoriţa ne-a poftit în cabinet şi a încercat să discute cu mine. Urma ca apoi să mai discute şi cu părinţii. După „ritual”.

Simţeam că trebuie să înfrunt cumva situaţia… I-am spus sec:

— Sunt obosită. O să vă spună părinţii totul.

— Dar nu vrei să stăm şi noi două puţin de vorbă?

— O să avem destul timp, doamnă doctor!

Răspunsul a venit tărăgănat, aşa cum simţeam că se va derula de-acum totul, cine ştie cât timp. Creştea în mine o revoltă mută. „De ce?” „Poate pentru că niciodată nu mi-au plăcut lucrurile tărăgănate. Dar oare numai de asta?

Nu. Şi pentru că eu sunt o nebună. Bolnavă psihic. Deci, ce rost are să mai discut? «Adevărul» despre mine nu-l pot spune decât părinţii”.

Aşa că o asistentă foarte aranjată – da! efectiv cochetă – m-a condus într-o rezervă şi mi-a administrat un calmant. O injecţie.

M-am trântit în pat încălţată.

— Nu-ţi scoţi adidaşii?

— Nu. Ar fi inestetic să-mi vezi ciorapii rupţi şi murdari.

A holbat ochii la mine. Atunci mi-am dat seama că semăna puţin cu Loretta Young, pe care o văzusem la Cinematecă.

— Cum vrei! În curând îţi voi aduce lucrurile.

— Mulţumesc, drăguţo, i-am aruncat, la care ea, contrariată, a ieşit. Îi făcusem impresia unei fetiţe bine educate şi fusese o lovitură să constate că sunt vulgară. Da: încercam să par cât mai prost crescută. O răzbunare copilărească? Da, probabil. Poate pentru că îmi dădeam seama că sunt în mâinile lor şi mă simţeam singură, abandonată. Cred că eram supărată pe părinţi, când mă gândeam la ce-mi făcuseră, cum mă minţiseră…

Peste vreo zece minute „Loretta Young” a sosit, aducându-mi lucrurile. Am recunoscut geanta mea.

— Mi-a spus mămica ta că ai înăuntru de toate. Vrei să-i transmit ceva?

— Nu. Mulţumesc, drăguţo!

— Îţi place să-mi spui aşa?

— Aşa vorbesc eu, m-am auzit minţind. Îţi displace? am întrebat-o provocator.

— Nu, dar pe mine mă cheamă Angela. Nu vrei să-mi spui aşa?

Îmi vorbea cu precauţie. De ce? Naiba ştie. Şi oricum, ce importanţă avea?

— Pe tine cum te cheamă? continuă ea.

— Spune-mi Eddy.

— Eddy?

— Da. Aşa-mi spun prietenii.

Eddy – de la ce? Sau: de ce? Se aşezase pe marginea patului. Încerca să mă tragă de limbă?

Oare făcea „prospectări”, pusă de doctoriţă? Posibil. Dar la fel de posibil era că le făcea din proprie iniţiativă, ca să aibă ce-i raporta. Să crească în ochii şefei.

— Merg foarte bine cu bicicleta. Mai bine zis, foarte repede şi prietenii mei mi-au zis aşa pentru că a existat, cică, un mare ciclist cu numele ăsta.

— Da? Şi ce-ţi mai place să faci? Ce alt hobby mai ai? Pentru că, după câte înţeleg, bicicleta e un hobby.

— Acuma mi-ar plăcea să dorm, i-am tăiat-o din scurt, (încercam să nu-mi pierd din vulgaritate. Mai bine zis, observasem că m-am îndulcit puţin şi nu voiam să-mi pierd acreala.) Peste cât timp îmi faci altă injecţie?

— Peste două ore. La douăsprezece.

— Bine. Atunci am adormit.

— Nu te dezbraci? mă mai întrebă L.Y.

— Nu. Sunt obişnuită aşa.

L.Y. a ieşit încet. Îi provocasem silă, sau o revoltasem numai? Milă sper că nu… Dar ce importanţă avea?

Am tras pătura pe mine şi am luat o poziţie de om adormit. Doream să pot gândi în linişte. Nu voiam să fiu deranjată.

*

* * *

— Ei, scoală, Eddy, am auzit glasul Angelei. Trebuie să iei două hapuri. Şi acuşi vine doamna doctor să te vadă. Apropo, te-am descălţat. Ciorapii îţi sunt aproape noi şi perfect curaţi.

— Hm! Am zâmbit, cred. Îmi simţeam capul foarte greu. Mă întrebam ce injecţie îmi făcuse. Aveam impresia că am dormit nu două ore, ci patru sau zece… Un somn „de piatră”.

Uitându-mă la ceas, am simţit o jenă la mână. Am văzut că mi se luase sânge.

— A trebuit să-ţi facem nişte analize şi doamna doctor s-a gândit că te solicită mai puţin dacă-ţi luăm sânge în somn.

N-am zis nimic. În momentul acela a intrat doctoriţa. S-a apropiat de mine şi m-a întrebat cu un zâmbet profesional:

— Cum te simţi acum, drăguţo?

N-am răspuns.

— Ce e acum în capul tău, drăguţo? Ce gândeşti tu acum? continuă ea. Eşti supărată?

Eram încă zăpăcită de medicamentul administrat. Se făcuse şase. Nu-mi dădeam seama la ce tactică recursese doctoriţa.

— Gândesc ceea ce îmi permite medicamentul administrat de drăguţa, şi am arătat cu capul spre L.Y.

L.Y. a vrut să chicotească, dar s-a oprit la timp. Şi-a dat seama că e mai sănătos să se abţină. Doctoriţa m-a anunţat:

— Am să te chem imediat în cabinetul meu, să mai stăm de vorbă.

Dar mai stătusem de vorbă până atunci? Nu. Totuşi, dialogul ăsta l-o fi numit ea „stat de vorbă”. A ieşit.

M-am spălat şi-am deschis geanta, să-mi scot pijamaua. Alături de tot felul de lucruri necesare, erau foarte multe dulciuri – părinţii ştiau că-mi plac – şi o scrisoare. Primul impuls a fost s-o rup. Nu m-am îndurat, dar nici putere s-o citesc n-am avut. Am împăturit-o şi am pus-o în buzunarul genţii, iar dulciurile le-am pus pe geam pentru porumbei. Observasem că sunt foarte mulţi în parcul spitalului.

*

* * *

Aproximativ peste o oră eram în cabinetul doctoriţei, instalată într-un fotoliu comod. Mă uitam pe fereastră, în timp ce ea îmi tot punea întrebări, care rămâneau fără răspuns. Aveam impresia că este o ucenică de croitorie care tot desface şi descoase o rochie, încercând să pătrundă în tainele croitoriei „de clasă”.

— Părinţii mi-au spus că eşti o fire sociabilă. Acum însă văd că te-ai supărat şi te-ai închis în tine. Uite, cred că eşti supărată pe părinţi, pentru că te-au internat fără să-ţi

spună dinainte. Eu am stat însă de multe ori de vorbă cu părinţii tăi până acum şi afund despre ce este vorba, le-am sugerat să trimit o Salvare să te ia. Dar ei au avut dreptate când m-au refuzat. În ce situaţie i-ai fi pus faţă de vecini şi… şi în ce situaţie ai fi fost pusă chiar tu, dacă ar fi venit Salvarea să te ia cu forţa de acasă…

— Nu ţin minte, dar poate injecţia pe care mi-aţi făcut-o mi-a întunecat memoria… Nu ţin minte să fi dat de lucru cuiva în dimineaţa aceasta.

Am vrut să par liniştită. Glasul meu a avut însă o nuanţă iritată. Nu mi-am putut-o ascunde.

— Da. Înţeleg ce vrei să spui, zise, în timp ce se vedea că face eforturi să rămână calmă, dar nu ne-am aşteptat să reacţionezi aşa.

— Nu?! Credeaţi că am turbat cel puţin pe jumătate, am rostit, cu indiferenţă.

— Ei, să nu luăm lucrurile în tragic. Uite: dovedeşte că părinţii au exagerat şi în loc să stai aici săptămâni sau luni, în câteva zile îţi dăm drumul.

— Să-mi daţi drumul? Mulţumesc, nu simt nevoia să plec aşa de repede de la dumneavoastră. Îmi place aici. Mi-aţi dat o rezervă cu fereastră spre Sud. Este o cameră aşa de luminoasă! E chiar mult mai plăcută decât camera mea, care are ferestrele spe Nord.

— Deci, nu vrei să pleci de aici? Îţi place? repetă ea, ca un ecou.

— Îmi place.

— Nu cred asta. Păstra un ton civilizat. Nu cred asta, spuse, ceva mai apăsat. Nimeni în situaţia ta nu preferă spitalul, casei.

— Ba da. Spitalul este o schimbare de mediu. Şi, acum câteva zile, părinţii mi-au spus că mi-ar prinde bine o schimbare de mediu. Aşa că l-am schimbat.

— Spune-mi, de ce intri pe geam în loc de uşă? Ţi-e teamă că o să cadă iar coşul? Cum o să cadă? A fost fixat bine. De ce-i necăjeşti pe părinţi?

Multe alte „de ce”-uri au urmat. Vorbea continuu. A făcut, cred, multe greşeli pedagogice, dar cum eram numai

noi două, nu avea cine s-o bată pe umăr, şoptindu-i: „Colega, nu aşa se procedează cu un copil nevrotic”. Am ascultat-o vorbind neîncetat, iar „de ce”-urile deveniseră agasante.

Totuşi cred c-aş mai fi lăsat-o să vorbească – numai ca începuse să mi se facă frig. Am întrerupt-o deci:

— N-aţi prefera acum un duş rece?

— Ce?

— Am fost învăţată să folosesc cuvântul „Poftim”.

— Cum îţi permiţi? Mi s-a spus că eşti bine crescută, iar tu – uite cum te porţi! Tonul trecuse la un ritm „Allegro”.

— Bine crescută? Amăgire părintească. Dar să ştiţi: mi mă interesează cum îmi definiţi purtarea; eu la fel mă voi purta, chit că mă ţineţi aici toată noaptea. Însă n-o să mă ţineţi, pentru că de pe acum vi se închid ochii de somn.

— Cred că e timpul să pleci. Mai discutăm noi mâine. Şi poimâine, dacă vă face plăcere…

*

* * *

De ce mă purtam aşa cu ea? Nu ştiu. În fond ea nu avea nicio vină. Părinţii îi solicitaseră vindecarea mea. Nu intrase ea singură în „afacere”. Iar eu… Eram un „martor” de la care ar fi putut afla multe, dacă n-aş fi îndreptat spre o direcţie greşită raţionamentele ei de medic psihiatru. Ea, oricum – asta era cererea părinţilor – trebuia să-mi facă un tratament. Dacă eu aş fi fost Claudia cea de toate zilele, dacă i-aş fi vorbit deschis, poate şi-ar fi dat seama cum stau lucrurile şi… Dar eu îmi dădeam toată silinţa să-şi facă despre Claudia o impresie eronată. Voiam să-mi bat joc de ea? De ce? Probabil pentru că era singura persoană, din triunghiul ce pusese la cale internarea mea, pe care mă puteam răzbuna. Şi pentru că avea, simţeam, o fire severă. Şi oricum era un om complet străin, aşa că nu mă interesa faptul că loveam în ea. Puteam fi învinuită de duritate? Poate că da.

*

* * *

Mergând spre rezervă, am trecut pe lângă un cabinet unde asistenta de serviciu fuma satisfăcută un superlong. Am depăşit-o, nu fără să fi observat că şi ea era superaranjată. Apoi m-am gândit c-ar fi mai bine să-i fac o mică vizită.

— Dă-mi, te rog, şi mie una, am zis, sprijinindu-mă de uşă.

S-a holbat la mine şi a întrebat, aproape silabisind cuvintele:

— Cum? Fumezi la vârsta asta?

— De ce nu? Mai am doar patru ani până la majorat, îmi dai?

Zâmbetul apărut involuntar pe faţa ei se transformă subit într-o privire plină de demnitate.

— Nu. Cum îţi închipui? Du-te imediat la culcare.

— Păcat, am replicat sec; păcat pentru amândouă. Mâine ţi-aş fi dat un pachet.

Şi am plecat.

Dar în mai puţin de un minut m-am întors pe călcâie şi, cu un gest de balerină, mi-am scos singură o ţigară din pachet. M-am jucat cu ea între degete, privind-o în ochi. Am zâmbit.

— Hop! Şi superlongul, primind bobârnacul, şi-a început zborul înapoi spre proprietară.

După o secundă:

— Dar o bomboană? N-are cum să-mi facă rău.

Am şi întins mâna spre cutia apetisantă ce-o avea în faţă.

— Ai grijă să nu dai foc spitalului! mi-am auzit tot eu vocea, văzând cum scrumul ţigării, rămasă între buzele ei încremenite, îi pica în neştire pe halatul imaculat. Supercalcat!

Şi am luat-o în fine spre rezervă. Eram mulţumită, îmi asigurasem o retragere triumfătoare.

„Râzi! Hai, râzi! De ce-ai încetat? Râzi, clovnule!” Dar chipul meu reflectat în oglinda din perete nu voia. Niciun muşchi nu se destindea.

Am stins lumina şi m-am culcat. Îmi imaginam că

plutesc într-o barcă în larg şi am rău de mare. Totuşi mă simţeam relaxată, aşa încât mi-am zis că n-ar strica să mă gândesc puţin la ziua de mâine.

Ştiam că va trebui să stau un timp în spital; dacă mă împotriveam, aveam să stau mai mult. Cel mai bine era sa afişez indiferenţă şi proastă creştere. Ambele menite să-i facă pe cei din jurul meu să se sature de mine şi deci, să-mi dorească plecarea. Iar eu voiam să-mi pot reîncepe cât mai repede pregătirea pentru examenul din vară, pentru intrarea în liceu. Aveam examen peste câteva luni.

Răul se suportă mai uşor cu zâmbetul pe buze decât cu lacrimi. Mi-am consolidat planul cu îndârjire copilărească. În spital: indiferenţă, alternând cu obrăznicie şi ironii muşcătoare la adresa tuturor. Acasă: buchet de zâmbete; în medie… zece hapuri pe zi – cifră pesimistă! – şi încercarea de a dovedi că totul era pe alt fond, nu pe cel al sistemului nervos, cum credeau cei din jurul meu. Da. Trebuia să caut. Să umblu, să aflu lucruri noi. Simţeam că soarta îmi ascunde ceva.

*

* * *

A doua zi dimineaţă, doctoriţa a intrat cu un zâmbet în rezerva mea. Eu tocmai luasem o carte din geantă şi citeam.

— Ei, cum ai dormit? mă întrebă ea, cu o voce voioasă.

— Mulţumesc, satisfăcător. Dar dumneavoastră cum aţi dormit?

— Eu? Bine, răspunse, contrariată.

— Mi-aţi luat o piatră de pe inimă. Toată noaptea m-a chinuit gândul că, în starea în care v-am lăsat aseară, trebuia să vă fi recomandat să faceţi – după duşul rece – şi unul cald. Aţi fi dormit mult mai bine. Dar dacă aţi dormit bine, oricum mă simt cu sufletul împăcat.

Începusem să-mi pun planul în aplicare. Nu a dat însă roadele scontate. Doctoriţa nu s-a grăbit să mă externeze. Analizele, testele psihice au continuat, lăsând amprente de neşters în amintirea unui copil. Toate au ieşit normale.

Noaptea mi-o petreceam plângând înfundat, iar dimineaţa făceam un duş şi multă gimnastică. Voiam ca doctoriţei să-i apar cât mai rozã şi mai frumoasă. Voiam ca nimeni să nu bănuiască ce este în sufletul meu. Când părinţii veneau în vizită, eram surâzătoare.

Trecuseră două luni când, păstrându-şi zâmbetul profesional, doctoriţa m-a anunţat:

— Gata. Mâine dimineaţă pleci.

S-a uitat la mine lung. A încercat să-mi surprindă pe faţă o schimbare, dar am rămas cu obrazul imobil. Aflasem vestea dinainte. Ce-i drept din întâmplare, dar o aflasem.

— Nu-ţi pare bine?

— Mi-e indiferent.

Şi aşa, în dimineaţa următoare urma să părăsesc spitalul. Mi-am zis: „Dacă mai stăteam, îmi cedau cu adevărat nervii”.

Să stai într-un spital de psihiatrie, să fii considerată bolnava psihic, să ţi se facă tratament adecvat şi tu să fii sănătoasă. Da. Permanent simţeam că nu la nervi e „buba”. Dar, vorba din străbuni: „Totu-i bine şi frumos când se sfârşeşte cu bine”. Se sfârşise însă oare ceva?

M-am culcat cu gândul că se sfârşise.

Dimineaţa a venit.

De-abia mă trezisem – nici nu se luminase de tot – când am văzut uşa deschizându-se şi în prag a apărut L.Y., împreună cu doi „dulăi de pază”. Pe moment am crezut i-a au greşit rezerva, dar imediat i-am constatat trecând la acţiune.

— Ce-nseamnă asta? Ce vreţi să faceţi?

— Hai, gata clonţul.

— Doar nu…

— Gata, gata. Şi când te gândeşti că doamna doctor voia să-i dea drumul…

Şi m-am trezit „blindată” într-o cămaşă de forţă.

Pe moment, din cauza nodului din gât, n-am putut scoate niciun cuvânt. Când mi-a revenit graiul, era prea târziu. Eram instalată într-un fel de staul. În apropiere s-a trântit o uşă Am auzit-o pe Angela vorbind cu o colegă.

Dintr-odată glasul ei a sunat ca un ferăstrău:

— Să-mi facă ea mie una ca asta… Şi când te gândeşti cât am aşteptat…

Când mi-ai spus despre cine e vorba, am rămas tablou. În locul tău nu ştiu, zău, cum aş fi reacţionat în dimineaţa asta… Ce-o fi în sufletul tău?

— Ei…

— În fond, bine că te-ai resemnat. Te mai trezeai c-o belea. Şi de câte ori am încercat să susţin că…

— Eh, cine ne-ascultă pe noi? Doamne, şi cât am aşteptat!…

„Glasul ei seamănă acum cu o balama neunsă”. Imediat mi-am reproşat lipsa de respect. Îmi dădeam seama că-i provocasem un mare necaz, dar nu ştiam ce. Nu ţineam minte să-i fi făcut ceva – cert era însă că totuşi, ceva îi făcusem şi conştiinţa, treaza mea conştiinţă, îşi cerea drepturile.

Stăteam nemişcată, încercând să analizez ziua de ieri. Nu găseam nimic. Deodată am auzit un ţipăt urmat de un plâns convulsiv. M-au trecut fiori. Am încercat să mă liniştesc şi am început iar să „forez” ziua de ieri. Tot nu găseam nimic. Ce i-oi fi făcut?… Ceva rău, desigur. Dar ce? Cum naiba de nu-mi amintesc nimic? Hai s-o iau sistematic. Dimineaţă m-am sculat ca de obicei şi după gimnastică… parcă m-am dus în parc? Nu – în parc m-am dus după-masă; m-au certat că nu respect orele de somn, dar eu m-am furişat în parc. N-aş fi putut dormi. Prea era interesantă cartea pe care o citeam. Apoi… Da: după cină m-am reîntors în cameră şi m-am culcat. Atunci? E grav, din moment ce nu-mi amintesc. E un adevărat simptom anormal. Simptom anormal?

Toată ziua a durat propriul interogatoriu. De mâncare nu m-am putut atinge. Când a venit Angela – mi-era parcă ruşine faţă de mine să-i mai spun L.Y.; ce-i drept, nu se putea compara cu starul din anii ’30—40, o poreclisem aşa mai mult în bătaie de joc – am privit-o cu vinovăţie şi…

Spre seară însă ceva în mine s-a declanşat năvalnic.

„Cum te gândeşti că i-ai făcut ceva, când nu ştii să-i fi făcut nimic? Ce-i lipsa asta de logică? Până ieri erai pe picioarele tale şi acum eşti în plin balamuc? Nu se poate. E ceva la mijloc. Ai văzut cum se uita Angela la tine? Se uita furioasă? Nu. Resemnată? Nu. Atunci, cum se uita? Acum parcă-mi aduc aminte că… privirea ei m-a şocat. Ei, vezi că am dreptate? Privirea ei era VINOVATĂ”. Aşa s-a derulat dialogul cu propria-mi conştiinţă. Neliniştea, totuşi, se infiltrase perfid, o nelinişte care la sfârşit de abia mai putea fi ţinută în zăgazuri. Noaptea a fost un chin: rememoram mereu, în detaliu, cum decursese programul meu cu o zi în urmă.

Soarele urcase leneş pe cer, când am auzit uşa deschizându-se şi doctoriţa a înaintat spre mine. M-am trezit din amorţire – mi-am dat seama că după mult zbucium aţipisem spre dimineaţă – şi…

— Eii, drăguţo! Ai făcut o criză şi ai lovit-o pe Angela. Frumos.

— Am… lovit-o eu pe Angela?

Rămăsesem stupefiată. Începeam să înţeleg unele lucruri. Înţelegeam că acesta fusese răul pe care se afirma că-l provocasem. Şi totuşi nu înţelegeam nimic. „Dar când am lovit-o?… N-am lovit-o. Ştiu sigur că n-am lovit-o”. Recapitulasem doar tot ce făcusem cu două zile în urmă. Minut cu minut. Îmi aduceam perfect aminte de toate amănuntele.

— Ce-i întrebarea asta? îmi zise doctoriţa, dar pe chip i se aşternuse o nedumerire.

— Doamnă doctor, eu nu ţin minte s-o fi lovit şi nici să fi făcut vreo criză. De fapt ştiu sigur că n-am făcut niciuna, nici alta.

Deodată, nu mi s-a mai părut atât de aspră. Şi i-am spus ca reconstituisem, în întregime, cum îmi petrecusem ziua pretinsei „crize”.

— Mă credeţi? am încheiat.

S-a uitat atentă la mine, parcă îngândurată, cercetându-mă.

— Pe răspunderea mea, îţi dau drumul, a zis, după ce

tăcuse clipe lungi.

— Deci m-aţi crezut.

— Vreau să lămuresc unele lucruri, zise, în timp ce-mi scotea „blindajul”.

A ieşit şi eu am urmat-o. Mi-am dat seama că nu i-a fost teamă că o s-o lovesc pe la spate. Ceva se schimbase în atitudinea ei faţă de mine.

Peste puţin timp a venit mama să mă ia. Trecuse întâi pe la doctoriţă şi mi-am dat seama că stătuseră de vorbă.

În drum spre maşină, mama m-a întrebat:

— Ai lovit-o?

— Nu.

— Şi atunci – asistenta a minţit? Ce interes avea?

— N-am lovit-o. E tot ce ştiu: n-am lovit-o. Nu pricep de ce…

— Ei, pare o fată drăguţă, cu care te înţelegeai… Oricum, n-o să te duc înapoi!

N-am mai zis nimic. Nu mai avea niciun rost. „Palmaresul” bolii mele se îmbogăţise în ochii mamei? Probabil.

*

* * *

Închid caietul. Se închide cu un mic zgomot. În amfiteatrul gol, zgomotul se amplifică. Parcă ar vrea să spună: Nu e cazul să faci din ţânţar armăsar.

Se înserează. Pornesc spre casă. Privirile mele trec peste oameni. Ce bine-i între oameni… Ce frumos e oraşul toamna.

…Aşadar – acesta fusese al doilea contact, brutal, cu realitatea. Şi, paradoxal, izbitura, venise tocmai de la învelişul ocrotitor pe care părinţii credeau că-l găsiseră pentru mine. De data aceasta, un înveliş instituţional. Panicaţi, voiseră să-şi transfere responsabilitatea asupra unor medici. Cu învelişul cald în care mă crescuseră dăduseră greş şi… nu găsiseră altă ieşire.

Lunile care au urmat au fost cele mai grele. Îmi cereau să fiu foarte atentă. Fiecare mişcare se cerea controlată… Manifestările nevrotice” (sau „psihopate”?)

trebuiau să dispară Trebuia; pentru că altfel, cine ştie, aş fi fost iar dusă sa văd „Pe aripile vântului”. Nu ştiu ce-i spusese doctoriţa mamei; intuiam că nu mă vorbise de rău; dar părinţii m-au privit mult timp cu suspiciune – deşi nu afişată, exteriorizată. Aşa că eu mă supravegheam să „nu trag prea mult de volan” într-o singură parte. Aveam impresia ca dau un dificil examen în faţa unui profesor foarte sever, gata să-şi penalizeze elevul la cele mai mici neatenţii.

Aşa că atunci când, după un semestru, analizele toate au ieşit, cred, cel puţin cu calificativul „satisfăcător”, bucuria părinţilor şi a bunicii a atins amperajul maxim.

Eu însă eram abătută, chiar când învăţam cu toată concentrarea. Această viaţă fără sinceritate deplină n-o mai puteam suporta. Bunica a trebuit să plece de la noi şi am primit vestea cu o mare uşurare. Îmi aducea în dar un lucru după care tânjisem multe luni: singurătatea. Aveam mare nevoie să fiu singură. Doar cu mine însămi mai puteam vorbi deschis. Şi acum aveam posibilitatea ca o bună parte din zi să fiu numai cu mine.

A venit vara. Nu învăţasem în zadar: am luat examenul şi am intrat la liceu.

Am plecat cu părinţii la bunici, la munte.

Toată vacanţa mi-am petrecut-o, iarăşi, aproape singura. Luam în fiecare dimineaţă câte o carte şi mă refugiam în pădure. Departe-n pădure, unde mă gândeam la toate. Fusesem de multe ori lovită în lunile care urmaseră ieşirii din spital. Fusesem lovită şi, în pădure, încercam să-mi găsesc, sau la nevoie să-mi fabric „anticorpi”. Îmi dădeam seama că un foarte valoros anticorp este indiferenţa, dar altul şi mai bun eşti tu însuţi. Adică: ai singur grijă de tine Nu aştepta ajutor. Dă-l, dacă poţi, dar nu-l aştepta.

Îmi revenea des în minte cămaşa de forţă. Amprenta ce-o lăsase asupra amintirilor mele părea de neşters. De multe ori instinctul de conservare făcea apel la anticorpul indiferenţă. Când îmi spuneam: „Eh, nimic decât o amintire în plus în palmares”, priveam parcă mai uşor spre

trecut.

Întrebarea „oare chiar am lovit-o?” mă chinuia încă. Raţiunea îmi spunea mereu că n-am lovit-o. Că nici nu m-am gândit la aşa ceva. Dar „cămaşa”… „Cămaşa” îmi apărea la orizont şi atunci iar mă întrebam: „Dacă n-am lovit-o, de ce m-au acuzat? Ce interes aveau? De ce? Angela era o fată amabilă. N-am avut nimic cu ea. De ce? …” Întrebările veneau pe bandă rulantă, ca nişte burghie care mă sfredeleau.

La un moment dat mi-am dat seama că părinţii intră la bănuieli. Prea stăteam mult singură. Şi apoi… „Stă oare cu adevărat singură?”

Am recurs deci la un truc. Prin vecini exista, tot în vacanţă, un cerc zis „monden”. Un grup care însă nu m-a primit cu braţele deschise, când i-am bătut la uşă. Ce-i drept: eram şi prea puştoaică pentru ei.

M-am trezit în faţa acelor tineri ce-şi dădeau aere – aceasta a fost impresia mea despre ei – ca un hoţ prins în flagrant delict de către un renumit boxer. Un hoţ care nu ştia cum să-şi justifice prezenţa.

— Am o rugăminte.

— O rugăminte? mă întrebă un student care mi se păru, ca şi ceilalţi, plin de sine.

— Da. Aş vrea ca… adică v-aş ruga: dacă v-ar întreba bunicii sau părinţii mei vreodată dacă îmi petrec cu voi o parte din zi, să le spuneţi că aproape toate dimineţile, ba câteodată şi câteva ore după masă…

M-am cam bâlbâit. În orice caz cred că am debitat în fugă ceva cam de genul acesta. Când i-am văzut pe toţi uitându-se ciudat la mine, m-am intimidat. De ce? Nu era genul meu să mă pierd cu firea. Poate că singurătatea mă sălbăticise? Şi apoi… eu eram dintre „bobocii” de liceu, iar ei – toţi studenţi, câţiva chiar recenţi absolvenţi de facultate.

— Şi de ce vrei să-i duci de nas pe babaci, copiliţo? am auzit de undeva din spatele meu un glas. L-am socotit ironic.

— Ai vreo combinaţie? am auzit alt glas, care mă lua

în zeflemea.

— Lăsaţi copilu-n pace.

Dădusem, în sfârşit, peste o „aripă ocrotitoare”.

— Prezintă-ni-l şi nouă! După voce am recunoscut-o pe „cocheta” grupului.

— Mai are cineva de făcut vreo remarcă la fel de inteligentă? m-am auzit spunând, cu îndrăzneală.

— Ştii că ai tupeu! Unuia îi sărise ţandăra. Înaintă spre mine. Auzisem despre el că făcea pe Don Juan-ul locului. Vii la noi, tu care cred că n-ai nici cincisprezece ani. O puştoaică. Ne ceri să minţim pentru tine şi nu ne spui cu ce scop. Iar noi – roti ochii, trecând ocrotitor grupul în revistă. – nu ştim în ce afacere ai intrat tu şi deci, implicit, vrei să ne bagi şi pe noi.

— Prelegerea a luat sfârşit? am întrebat.

În fond, ce-aş fi putut să le spun? Ca să înţeleagă, ar fi trebuit să le relatez toată povestea mea, începând cu incendiul. Nu merita osteneala. Nu meritau ei.

Faptul că nu a avut succesul scontat, mi-am dat seama, l-a iritat pe Don Juan. Ca să-şi salveze reputaţia, a aruncat în joc ultima carte. Asul, credea el.

— Uşuratică poţi fi la orice vârstă. De unde să ştim noi ce faci, în timp ce părinţii cred că eşti aici?

— Dă-te la o parte, stai în calea soarelui. Instinctiv, s-a dat. Întorcând capul, i-am aruncat peste umăr: E jignitor pentru soare să-i facă unul ca tine umbră.

Vorbe „teribile” de adolescentă… gândesc azi.

Tot rememorând discuţia avută cu grupul de tineri, am plecat spre pădure. Bot negru, motanul, îşi făcuse apariţia şi zburda pe potecă înaintea mea, încercând să prindă fluturi. Era o zi prea frumoasă pentru gânduri triste şi totuşi, gândurile triste nu mă părăseau. Nu eram pregătită pentru viaţă! Mă simţeam mică şi firavă faţă de brazii pe lângă care treceam. Cită demnitate, frumuseţe şi puritate se întruchipa în ei! Dar totuşi… din loc în loc unii erau trunchiaţi, trăsniţi. de vitregiile sorţii… Mergeam înainte, Bot negru îmi era călăuză.

Gânduri, gânduri. Nu îţi lasă odihnă, le alungi şi nu-ţi

dau pace, dar… mergi înainte.

Peste câteva zile am auzit-o pe mama:

— Draga mea, m-am întâlnit cu câţiva „mondeni” – aşa le rămăsese numele, în localitate, membrilor grupului aceluia – şi m-au rugat să-ţi transmit să te duci şi în după masa asta pe la ei. Sunt nişte tineri foarte drăguţi. Plini de viaţă. („Cred şi eu!”) Sunteţi în relaţii bune?

— Da. Nu ţi-am spus?…

— Sunt foarte drăguţi şi foarte manieraţi. Da, da. Ai însă grijă…

Zâmbetul ei mi-a crispat faţa. „A cita oară îmi atrage mama atenţia? Din moment ce am stat în cămaşă de forţă… e şi firesc!”

Dar m-am întors cu gândul la tinerii aceia petrecăreţi. Nu i-aş fi crezut în stare… Plecasem de la ei amărâtă – iar ei s-au purtat, de fapt, ca nişte „gentlemeni”. Şi-au dat seama că am nevoie de o acoperire şi nu mi-au refuzat-o. Purtarea lor de-atunci se supunea perfect „croielii modei”, dar fusese exterioară, o aparenţă. Purtarea mea…

nu i-a putut face să vadă în mine o inocentă, la drept vorbind. Şi totuşi – mi-au acordat credit. Fără îndoială, prima mea impresie despre ei a fost exagerată. Mi-am dat seama încă o dată: în orice situaţie, nu trebuie să rămân la prima impresie.

*

* * *

Vacanţa a trecut. Prima zi de şcoală a venit cu o dimineaţă însorită. Eram convinsă că o să mă trezesc la ora şapte. Niciodată nu mă trezeam mai târziu. Era un reflex format în ultima vreme.

Dar în acea dimineaţă mă sculam somnoroasă la opt fără un sfert. Când mi-am dat seama cât e ceasul, m-am înspăimântat. Abia la opt şi jumătate deschideam, emoţionată, uşa clasei. Întârziasem o jumătate de oră! Spre marea uşurare, lângă uşă se afla un viitor coleg. Şi el un întârziat. Dar, oricum, la gândul că nu voi primi singură săpuneala, m-am liniştit.

— Nici nu se putea să păşiţi în liceu mai bine! (Profesoara a trebuia să-şi facă meseria.) Cum vă numiţi?

— Moraru. – Ionescu.

Ne-a căutat în catalog. Avea în faţa ei o listă – se pare, cu adresele noastre.

— Ia te uită. Amândoi staţi la zece minute de liceu şi-mi întârziaţi o jumătate de oră… Vă voi fi dirigintă. Am se va predau istoria – o materie care ne învaţă că întârzierile costa, uneori, scump…

— E o femeie deşteaptă, „istorica”, am auzit pe noul coleg şoptindu-mi. Persoanele importante se lasă însă aşteptate! a continuat.

Am izbucnit în râs. Diriginta ne privea cercetătoare. Încercam să mă opresc, dar nu izbuteam.

Tăcere. O linişte deplină. Nici musca nu se auzea. Colegul îmi aruncă o privire complice şi în momentul acela am simţit cum mă prinde de mină. Se uită câteva secunde fix în ochii mei şi – m-am oprit.

— Aseară am fost la un ceai… de încheierea vacanţei. Am condus-o eu… cam încet.

Afişa o mină atât de inocentă, încât aş fi vrut iar să râd. Să hohotesc. Dar nu puteam. Mâna care mă strângea din ce în ce mai tare nu-mi permitea.

— E o dovadă de caracter să iei apărarea unei fete, zise diriginta, calmă. Eşti îndrăgostit, nu?

Întrebarea era pusă cu francheţe, cu un fel de „sportivitate”, fără indiscreţie.

— Da! veni răspunsul noului coleg. Când terminăm liceul, ne căsătorim.

Toată clasa zâmbea. Până la urmă a zâmbit şi dirigă.

Mai era o singură bancă în fundul clasei, aşa că, prevăzătoare, diriginta a făcut un „schimb de piese”, iar pe noi ne-a pus într-una din primele bănci. Era o femeie de nici patruzeci de ani, dirigă, înaltă, cu un frumos coc castaniu. Avea ochi mari, căprui.

Am fost mirată că ne-a lăsat să stăm în aceeaşi bancă. S-o fi gândit oare că noi oricum vom comunica în timpul orelor şi că astfel rezolvă problema? Da. Cred că s-a

gândit că e spre interesul „comunităţii” să fie cât mai puţine discuţii în clasă.

A sunat îndată clopoţelul şi colegul m-a cuprins pe după umeri şi m-a strâns lângă el, şoptindu-mi:

— Trebuie să salvăm aparenţele.

— Ce aparenţe? am întrebat, neînţelegând pe moment şi vrând să mă desprind din îmbrăţişare.

— Doar nu vrei să afle vreun coleg că toată istoria servită dirigăi este o invenţie. N-ar mai avea farmec!

Uitându-mă spre el, am văzut doi irişi verzi în care străluceau parcă mii de săgeţi luminoase. Un arc mai lipsea şi Cupidon. Dar poate Cupidon apăruse deja, pentru că nu m-am mai grăbit să mă îndepărtez.

— Eşti neserios, dar îmi placi. (Şi nu mi-a venit să cred că eu fusesem cea care vorbise.)

— Şi tu – o păpuşă.

Nu mi-a plăcut replica lui.

— O păpuşă? Nu. Nu cred. Cu o păpuşă poţi face ce vrei, ceea ce cu mine nu vei reuşi.

— Aşa… Nu ne sărutăm?

— Nu. Hai mai bine cu mine.

— De ce? Te plac, mă placi.

— Nu. Vino!

— Unde?

— Vino!

— Vin, iubita mea. E cazul să mă prezint cu numele întreg: Marcu. Tu?

— Claudia.

Ne-am plimbat puţin prin curtea liceului. Era înalt, cu umerii laţi, cu obrazul creol şi părul arămiu. Nasul uşor acvilin, ochii pătrunzători.

Am discutat diverse. Avusese un accident la schi şi întrerupsese doi ani şcoala, avea deci peste şaisprezece ani; îi plăcea tenisul şi…

— Acum îmi placi tu.

— Mi-ai mai spus. Şi cred că până diseară mi-o mai spui de două, trei ori şi încă de „n” ori altora.

— Ce e rău în faptul că îmi plac fetele?

— Nimic. Îţi plac fetele, îmi spui că mă placi şi eu ştiu că sunt un „exponat” cu care sexul frumos nu poate decât să se mândrească. Deci, ai un gust rafinat. Şi ca să ţi-l mai rafinez, mâine mă dau cu parfumul mamei.

Bravam la rândul meu.

— Ce faci diseară, Claudia?

— Îmi pregătesc lecţiile pentru mâine.

— Dar nu vom avea nimic de pregătit.

— Bineînţeles. Şi tocmai de aceea n-o să pregătesc nimic. O să citesc un roman.

Când ne-am întors în clasă, pe bancă era caligrafiat cu litere de-o şchioapă „PORUMBEILOR”.

El a izbucnit în râs, dar apoi le-a spus colegilor, cu un aer serios:

— Trebuia să scrieţi „GUGUŞTIUCILOR”. N-aţi observat ce răi au devenit porumbeii? Cum se bat pe mâncare? (Am tresărit. Imaginea porumbeilor bătându-se pentru mâncarea pusă de mine pe geamul de la spital mi-a biciuit amintirile). Pe când „guguştiucii”… sunt mai cumsecade, a continuat. „Guguştiucilor”! Să nu mai repetaţi greşeala cu porumbeii. Asta ar trăda faptul că nu vedeţi ce se întâmplă în jurul vostru…

*

* * *

Abia când am ajuns acasă, mi-am dat seama în ce încurcătură intrasem. Îmi veneau în minte chipurile unor colege pe care le cunoscusem în treacăt şi la care observasem prea multă atenţie. Asta nu mi-a displăcut, de ce să nu recunosc. „Prefer o tonă de invidie, unui gram de dispreţ”. De fapt – invidie, de ce? Poate că mă aprobau. Poate chiar ne aprobau. Am constatat că pluralul – acest noi, ne încântător şi neobişnuit pentru mine – îmi dă o nouă, necunoscută până atunci siguranţă.

Dar e oare liniştit vreodată omul? Nu. Chiar atunci când spune: „Sunt relaxat complet”, undeva, în subconştient, un gând, o acţiune n-au odihnă, îşi cer drepturile. Mi-am dat seama că e mai bine să-i relatez totul mamei. De ce să afle din altă parte cine ştie ce versiune

despre cele întâmplate?

După ce a venit mama, am lăsat-o să ia masa – mi-a fost teamă că dacă-i spun înainte o supăr şi „nu e bine să mănânci când eşti nervos” – iar apoi, după ce s-a aşezat comod pe o canapea, i-am povestit totul, ce-i drept destul de repede, deoarece „referatul” era „dactilografiat” mintal. Spre marca şi plăcuta mea surpriză, reacţia ei a fost: – Aş fi vrut să văd chipul dirigintei în clipa aceea! Da, asta a a fost reacţia mamei. Interesant, nu? Iar apoi; Draga mea, pentru tine este o întâmplare binevenită. Prea te izolaseşi de toţi şi de toate. Sigur, asta nu înseamnă că nu te pândesc capcane. Înţeleg, acest... Marcu – parcă aşa spuneai că-l cheamă – e un băiat arătos şi inteligent, mai matur decât cei şaisprezece ani ai lui, dar cu toate astea doar atât are. Şi chiar dacă ar avea mai mult... Bărbaţii sunt vicleni... Fac atâtea ca să te cucerească şi apoi... În sfârşit... Gândeşte-te, tu n-ai nici cincisprezece. Eşti un copil. Ai grijă. Să-mi spui totul, să nu-mi ascunzi nimic...

Şi tot aşa, mama mi-a vorbit vreo oră, cu o bunăvoinţă care m-a bucurat.

Am ascultat-o cu destulă atenţie şi cu multă supunere. Eram fericită că într-un fel aveam aprobarea ei.

Am fost crescută într-o anumită mentalitate: „Părinţii îţi sugara viitorul, ascultă-i pe părinţi; chiar dacă au greşit vreodată faţă de tine, au făcut-o având cele mai bune intenţii; ei îţi vor întotdeauna binele; ai încredere în părinţi, sfătuieşte-te cu ei; nu le ascunde nimic părinţilor”. Aşa că era explicabil de ce mă simţeam cu inima împăcată.

Numai că în ultimul timp unele reguli ale acestui „cod” trebuiseră modificate.

Bineninţeles lucrurile ascunse aveau tangenţă numai cu aşa-numita mea „boală de nervi”. Tratament pentru „întărirea sistemului tău nervos, draga mea” oricum făceam conţinu. Ce-i drept, comiteam unele mici trădări. Trişam dojazul medicamentelor, diminuându-l. Dacă eu le-aş fi spus cum stăteau lucrurile cu adevărat, ce-ar fi urmat? Eram piecuută, trebuia să evit noi complicaţii. Încercam însă să nu scap nicio ocazie pentru afla adevărul

despre mine. Eram numai ochi şi urechi. Chiar la cinema… În fond de oriunde puteam afla ceva în plus despre bolile nervoase, despre bolile pretins nervoase. Simţeam: ceea ce am eu nu are nicio legătură cu sistemul nervos. Simţeam. Era însă nevoie s-o dovedesc şi până atunci… nişte hapuri trebuiau înghiţite, la propriu şi la figurat. Asta era situaţia.

*

* * *

Acesta a fost începutul meu în dragoste. Eleva strict silitoare din şcoala generală dispăruse. Mă interesau acum şi alte probleme în afara învăţăturii. Era o şansă pentru mine inteligenţa sclipitoare a lui Marcu. Cert era însă că aparent fluşturatecul Marcu din primele zile devenise un prieten adevărat. Mi-am dat seama că se îndrăgosteşte de mine. Dar… eu nu?

Într-un caiet vechi am găsit următoarele:

„Plutesc. / Cu capul pe braţe / visez. / Ce înalt / e bobocul din vis. Nu-l zăresc bine. / Soarele şi roua / şi-au dat mâna în jurul lui. / Cred că seamănă / cu o zi frumoasă şi caldă / ce te cheamă să te întinzi / pe pământul fremătător / şi să-l respiri”.

Nu consider acest text o poezie, dar el are acum pentru mine semnificaţia unui document. Unui martor. Cu adevărat mă îndrăgostisem de Marcu. Ceva nou, necunoscut, pusese stăpânire pe mine. Şi câtă fericire îmi adusese. Azi, privind obiectiv în urmă, îmi dau seama: ar fi putut face ce voia cu mine. Eu prea începusem să calc pe nori. Şi ce dulce era acea pierdere de sine.

Dar nu: a fost un adevărat prieten. Mă minunam de multe ori cât de matur este. Mă întrebam de unde ştie atâtea. De cât timp ţinuse ochii larg deschişi. Da. Citise mult. Dar nu era totul. Simţise viaţa. O pipăise. Fusese zgâriat şi muşcat de ea. Dar el şi când era trist, ştia să zâmbească, mergând mai departe. Cum ştia să zâmbească…

Ţin minte că odată am văzut un film. Era povestea unui om fericit. Unui om care mulţi, mulţi ani nu avusese decât bucurii. Când s-a aprins lumina, Marcu s-a uitat la

mine şi m-a întrebat:

— Ei, cum ţi s-a părut?

Am făcut gestul obişnuit al celui care se îndoieşte.

— Cum? Nu ţi-a plăcut? Nu se poate.

— Mi s-a părut banal… Prea uniform, cum să-ţi spun? … am încercat să-mi definesc gândurile.

— Banal? Nicidecum… E cel mai bun film… fantastic realizat până acum, după cunoştinţele mele, adăugă, izbucnind în râs. E o idioţenie. Auzi? E cea mai mare idioţenie pe care am văzut-o. Îţi dai seama? continuă, în timp ce ne grăbeam spre ieşire. Numai bucurii! Dar şi în filmele pentru copiii mici, se mai juleşte câte unul la genunchi. Numai bucurii!… Ce zici?

N-am zis nimic. Mintea mea însă îl aproba. Cred că şi a dat seama din privire. „Da. Marcu! E integrat generaţiei lui, dar… e altfel, cumva…”, gândeam, în timp ce el continua să argumenteze cele spuse. „Îi place să pătrundă viaţa. S-o analizeze”. Îmi continuai gândurile: Părţile necomestibile le aruncă, asemenea unor limbi de foc, celor prea-plini de aer. Spune că aerul totdeauna… totdeauna întreţine flacăra. «Trebuie să învăţăm să ne adaptăm şi la ce pare necomestibil», mai spune el. De aici şi felul în care încearcă să mă iniţieze în aşa-numita «artă de a trăi». Cu prelegeri… elastice. La momentul potrivit, în felul potrivit: «Căci cu tine, Claudia, e greu, eşti încăpăţânată şi copilăroasă, sunt nevoit să încep cu sunetele, cu alfabetul.» Şi pledoaria pentru matematică: «Înţelegi? Nu trebuie să-ţi fie străină. Chiar dacă nu de ea ar depinde viitorul tău. Sunt nişte cunoştinţe pe care azi, în timpul nostru, e bine să le ai.» Şi cu o vorbă bună şi una aspră, m-a făcut să-mi dispară mânia faţă de ea. Să o privesc chiar cu un pic de afecţiune. E firesc. E legată de el… Îl iubesc”.

Şi astfel primul an de liceu s-a terminat. A venit ziua când s-au dat premiile. Noi aveam note destul de bune, dar n-am luat niciun premiu. Când s-a ajuns la clasa noastră, Marcu m-a prins de mină – mi-am adus aminte atunci de prima zi – şi m-a întrebat:

— Spune drept: îţi pare rău?

— Sunt fericită. Fericită. Te iubesc, Marcu.

Era pentru prima oară când îi spuneam „te iubesc”. Am fost crescută într-o mentalitate pe care azi mulţi ar numi-o demodată. Eu, o fată, n-ar fi trebuit să folosesc acest mod de exprimare directă a sentimentelor: niciodată înainte de căsătorie. Dacă m-ar fi auzit mama – care cunoştea toată situaţia – nu ştiu ce ar fi zis. Dar dacă m-ar fi auzit bunica, sunt sigură că ar fi crezut că iar o supără urechile… că are halucinaţii auditive.

*

* * *

Seara eram la discotecă. Aglomeraţia din jurul nostru nu ne-a plăcut însă şi am plecat să ne plimbăm la şosea.

Ne ţineam de mână. Marcu fuma, dar îmi dădeam seama că se gândeşte undeva… departe. Am vrut să rup tăcerea.

— Învaţă-mă şi pe mine să fumez.

Nu m-a auzit. Sau s-a prefăcut.

— Ce-i cu tine? La ce te gândeşti? Te rog, învaţă-mă să fumez.

— Nu. Asta nu te învăţ.

— Tot ce faci tu e bun. Nu? Şi tu fumezi. Am să fumez şi eu. Vreau să semăn cât mai mult cu tine.

— Eu fac numai lucruri bune? zise, întorcându-se brusc spre mine. Nu vezi ce palid am ajuns? Numai pielea şi osul… din cauza ta. Şi-mi spui că fac numai lucruri bune?

— Iartă-mă.

— Nu. Nu te iert. Ar trebui să ne căsătorim.

— M-am uitat la el întristată.

— Nu merge. Suntem elevi şi…

— Eh, elevi! Vom proceda ca Romeo şi Julieta.

— Nu.

— De ce?

— Nu vom proceda ca ei, pentru că noi nu vom găsi martori. Toţi vor prefera să răsfoiască piesa, decât să se deranjeze pe căldura asta să fie de faţă la căsătoria noastră… secretă.

— Se rezolvă. Vom găsi noi pe unii…

— Greu. Crezi că scrântiţi se găsesc pe toate drumurile?

— Nu. Dar îi adulmecăm noi… Cei ce se aseamănă se simt.

— Crezi?

— Pe onoarea mea de… scrântit.

Ochii noştri îşi comunicau tandreţea. Buzele ni s-au apropiat… Aveam senzaţia că sunt toată o torţă. Mâinile lui înfrigurate… Câteva secunde am stat nemişcată, apoi m-am desprins. N-am întâmpinat nicio rezistenţă. Regulile „Codului bunelor purtări” îmi apăruseră în mintea înflăcărată. Am auzit glasul lui:

— Mă condamni?

— Nu.

— Sigur?

— Sigur.

Într-adevăr nu-l condamnam. Eram şi eu atât de tulburată.

*

* * *

Peste câteva zile am plecat cu părinţii la mare. Urma ca peste vreo săptămână să vină şi Marcu cu un prieten, ceea ce s-a şi întâmplat. Am stat la acelaşi hotel. Făceam plajă împreună. Tot timpul părinţii erau lângă noi. Nu ştiu exact ce gândeau despre Marcu, dar aveam impresia că ţin la el. Fusese cel care mă ajutase să-mi revin, să mă pun pe picioare. Plecam printre ultimii de pe plajă. După ce luam masa şi făceam o plimbare, mă culcam. Orele de somn, după-masa, erau prescrise de doctoriţă, aşa că: „Vrei, nu vrei, bea Grigore aghiazmă”.

Spre seară hoinăream însă singură cu Marcu, iar apoi intram la discotecă. Nu stăteam mult. Când începea să se aglomereze, plecam. De cele mai multe ori acceptam propunerea lui şi mergeam pe dig. Era plăcută plimbarea, îmi plăcea să privesc farul, marea luminată de el. Admiram tenacitatea valurilor. Nu se dădeau bătute. Veneau, veneau mereu, iar farul… era busola lor. Aveau un ţel. Trebuiau să

tocească piatra. Ciudat, în gândurile mele cuvântul trebuie devenise poate prea obişnuit.

Uneori ne aşezam pe dig şi gândurile ne zburau la prima zi de liceu. La felul cum ne-am cunoscut. Atunci îmi venea să îmbrăţişez viaţa. Eram fericită, gândindu-mă ce bună putea să fie.

Era o seară mai răcoroasă ca de-obicei. Ţin minte că ne-am dus la hotel şi am luat ceva pe noi. Am alergat apoi spre dig. Se vedea farul. Observasem că iar îl preocupa ceva, avea faţa rigidă, ca de piatră.

— Marcu, se spune că dragostea liceenilor nu durează. Tu ce crezi? A noastră va dura?

S-a uitat la mine şi a zâmbit.

— Sigur, Claudia. Ce-ţi umblă ţie prin cap?

— Nu vom lăsa pe nimeni să ne despartă. Da, Marcu?

— Dacă vrei, îmi cumpăr un arc. (Două licăriri… în irişii verzi.)

— Cum adică?

— Ca să-l pot neutraliza pe vreun viitor vrăjmaş al fericirii noastre. Să te simţi tu în siguranţă.

— Marcu! Ţie îţi arde de glume.

— Nu, deloc. Dacă vrei să ştii, eu m-am şi gândit cum va arata cuibul nostru.

— Da. Numai că înainte va trebui să-mi cumperi rochie de mireasă.

— Bineînţeles.

— Vreau să fie de un verde pal, cu multă, multă dantelă.

— Numai din dantelă.

— Şi tu, tu cum vrei să te îmbraci?

— Eu îl voi dubla pe Arcaşul Verde.

— Grozav: am fi în acelaşi ton.

— Iar buchetul tău de mireasă va fi din tuberoze, prinse cu o săgeată verde.

— Marcu! Cred că dac-am face aşa, am fi îndreptaţi să petrecem luna de miere în „Tărâmul solitarilor verzi”.

— Ce-i ăsta?

— Un… sanatoriu construit anume pentru noi.

— De ce? Ca să nu-i contaminăm şi pe alţii?

— Sigur că da.

— Şi dacă ne-am mări familia, am face şi-o colonie.

— La plecare, ar trebui să avem în valiză toate datele referitoare la existenţa pe o insulă plină de verdeaţă… Ne-am iniţia în viaţa lui Robinson Crusoe.

— Nu. E perimat. Noi am avea şi frigider.

— De unde?

— Din bucătăria sanatoriului, eventual.

— O! Ar fi plăcut.

— Da. Pe faţă i se aşternu un zâmbet. Şi copiii, semănând cu noi, la nevoie ar lupta pentru apărarea speciei, nu?

*

* * *

Peste câteva zile ne despărţeam. Eu plecam la bunici, el se întorcea în Bucureşti. Peste o lună trebuia să înceapă şcoala. „E splendid la bunici. De fapt, a fost până acum”.

Aşa-mi spuneam în vara aceea, gândindu-mă că pentru mine nu mai poate fi „splendid” decât acolo unde e şi Marcu.

I-am scris. Am primit cu întârziere o scrisoare. Marcu la Tuşnad? Da. Îmi scria că tatăl lui i-a trimis acolo rândurile mele. Bunicul lui avea de făcut un tratament şi trebuise să-l însoţească.

O fată din grupul „mondenilor”, fiind la mine – am uitat să spun că intrasem în relaţii foarte bune cu tinerii cei veseli, care, prezenţi şi anul acesta, nu mi se mai păreau deloc îngâmfaţi – a văzut scrisoarea şi a surâs provocator:

— La Tuşnad sunt şi fete, nu?

— Ei, lasă, Mihaela. Nu încerca să introduci un spin, că n-ai să reuşeşti.

— Tu chiar crezi că e cu bunicul?

— Scumpa mea, în acest domeniu vast al dragostei, unde joaca cu spini este nu la ordinea zilei, ci la cea a ceasului, eu, Claudia, sunt din oţel, am zis, categorică.

— Bine, draga mea, am înţeles, renunţ. Ascultă însă

sfatul unei bătrâne prietene: dă la Filosofie.

— De ce?

— Aşa. La Filosofie. Eşti o fată deşteaptă… chiar înţeleaptă. Şi a plecat.

„Sunt «o fată deşteaptă». Fie! Dar Marcu e o capacitate; şi un sclipitor”. Aşa gândeam atunci, surâzând încântată.

*

* * *

În ultimii, ani, toamna, când auzeam motoarele avionului pornind şi ştiam destinaţia: casa – şi deci sfârşitul vacanţei –, aveam în mine ceva de frunze moarte, de ploi ce vor veni… Eram mai palidă şi tot drumul stăteam îngândurată.

Acum însă zgomotul motoarelor nu-mi mai şoptea „Te ducem să-ţi reîncepi tratamentul”, nici „Mergi acolo unde nu vei mai putea fi singură cu o carte în pădure…”

Nu. Acum îmi strigau: „La Marcu! La Marcu!” Alături de Marcu… totul era simplu.

Dar pe aeroport Marcu nu era. Îi scrisesem când sosesc şi promisese că va veni să mă ia. Dar nu. Era doar tata. Părea foarte vesel.

— Bine ai venit, fetiţa tatii. Se vede că eşti o persoană importantă. Totdeauna avionul ăsta întârzie, zise, sărutându-mă.

— Marcu?… De ce nu a venit Marcu?

— Ah: n-am mai putut să te anunţăm. Bunicu’ a făcut un şoc în cursul tratamentului şi de aceea sunt tot la Tuşnad. Şi tatăl lui Marcu a plecat la Tuşnad. Bunicu’ e tare doborât.

Tata vorbea puţin cam iritat. Am pus tonul lui pe seama faptului că îl cunoştea pe „Bunicu’” – aşa îi spuneau bătrânului şi prietenii – şi am gândit: „Bunicu’ e foarte grav bolnav şi asta l-a impresionat”.

Nu l-am revăzut pe Marcu decât cu o zi înainte de reînceperea şcolii. L-am recunoscut de departe. După mers. Atât de sigur şi de suav în acelaşi timp. Cu pieptul puţin în afară, vrând parcă să înfrunte lumea din jur, să

respire mai multă viaţă. Mâinile duse uşor pe lângă corp… zâmbea! Un zâmbet în colţul gurii. Ştrengar. Paralel totuşi cu zbuciumul ochilor… Îi simt o flacără palpitând în toată fiinţa.

E prea multă viaţă. Prea mult foc în ochii aceştia verzi. Pătrunde lumea şi arde împreună cu ea.

E tras la faţă. A slăbit mult. S-a întâmplat ceva cu Bunicu', mi-am zis, înaintând spre el.

— Ţi-am pricinuit încurcături. Dacă nu ţi-aş fi scris ca vin în Bucureşti, ai mai fi stat la bunici. Nu-i…

I-am pus mina pe gură.

— Taci! Nu spune asta! Bine că Bunicu', bunicul tău, a rezistat. De-acum va fi bine, i-am spus încurajator. Hopul cel greu a trecut. Nu? A zâmbit. Aveam însă impresia că zâmbetul lui nu este o confirmare. M-am îngrijorat. Oare nu-mi spunea tot adevărul despre Bunicu'?

— Când aş putea să merg să-i fac o vizită? am continuat.

— Cred că-i mai bine să nu vii încă, zise, întorcând capul. Arată foarte prost. A slăbit mult şi ştii că el întotdeauna a ţinut să fie privit ca un bărbat puternic, care nu se lasă cu una, cu două. Acum… înţelegi?

— Da.

M-a luat de mână şi ne-am plimbat. N-am prea vorbit. Mai mult am tăcut. La un moment dat însă, pe o bancă, m-a sărutat pe obraz la coada ochiului şi mi-a şoptit:

— Te iubesc, Claudia. Dacă ţi-aş putea dovedi toată dragostea mea!

— O simt. Nu e nevoie de nicio dovadă. O simt.

Mâinile noastre, unindu-se, au devenit un bulgăre de foc. Nimeni şi nimic nu ne-ar fi putut despărţi în clipa aceea. Eram doar noi doi pe planeta noastră fierbinte şi fericită.

*

* * *

A doua zi dimineaţă, şcoala a început. Toţi au observat însă o schimbare în fizicul „Guguştiucului". Prietenul lui, Vlad, blond şi bronzat după o lungă şedere la

mare – fusese campion de juniori la înot, dar în organizaţia noastră UTC se ocupa cu probleme culturale, nu sportive – l-a întrebat chiar, parcă niţel îngrijorat, cum se simte.

— Ai nevoie de ceva, bătrâne?

— Acum – de nimic! a surâs Marcu, luându-mă de umeri.

— Ei, ce-i cu tine, Marcule – îl luă peste picior un coleg ce se apropia de noi – te-ai consumat prea mult în vara asta, de arăţi aşa tras la faţă? Ia nişte întăritoare, să-ţi mai revii, dragostea oboseşte!

— Ia tu acum nişte leucoplast şi un pansam mt cu sulfamidă, amice!

Sec, pumnul lovise obrazul colegului.

Marcu devenise mai palid.

— Marcu, ce-i cu tine? Linişteşte-te.

S-a uitat la mine. De fapt parcă s-a uitat prin mine şi m-a apostrofat:

— Îmi spui să mă liniştesc după ce măgarul… şi-a permis…

— Da, aşa-i, dragul meu. Dar chiar tu spuneai că gura lumii nu poate fi oprită. Şi apoi… Zică toţi ce-or zice. Când ştii că nu-i adevărat, ce importanţă are?

A urmat un sărut lung. Unul din acelea care ai vrea să nu se mai sfârşească.

Când ne-am desfăcut din îmbrăţişare, diriginta – „istorica” – era în pragul uşii. Nu ştiu de cât timp era acolo. Cert e că pe colegul ce se alesese cu buza spartă l-a trimis fără comentarii la cabinetul medical.

*

* * *

Prima lună de şcoală am petrecut-o „pe roze”.

Nu crezusem că dragostea lui Marcu mai putea creşte. Şi totuşi… Simţeam că mă iubeşte din ce în ce mai mult.

În fiecare dimineaţă venea să mă ia de acasă, iar apoi mergeam împreună la liceu. Lucrurile intraseră în normal. Aveam surpriza plăcută să văd că iau note bune şi la uiulematică.

Într-o dimineaţă însă n-a venit. Nu-mi dăduse niciun telefon, prin care să mă prevină. L-am aşteptat deci. Mult. Ţin minte că făceam haz, zicând că poate „a uitat să se scoale”, ca atunci, cu un an şi ceva în urmă. Apoi am început să-mi fac griji. Telefon nu puteam da. Ştiam că la acea oră era dat la „mic”, că se odihnea Bunicu’. Când nu ajuns la şcoală, m-am uitat la ceas. Nu mai era mult până să sune. Am aşteptat clopoţelul, şi… Da. Era aşa cum bănuisem. Banca noastră era goală.

După a doua oră, am împrumutat o fisă şi am sunat. Ştiam că acum restricţia zgomotului trecuse. Nu răspundea nimeni. Nu era nimeni acasă. În pauzele următoare am tot format numărul. Nimic.

Toate orele la şcoală au fost un chin. Mă gândeam că s-a întâmplat ceva cu Bunicu’. Dar… într-o atare situaţie, cu Bunicu’ s-ar fi dus la spital tatăl lui Marcu. Nu Marcu. Şi totuşi nu răspundea nimeni. Nu era nimeni acasă.

În cele din urmă, spre seară…

Am reuşit să-l prind pe tatăl lui Marcu la telefon.

— Bună seara, domnule Moraru. La telefon e Claudia. Ce-i cu Marcu? S-a întâmplat ceva cu Bunicu’?

— Nu. L-am internat azi pe Marcu… Nu-i nimic grav. Are o hernie. A ridicat ceva greu aseară. Azi dimineaţă m-am repezit cu el la spital. Doctorii au spus că ar fi bine să-l opereze cât mai curând.

— Dar…

— …Nimic grav. E o operaţie simplă. Dar dacă tot trebuie făcută… De ce să fie amânată?

— Pot să mă duc să-l văd mâine? Unde este internat?

— Ar fi bine să nu te duci mâine. Mâine îl operează.

— Atunci poimâine pot, nu? Vreau să-l văd cât mai repede.

— Desigur, poimâine.

— Mulţumesc. Mulţumesc mult. Vă mai telefonez şi mâine seară.

— Bine, draga mea. La revedere.

— La revedere… Pe mâine.

Şi totuşi… Eram neliniştită. Simţeam că tatăl lui

Marcu îmi ascunde ceva. Şi nici nu insistasem să-mi spună la ce spital era. Dacă aş fi fost deşteaptă şi aş fi aflat măcar spitalul… Aş fi putut da de urma lui Marcu prin vreo cunoştinţă. „Să-i mai dau un telefon lui taică-su, să-l întreb? Nu. Nu pot. Acum nu mai pot. Şi-ar da seama că nu l-am crezut. Trebuie să aştept până mâine seară. Mâine seară! O să treacă un veac până atunci". Şi până ce" mâine seară" a venit, am simţit într-adevăr c-a trecut un veac.

*

* * *

La şcoală, a doua zi eram o umbră. Stăteam tăcută, întrebările curgând pe lângă mine. Toţi mă priveau. Îşi dădeau seama c-a intervenit ceva şi se agitau la ideea că „guguştiucii" poate… se vor despărţi. Fusesem împreună, sub ochii lor, mai bine de un an. Şi nu numai atât! Credeau ca şi înainte, o perioadă destul de lungă, am fost un „cuplu ideal". Deci… Nu conta ce se petrecuse. Important era ca intervenise ceva şi ochii mei deveniseră atât de nesiguri, de încercănaţi… Ce să fie?

Marga, o colegă de care eram mai apropiată, şi-a făcut curaj şi m-a întrebat ce se întâmplă cu mine – cu noi. Cu el.

N-am vrut să-i mărturisesc că Marcu e bolnav. Operat. Am spus că s-a internat pentru nişte analize.

În următoarea dimineaţă m-am dus la spital. Nu m-am gândit la şcoală. Îmi spusese tatăl său unde este internat. Am fost îndreptată spre Reanimare. Când am auzit cuvântul „Reanimare", m-am înspăimântat. „La o operaţie de hernie te ţine oare o zi şi o noapte la Reanimare? Nu. Nu cred. E altceva? E totuşi ceva grav?" Încercam să mă liniştesc:

„E o simplă hernie, dar au fost poate nişte complicaţii la operaţie. Nu poate fi ceva grav. Nu trebuie! E o simplă hernie".

La uşă, un doctor mi-a şoptit: „Să nu-l reţineţi mult". Când am intrat şi am văzut câte tuburi îl înconjurau, mi-am dat seama că nu degeaba fusesem atât de neliniştită. Era altceva. Dar ce?

Încremenisem la câţiva paşi de pat. Marcu îmi zâmbea. Am înaintat ca o fărâmă de fier atrasă de un magnet.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Claudia!

— Marcu! Ce-i cu tine, Marcu?

— Operaţia…

— Ce operaţie?

— De hernie. A fost grea, mai grea decât credeam eu.

Zâmbea. Mai era capabil?

— Dar mâine părăsesc Reanimarea şi mă voi instala pentru vreo zece zile într-o rezervă.

— Atât? Zece zile?

— Sigur.

— Vă rog, domnişoară! Aţi discutat destul. Marcu e slăbit.

— Da. Marcu, pot să te sărut?

A încercat să-şi mişte mâinile.

— Nu. Nu te mişca…

Avea buzele foarte uscate.

— Să ştii că mâine nu te caut decât la rezerve, am spus în cele din urmă, încercând să zâmbesc. Am dat să ies.

— Fetiţa mea, e un fleac. Nu-ţi face griji.

L-am auzit din spate şi întorcându-mă… zâmbea… zâmbea.

Pe sală, l-am întrebat pe doctor care este adevărul în legătură cu Marcu.

— A fost o hernie păcătoasă.

— Sigur a fost o operaţie de hernie?

— Sigur, domnişoară. Ce întrebare e asta? A fost o operaţie dificilă, dar acum totu-i bine.

— Bine, cu atâtea tuburi?

— Veţi vedea. Mâine îl veţi găsi într-o rezervă.

Când „mâine” a venit şi m-am dus să-l văd pe Marcu… el nu mai era printre cei vii.

— Cancer pulmonar? Nu. Nu se poate. Nu e adevărat. Nu. Marcu e al meu. Marcu trăieşte. Trăieşte! înţelegeţi? Lăsaţi-mă! Vreau la el. Vreau să-l văd. Am venit la Marcu.

Lăsaţi-mă la… Şi am căzut inertă pe un scaun… Marcu!… Marcu!…

*

* * *

Da: toate acestea îmi vin în minte şi mă revăd, primind răspunsul alb al unei asistente. „Marcu Moraru?… Sunteţi ruda cu el?” „Nu. O prietenă. „A murit acum vreo două ore”.

Simţisem cum se prăbuşeşte pământul sub mine.

Continui să retrăiesc acele clipe. Amintirile se derulează fără întrerupere. Văd parcă…

Pe uşă intră tatăl lui Marcu. Nu ştiu cum să procedez. Să mă duc înaintea lui? Nu ştiu! Îmi dau seama, sau cred că-mi dau seama prin ce trece. Vine spre mine. Se aşază pe marginea unui scaun şi începe să plângă. Încep şi eu să plâng. Îmi ia mâna.

— Să nu fii supărată, Claudia, că ţi-am ascuns adevărul. A fost dorinţa lui Marcu. Şi era printre ultimele lui dorinţe.

— Sunteţi un om deosebit.

— Nu. Nu sunt, Marcu era. Semăna mult cu mama lui. Nu ştiu dacă Marcu ţi-a povestit. A murit tânără, când Marcu avea doar doi ani. A avut o boală foarte gravă. Nu am aflat asta decât cu câteva zile înainte ca ea să moară, ni le-a spus nici părinţilor. A fost la cei mai buni specialişti, dar totdeauna se ducea sub un nume fals. Nu voia ca doctorii să-i poată anunţa familia.

Face o mică pauză. Oftează.

— Marcu te-a iubit mult. Acum însă drumurile noastre se despart.

Izbucnesc într-un hohot de plâns. Îl prind involuntar de reverele hainei.

— Dacă Marcu n-ar fi… m-aş fi căsătorit cu el. Nu-i aşa? Şi aş fi fost ca o fiică pentru dumneavoastră.

— Da, aud un glas şoptit, venit parcă dintr-un viitor ce nu va fi niciodată. Niciodată.

— Atunci vă rog, vă rog consideraţi-mă de azi înainte fiica dumneavoastră, iar eu, eu o să vă consider al doilea

meu tată. Da?

Se uită lung la mine.

Peste câteva secunde au intrat părinţii mei. Mama avea ochii roşii şi aveam impresia că tremură.

Nu ştiu ce au vorbit cu tatăl lui Marcu, însă peste puţin timp mama mă conducea acasă. Nu-mi dăduseră voie să mă duc să-l văd pe Marcu. Oare mama le divulgase o parte din „trecutul meu tabu”?

Când am ajuns în camera mea, mama mi-a dat o pastilă. N-am mai ştiut nimic.

Dimineaţa, când m-am trezit, îmi simţeam capul aşa de greu, încât nu l-am mai putut ridica de pe pernă.

Parcă îmi dăduseră o lovitură de baros. Când m-am mai dezmeticit, mi-am dat seama că dormisem îndelung.

— Bine că te-ai trezit, draga mea, am auzit-o pe mama de undeva din spatele meu.

Am întors capul. Ea s-a oprit din tricotat.

— Trebuia să te fi sculat de aseară, continuă ea. Ne-ai tras o sperietură!

— Marcu? Vreau…

Simţeam nevoia să plâng. Simţeam o enormă nevoie să plâng, dar nicio lacrimă nu voia să vină.

— Claudia, ascultă…

— Vreau… Vreau să merg să-l mai văd o dată! Ultimul cuvânt l-am strigat.

Mama s-a ridicat şi s-a îndreptat iar spre flacon.

— Nu. Nu, mamă. Nu mai vreau asta. Îl vreau pe Marcu! Vreau! Vreau să-l mai văd o dată pe Marcu. Şi am izbucnit în sfârşit în plâns.

Celelalte mi le-a povestit mama după un timp. Atunci când am insistat că vreau să-l văd pe Marcu, ea mi-a mai administrat un calmant puternic, iar când m-am trezit, discuţia mi se şterse complet din minte.

Tata se afla lângă mine. Când l-am întrebat de Marcu… niciun răspuns. Am înţeles.

— De ce m-aţi…

— A fost ultima lui dorinţă. Ştia cât vei suferi şi a vrut să te scutească de o durere şi mai mare. Tu nu trebuia să

vii.

— Unde este acum? Unde este? Spune-mi. Mă ridicasem în genunchi şi mâinile mele se crispaseră pe puloverul tatii.

— Nu. A fost dorinţa lui.

Nu-mi aduc aminte ca tata să mai fi spus ceva. Când un auzit iar „A fost dorinţa lui”, am sărit din pat şi nimeni nu m-a mai putut împiedica să mă îmbrac şi să plec.

Am alergat, cu toate că la fiecare pas credeam că voi cădea. Am sunat la „uşa lui Marcu”. Nu răspundea nimeni. Putea foarte bine să nu fie nimeni acasă, dar eu am tot sunat. Simţeam că trebuie să-mi răspundă cineva. În cele din urmă mi-a deschis tatăl lui Marcu. Prima impresie a fost cumplită. Era aşa de slăbit!... Ochii, parcă ieşiţi din orbite. Şi nu se bărbierise... Cred că de fapt nici nu mâncase de câteva zile.

Simţeam că întâia mea întrebare va fi: „Unde este Marcu?” Când am văzut însă cum arată tatăl lui, n-am mai avut tăria să rostesc nimic. Aveam senzaţia că dacă-l voi întreba – orice – are să cadă în faţa mea ca un cal sub ultimul bici.

Am trecut pe lângă el. M-am dus în bucătărie. Cunoşteam casa şi am simţit, străbătând-o, cum mă ia cu frig.

Am făcut o omletă cu şuncă şi l-am chemat la masă. M-a refuzat la început, dar până la urmă s-a lăsat convins. Atunci nu ştiam că a doua zi după ce Marcu plecase dintre noi, Bunicu’ închisese şi el ochii.

Fiecare înghiţitură se „împotrivea”, dar făceam efortul să înghit. Trebuia să mănânc şi eu. Dacă eu m-aş fi oprit, şi tatăl lui Marcu... ar fi făcut la fel. Şi el... El trebuia să mănânce.

După masă l-am luat de braţ şi ne-am dus să ne plimbăm la şosea. Mi-am dat seama ce apăsătoare trebuie să i se pară casa şi mi-a fost frică să nu facă vreo nebunie.

De unde prinsesem atâta putere? Nu ştiu. Poate mă purtam aşa, pentru că simţeam că viaţa acelui om depinde de un fir de iarbă. Şi firul de iarbă eram eu! Oricum, când

ne-am întors, am văzut – sau poate doar mi s-a părut – că mai prinsese puţină culoare.

Ne-am despărţit la poartă.

A doua zi dimineaţă îi sunam iar la uşă. Mi-am dat seama că mă aştepta. Am vorbit foarte puţin, am mai mâncat o omletă şi ne-am plimbat. Simţeam că începe să se îndrepte. M-am dus şi în zilele următoare. După vreo săptămână când mi-a deschis… m-a surprins plăcut. Era bărbierit şi îmbrăcat cu o cămaşă călcată. Prezenţa mea îl „fortificase „chiar atât de mult? Sau… era altceva?

M-a invitat în salon. Pregătise cafele.

— Claudia, a început, după ce şi-a învins tăcerea, m-ai ajutat nespus zilele acestea. M-ai salvat – m-ai făcut să trăiesc, dacă viaţa mai poate avea un sens pentru mine. Dar… te rog… Am să încerc să fiu cât mai coerent. Te rog, nu mai veni. Mi-am dat seama ce efort enorm a trebuit să faci. În ce încordare psihică ai stat. Oricine ar fi văzut cum îţi adânceai ţie rana, încercând să mi-o micşorezi pe a mea. Atâta timp cât vei veni aici, vei trăi în trecut. Marcu va fi o fiinţă aproape palpabilă pentru tine. Şi nu – nu trebuie să fie aşa. Mă înţelegi? A fost dorinţa lui Marcu să-l uiţi cât mai repede…

Am auzit cum glasul i s-a sugrumat. A făcut o sforţare să poată continua.

— A vrut să-ţi lase ceva scris, dar apoi s-a gândit că, dimpotrivă, o scrisoare nu te va ajuta cu nimic. El a vrut să-l uiţi. Glasul i s-a precipitat. Înţelegi? Ultimele lui cuvinte acestea au fost: „Spune-i să mă uite. Să lupte să învingă trecutul! Să trăiască şi să fie fericită! Să nu-şi neglijeze viitorul”.

„Să lupte să învingă trecutul”. Da. Marcu ştia tot trecutul meu, de la incendiu. Lui nu am putut să nu-i spun. Vin simţit nevoia s-o fac. I-am relatat totul, încă mult înmiite de sfârşitul primului an de liceu. Ţin minte că mi-a răspuns: „Viaţa te pune de multe ori la încercare, dar totdeauna trebuie să o priveşti ţinând fruntea sus şi să lupţi, până la urmă învingi”. El niciodată – sunt sigură – nu a crezut că eram, sau că am fost bolnavă de nervi. De fapt,

a fost o perioadă când amândoi am încercat să elucidăm misterul bolii mele. Da. El ştia bine că nu numai pe el trebuia să-l uit, ci şi perioada chinuitoare de tratament. Ştia că am multe… multe de învins. Şi mi-a spus că am datoria să trăiesc. Că nici dispariţia lui, nici trecutul meu nu au voie să mă doboare, să mă facă să-mi doresc sfârşitul. Să trăiesc şi să fiu fericită. Fericire. Ce cuvânt simplu. Ce cuvânt… indescifrabil. Voi mai putea fi vreodată… fericită?

— Nu mai veni pe aici. Şi asta a fost tot o dorinţă a lui. O respectăm, nu-i aşa?

— Da, am şoptit. Un „da" aproape mut, pe care chiar dacă nu l-a auzit, mi-am dat seama, l-a simţit.

— Şi… adu-ţi aminte. Viitorul!

„Să nu-şi neglijeze viitorul", auzeam parcă glasul lui Marcu.

— Eu, în curând, părăsesc Bucureştiul. Mă mut în provincie.

— Plecaţi?

Ce rost mai avea întrebarea? îl înţelegeam atât de bine!

— Da. La Sibiu.

Nu ştiam cum să încep, dar totuşi trebuia să mai pun o întrebare.

— Unde este acum Marcu?

— Nu-ţi pot spune. A fost o ultimă dorinţă a lui…

Deci părinţii nu mă minţiseră. Când Marcu plecase dintre cei vii, voise să ia cu el cât mai mult din tot ce mi-ar fi produs durere. El nu se mai putea întoarce. Ce rost avea ca eu să sufăr pentru ceea ce era fără întoarcere? Raţionamentul lui era… atât de firesc…

„Vreau luna. Vreau luna. Daţi-mi luna de pe cer!"

„Nu mai plânge, că luna tot n-o capeţi".

Da. Mult mai târziu am aflat… totul.

*

* * *

Acei ani de şcoală întrerupţi din cauza unui accident de schi fuseseră de fapt ani de chin. Fusese operat şi… Şi

se credea că totul a trecut.

Urmaşe acalmia. A fost aproape un an în care toţi doctorii credeau că e salvat. Şi Marcu credea că e salvat. Dar nu. Spre sfârşitul anului şcolar boala a revenit şi a început să se dezvolte în ritm aşa de alert, încât toţi ştiau sfârşitul. Da. Şi Marcu ştia, atunci când ne plimbam pe dig, că nu va mai vedea în alt an farul. „Tratamentul lui Bunicu' de la Tuşnad" fusese de fapt un tratament forte, o perioadă grea, dură pentru Marcu, deoarece… poate, totuşi… se mai putea face ceva. Dar nu. Şi apoi… întâlnirea dinainte de începerea şcolii, acea lună de dragoste vulcanică, meditaţiile…

„Da. Marcu ştia că nu va mai putea da examenul de treaptă din vară, că el la vară nu va mai exista. Dar eu? Eu – ştia că voi exista şi că trebuie să-mi fac un viitor. Până în ultimele clipe m-a scutit de suferinţă".

*

* * *

Am reînceput şcoala. Lipsisem mult, dar ce importanţă mai avea. Majoritatea colegilor m-au întâmpinat cu compasiune. Au fost discreţi, nu mi s-au băgat în suflet. Vlad mi-a spus, bărbăteşte, că rămâne prietenul meu, cum fusese prietenul lui Marcu. Mi-a propus să mă ocup alături de el de materialele pentru o revistă a şcolii. M-am gândit în prima clipă că nu voi fi în stare, apoi mi-am imaginat ce m-ar fi sfătuit Marcu şi am acceptat.

Rămăsesem mult în urmă cu materia, aşa că singura soluţie era să învăţ. La matematică aveam mult de recuperat. Şi Marcu… Marcu nu mai era.

Dificultăţile la diverse materii mi-au pricinuit unele „eşecuri" în catalog, dar până la urmă colegii au fost cei care m-au ajutat să nu rămân corigentă. Şi asta, pentru simplul fapt că s-au purtat ca nişte buni colegi.

Ţin în minte că într-o zi chiar doamna Moldovan, „dirigă", în i chemat să stăm de vorbă după ore.

— Eşti foarte tânără… dar va trebui să fii tare, mi-a spus fără introducere. La un moment dat toţi suntem puşi

să înfruntăm viaţa în astfel de momente… Şi rezistă nu numai cei puternici, ci şi cei care atunci îşi dau seama că e nevoie să se educe ca să devină puternici. Încearcă să reţii măcar ultimele cuvinte. Sunt sigură: dacă Marcu ar fi în locul meu, la fel ţi-ar fi vorbit.

Am tresărit.

— A fost un Om, cu o mare, a rostit ea, după o scurtă tăcere.

Avusesem puterea să ridic ochii spre ea. Deci ajunsese şi ea să-l cunoască pe Marcu cel adevărat. Căpătase de mult simpatia ei, aşa cum întrezărisem în repetate rânduri.

Da. Doamna Moldovan era o femeie deosebită. Ochii căprui ce răsfrângeau acea privire deschisă, caldă, o defineau. Nu reuşisem niciodată să mă supăr pe ea. Atunci când te certa, avea dreptate. Şi chiar când cuvintele ei primeau uneori răspunsuri pe şoptite, pentru a ne da unul faţă de altul importanţă, cert era că „istorica” noastră rămânea o femeie pe care nu se putea să nu o admiri.

— Să lăsăm trecutul să doarmă liniştit, mi-a mai spus.

*

* * *

Revelionul l-am petrecut în familie, cu părinţii şi nişte prieteni apropiaţi ai lor. Mama a pregătit o masă festivă. Tata a aprins luminile din bradul împodobit şi a deschis televizorul, încercând să creeze o atmosferă cât mai plăcută. Le lipsea însă tuturor veselia, exuberanţa obişnuită Anului nou. Cauza eram eu, care mă comportam ca o maşină.

…Înainte de a intra în casă, hoinărisem pe străzi. Zăpada era bătătorită, dar gardurile, felinarele, totul era acoperit, năpădit parcă de zăpadă. Ea domnea peste tot. Străbăteam un univers ce i se închinase, mulţumit parcă să stea aşa amorţit, protejat de ea. Poate şi eu datoram liniştea din mine zăpezii. Mă îmbrăcasem chiar complet în alb. Scurta de iepure, eşarfa de mohair de pe cap, pantalonii… până şi botinele. În locul apreschiurilor purtam cizmuliţele mele albe, primăvăratice, din antilopă.

Nu era de mirare că picioarele mi-erau ude. Sau poate doar reci.

De când colindam? Dintr-odată privirea mi-a fost atrasă de o fereastră. Beculeţele multicolore se aprindeau, se stingeau. Continuau mereu să se aprindă. Nu-mi puteam lua ochii de la ele. Câţiva tineri m-au depăşit în goană. Mi-a venit să mă iau pe urmele lor. Am pornit-o spre casă.

Aproape de poartă, am auzit câteva acorduri vagi. Cineva a deschis geamul şi melodia a invadat strada. Am tresărit. Recunoscusem cântecul preferat de mine şi de Marcu.

Am luat-o la fugă, din fugă am apăsat clanţa porţii şi în câteva secunde sunam precipitat la uşă. Nu-mi păsa c-o să-i uimesc pe părinţi. Voiam să intru mai iute-n casă, să nu mai aud cântecul, să-mi pot ordona să-l uit mai repede.

— Venim!… Venim!… Ce suni aşa?

Uşa deschizându-se, am dispărut pe lângă mama, să mă văd în camera mea. Am ajuns şi m-am azvârlit pe canapea. Reuşisem să-l alung, să scap de notele arhiştiute. Şi totuşi păcat că le pierdusem. Erau atât de calde, mă făceau să visez că mă sprijin pe umărul lui. Şi ridicându-mă, am simţit nevoia să mă apropii de geam. Să le mai aud. Am deschis geamul şi m-am sprijinit de pervaz. Am prins ultimele acorduri ale melodiei noastre. Începuse să ningă. Fulgii, stăpânii universului din afara geamului, se aşezau liniştiţi pe faţa mea. Pe mâinile mele. Aş fi vrut să mă las în voia lor, să mă acopere. Iar melodia s-o tot aud, să nu se mai termine.

Şi-am rămas aşa, privind pe geam fulgii căzând.

— Claudia, hai odată, cât te mai aşteptăm cu şampania? Închide geamul, nu aduce iarna de afară şi în casă!

Şi mama, ivită în pragul uşii, continua cu recomandările.

*

* * *

E trecut de miezul nopţii. Mă ridic de la birou. Ochii-mi sunt obosiţi. Simt asta mai ales acum, după ce am stins

lampa. Noroc că mâine e duminică!

Acum, rememorând, înţeleg. Fusese a treia lovitură. Îmi spulberase iarăşi caldul înveliş. Nu era nici cel al vieţii de la bunici, nici cel în care mă înfăşuraseră părinţii. Era învelişul pe care setea mea de afecţiune şi comunicare şi-l ţesuse.

Rămăsesem singură. Nespus de însingurată. Înfrigurată.

…S-a făcut zi. Am luat în grabă o gustare de dimineaţă şi… din nou la scris.

*

* * *

Situaţia mea nu era deloc demnă de invidiat. Părinţii, prevăzători, îmi supravegheau reacţiile. „Dacă-i cedează iar nervii?” îşi ziceau îngrijoraţi.

Aşa că atât pentru situaţia de acasă, cât şi pentru cea de la şcoală, trebuia să deschid ochii, ochii mari.

Când mă gândeam la viitor, ştiam ce trebuie să fac. Nu aveam însă puterea să accept prezentul. Suferinţa cea mai dură încetase, dar intrasem într-o stare de apatie.

În acea vacanţă de iarnă am plecat la munte, la schi. În alţi ani, părinţii trebuiau să mă ia aproape cu forţa de pe pârtie. Acum însă… Dacă n-ar fi tras mama de mine, mi-aş fi petrecut majoritatea zilei în pat, pe gânduri. Cuvintele lui Marcu: „Să lupte să învingă trecutul” mă urmăreau continuu. Totuşi, fără un adevărat rezultat. Fără! De data asta, mi se părea că nu m-ar mai fi interesat, nici dacă părinţii mă duceau să revăd „Pe aripile vântului”.

Într-o zi însă – împinsă de mama – îmi îmbrăcasem costumul şi tocmai îmi pusesem schiurile, când, deodată, am văzut un mormoloc alunecând pe pârtia principală şi l-am auzit strigând după ajutor. În câteva secunde eram pe urmele lui, aşa că la o cotitură, în momentul critic, l-am ajuns şi l-am prins. Am căzut amândoi în zăpadă. Eu n-am păţit nimic, dar mormolocul? După înălţime, îi dădusem cel mult patru-cinci ani. Am încercat să-l ridic, iar el mi-a zâmbit. M-am înfiorat. L-am strâns mai tare.

Era un băieţel. Semăna cu Marcu. Cum putea să

semene aşa de bine!? Eram sigură că aşa arătase Marcu în copilărie.

— Am luat o trântă! i-am auzit glasul subţire.

— E prima? (Ştiam răspunsul, dar…)

— Nu, nu… chiar azi am mai căzut de vreo două ori.

— Da? Ei, atunci hai să mergem să mai cădem o dată, m-am auzit glumind.

— Şi ieri am căzut de patru ori.

— Ştii să numeri. Bravo!

— Ştiu şi alfabetul.

— Ei, mergem?

— Unde? veni răspunsul nevinovat.

— Unde vrei tu.

— Tu chiar vrei să schiezi cu mine?

— Sigur. Altfel de ce ţi-aş fi propus? Numai… hai pe altă pârtie. Asta nu-i de nasul tău.

Mormolocul îşi pipăi nasul.

— Ba, e întreg!

Am zâmbit. Avea humor mititelul.

Ne-am dus pe pârtia începătorilor. Câteva ore m-am învârtit în jurul lui ca o găină cu un singur pui, corectându-i mişcările. Era adorabil puştiul şi mă amuza joaca cu el.

Mă gândeam ce fericită aş fi ca eu să fiu de vârsta lui, el să fie Marcu şi într-o zi destinele noastre să se apropie. Dar cum să poţi schimba curgerea vremii?

M-am întors la hotel „emanând sănătate”, după cum a observat bucuroasă mama. Restul zilelor petrecute în staţiune au fost de fapt consacrate mormolocului.

Într-o zi, pe când schiam împreună, mi-a venit un alt gând. „Ce bine ar fi ca puştiul să nu fie Marcu. Să fie băiatul meu şi al lui Marcu”. „Spune-i… să lupte să învingă trecutul”. Da. Deodată vorbele lui mi-au răsunat în urechi. Şi ale doamnei Moldovan. Mi-au pus în faţă prezentul, arătându-mi că la el trebuie să mă gândesc. Aveam încă atâtea de făcut… „Să nu-şi neglijeze viitorul!” Doar Marcu aşa spusese…

A trecut repede timpul. Mormolocul a plecat. Am părăsit a noi staţiunea. Visul acelor zile de iarnă se

încheiase. Dar ceva se întâmplase, de fapt. O explozie internă. Ce înseamnă, de obicei, o explozie? Instaurarea bruscă a unui nou prezent. Da. Deci totdeauna te reîntorci la prezent.

*

* * *

Am sosit la Bucureşti şi mi-am reluat şcoala. Pentru prima oară după dispariţia lui Marcu, ascultam multe lecţii cu plăcere. Am început să răspund des la matematică şi am fost invitată să frecventez un cerc special de „matematicieni", unde se întâlneau elevii mai multor licee. Unii dintre ei erau prea strict specializaţi, dar câţiva mi s-au părut deosebit de înzestraţi. Erau printre aceştia din urmă şi două fete foc de deştepte şi prinsesem gustul să stau de vorbă cu ele. Ştiau atâtea lucruri!

Mama însă nu se simţea bine. Făcuse multe controale şi înaintea plecării la munte, dar nu se ajunsese la o concluzie. Îi era din ce în ce mai rău. Până la urmă... i s-a pus diagnosticul: hernie de disc. Cuvântul „hernie" îmi făcea încă mult rău. Am rămas fără replică. Era mult mai grav decât mă aşteptam. Indicaţia doctorului era clară: internare rapidă, operaţie grabnică. Urma să stea cel puţin o lună la spital.

În seara aceea m-am dus la culcare mai devreme ca de obicei. Mi-am dat seama că nu mai am timp „să mă gândesc la nemurirea sufletului" – cum zicea Marcu – şi că a sosit clipa când trebuie să-mi privesc viaţa în faţă. Fără să vreau, pe ecranul minţii începuseră să mi se deruleze iar secvenţele următoare incendiului: doctoriţa Şoimaru, testele, analizele, tratamentul şi multe alte momente chinuitoare. Apoi iar... cuvintele lui Marcu: „Să lupte să învingă trecutul" mi-au răsunat în minte şi, dintr-odată, întreaga mea fiinţă a spus „Stop!". Derularea s-a întrerupt. Da. Trecutul trebuie să rămână undeva în urmă. El nu are voie să mă însoţească mereu. Dacă totuşi nu se va da bătut, am să mă silesc să-l reduc mereu la tăcere, am să învăţ să-l şterg, prompt, cu buretele.

Este necesar să mă „automatizez" puţin. Să înţeleg

că atunci când mi se întinde un medicament, îl iau, aşa cum o maşină acceptă benzina. Dar eu eram o maşină? Poate, într-un fel, da. Până la un punct. Dar o maşină programată să meargă cu energie solară. Din păcate, proprietarii – părinţii – nu voiau să-mi dea decât benzină. Eu, maşina, trebuia să mă fac că merg deci cu benzină şi să încerc din zbor să captez razele solare, adevăratul meu combustibil. Aş fi putut reacţiona... îmi dădeam acuma, însă, că este mai bine să accept situaţia. Mama avea nevoie de cât mai multă linişte. Era datoria mea să i-o dau. Să fiu cât mai ascultătoare. Dar consumul meu intern trebuia micşorat; şi tocmai în acest scop, recursesem la planul de „automatizare”. O maşină se „consumă”? De aici plecasem cu raţionamentul. Uitasem însă esenţialul: eu nu eram şi nu puteam deveni o maşină. „Să nu-şi neglijeze viitorul”. Cuvintele lui Marcu mi-au vibrat iar în urechi. Iar!

Fiinţa mea trebuia să se îmbrace cu o foiţă protectoare, formată din două elemente: voinţa şi încrederea oi mine însămi. Aceasta era soluţia. Aşa trebuia să fac, ca mai târziu să pot spune: „Sunt fericită”!

*

* * *

Peste mai puţin de o săptămână mama se interna. În cele câteva zile nu m-am mai trădat niciodată. Cât priveşte viitorul... Da: letargia dispăruse. Începusem să învăţ – aşa cum e normal – pentru un viitor în care ai încredere.

Am fost mulţumită când mi-am dat seama că mama s-a dus să se interneze cu inima împăcată în ceea ce mă priveşte. Ea credea oare că tratamentul cu medicamente îşi făcuse efectul? Poate. De fapt, propriul meu tratament fusese eficient: voinţa, lupta.

— Trebuie să continui, draga mea. Îmi promiţi? N-o să-ţi neglijezi cura?

— Nu, mami. Îţi promit. Ai să vezi.

De fapt, aşa era. Nu minţisem. Cura mea de voinţă eram ferm decisă să o continui.

Peste încă o săptămână mama se afla la Reanimare,

fusese o operaţie grea. Tata şi bunica făceau cu schimbul cu patul mamei. Pe mine nu voiau să mă lase să vin decât în vizită; nu mi-au dat voie să-i înlocuiesc. Nu trebuia să-mi neglijez învăţătura. Aveau dreptate, de ce să nu recunosc.

Dar n-o mai scoteau de la Reanimare. Tata – un om atât de calm şi de stăpânit – devenise nervos. Nu-l văzusem niciodată aşa.

După încă vreo săptămână am simţit, însă, că apele se liniştesc. Mult mai târziu am aflat de ce tata reacţionase atât de neaşteptat în zilele imediat următoare operaţiei. Doctorii nu credeau că mai sunt speranţe ca mama să se mişte perfect normal. Nici inima nu era în prea bună stare. Primele zile erau decisive şi… şi ele au trecut, iar mama a părăsit Reanimarea. Inima mamei, care-i făcuse pe doctori să fie aşa de prevenitori cu tata, a ştiut să-şi facă datoria. Voia să mai bată încă mult timp.

A venit în sfârşit acasă. Eram fericită. Fericită? Da. Totuşi. În măsura în care gândul la Marcu mi-o permitea. Era însă posibil aşa ceva?

*

* * *

Luasem „treapta a doua” de liceu. Urma clasa a unsprezecea. Am plecat cu toţii la bunici. Mama nu avea voie să meargă în vara aceea la mare. Dar la urma urmei, unde e mai bine ca la bunici?

Da, anul acesta cel mai bine este la bunici. Anii trecuţi? La fel a fost, în toţi anii. Cu o singură excepţie. Anul trecut… Marcu… „Stop! Iar trecutul? Prezentul! Pricepi? PREZENTUL!”… Şi acesta însemna o mare dorinţă de tandreţe, de dragoste maternă. Aş fi stat toată ziua lângă mama. Curios. De mult nu mai avusesem acest sentiment – şi iată, aş fi stat toată ziua lângă ea. I-aş fi îndeplinit orice dorinţă. Eram bucuroasă când mă săruta pe vârful nasului, spunându-mi că am un nas obraznic, îi făcea şi îi face şi azi mare plăcere să pomenească de „nasul meu obraznic”. E singurul atribut fizic pe care l-am moştenit de la ea.

Şi… cu toate că aş fi vrut ca vacanţa să treacă încet,

cât mai încet, parcă a zburat. Călătoriile, excursiile, distracţiatoate s-au sfârşit.

Amintirea cea mai puternică a acelor zile de vară este leşinul. Adică momentul dinainte şi după. O albină afurisită m-a înţepat şi pur şi simplu am leşinat. Când m-am trezit, pe locul înţepăturii îmi pusese cineva o bucată de fier. Bunica se mişca agitată în jurul meu. Se pierduse cu totul când m-a văzut leşinată dintr-o simplă înţepătură. „A fost durerea chiar atât de mare?" Nu mai ştiu cât a fost de mare, dar aşa s-a întâmplat. Şi a doua zi trebuia să-mi iau rămas bun de la bunici. Plecam spre casă.

M-am dus să-mi iau rămas bun şi de la „grupul vesel". Cu toate că de la Mihaela aflaseră despre existenţa lui Marcu, nu le-am spus că el… nu mai era printre noi.

M-am îndreptat, aşadar, spre „Cuibul reciclării" aşa numeau ei acum sediul lor, o terasă acoperită, unde adunaseră tot felul de buturugi, aşa-zise fotolii – fiind sigură că găsesc acolo pe câţiva dintre ei. În prag m-a întâmpinat chiar „bătrâna prietenă", Mihaela.

— Vai, draga mea, ce cearcăne ai, zise. E adevărat că tu şi Răzvan sunteţi prieteni?

Pe moment n-am înţeles, dar imediat am intrat în joc.

— O, da, draga mea. Şi cât suntem de fericiţi!

Răzvan era noul Don Juan al staţiunii. Pe la începutul vacanţei încercase el să intre în vorbă cu mine, dar nu mă găsise în dispoziţia cea mai favorabilă. Întrebarea „bătrânei prietene" voia să fie: „Nu-i aşa că te-a părăsit şi pe tine?"

Am înaintat spre centrul terasei şi m-am aşezat chiar în faţa lui Răzvan.

— Nu mă săruţi?

M-a privit contrariat.

— Ah, dar întrebarea asta cere o clarificare! rosti el – şi zâmbetul îi trecea prin diverse culori şi nuanţe. Cui voiai să-i adresezi îndemnul? Nu ai greşit cumva?

Încerca să se adapteze. El, cel „plin de experienţă" – cum mă informaseră fetele – de data aceasta se arăta dezorientat.

— Ce-i acum în capul tău? întrebă.

„Ce-i acum în capul tău, drăguţo?” Da. Erau vorbele doctoriţei Şoimaru. De ce a trebuit să trăiesc acea realitate?

— Ce-ai pus la cale? insistă el.

Zâmbeam cu aerul cel mai firesc din lume.

— Sărută-mă, dulcele meu admirator, în faţa prietenilor noştri, ca să se bucure şi ei de înţelegerea noastră!

— Înţelegere?

— Cărui fapt i se datorează asemenea… reticenţă, preascumpul meu?

— Domnişoară, te rog, să ne explicăm. Publicul spectator o să ne scuze.

„Tinerii mondeni” se foiau, cu râsul înţepenit în colţul gurii, cu ochii sclipitori de curiozitate, nesiguri de evoluţia scenariului.

Cu o voce pe care încerca să şi-o stăpânească, Răzvan m-a întrebat, după ce coborâsem treptele:

— Ce s-a întâmplat? Te-am supărat cu ceva, încât să mă ironizezi astfel, în public?

Tăceam. Zâmbeam.

— E un dram de seriozitate în tine? S-a întâmplat ceva… E ceva cu… iubirea ta cu Marcu?

— De unde ştii cum îl cheamă?

— S-a discutat în grup despre dragostea voastră.

— În zeflemea, bineînţeles.

A surâs.

— Nu. Iubiri adolescentine. Purtarea ta – se datorează lui? repetă întrebarea.

— Ce importanţă are?

— Îl iubeşti mult, nu? Ce-i cu tine? Te-ai crispat. S-a întâmplat ceva între voi?

— Ce să se întâmple? Nimic.

— Nu glumesc. Te-ai schimbat la faţă.

„M-am schimbat…” Oare? Da. Cred că mă schimbasem.

— Lasă-mă. Ce importanţă are? De ce te interesează

persoana mea?

— Îmi placi. Cu toate năzdrăvăniile tale. Cu toată scena pe care mi-ai făcut-o… Ştii, îmi placi, zău.

— Ţie îţi plac multe.

— Ştii cum se spune: până vine „săptămână chioară”.

— Dar până atunci faci multe victime.

— Marcu nu prea e ca mine. Nu?

— N-a fost… (M-am dat de gol, folosind trecutul.)

— N-a fost? Ce vrei să spui?

— Nimic. Adică – nu este ca tine.

M-a întors spre el, încercând să-l privesc calmă.

— Ce-ai vrut să spui cu „n-a fost”?

— Ce-am vrut, ce-am vrut? Nimic. Asta-i bună. Am făcut o greşeală gramaticală.

— Nu e adevărat. Răspunde-mi.

— De ce? De ce să-ţi răspund? Eu ţi-am pus vreo întrebare referitoare la viaţa ta? Nu. Nici nu ştiu cum ţi-e numele întreg. Ştiu doar că eşti din Bucureşti şi că ai terminat medicina anul acesta. Nu? Atât. Şi îmi este suficient. Tu însă prea vrei să ştii multe despre mine.

— Totdeauna te interesează persoana unui om care-ţi place. Ce e cu Marcu?

— Lasă-mă.

Tremurul din voce… Pentru prima oară mi-am dat seama că ochii mei îl privesc rugător.

— Ţi-am spus că-mi placi. Îmi placi şi aş vrea să te-ajut. Treci printr-un moment critic. Nu-i aşa?

— Cât cavalerism! O lance şi-o armură îţi mai lipsesc.

— Nu-ţi mai da aere şi zi-mi.

— De ce tot încerci să mă descoşi? De ce? Crezi că dacă ai spus „îmi placi”, ai acum dreptul să ştii totul despre mine? Şi Brigitte Bardot poate ţi-a plăcut. Şi ai ştiut totul despre ea? Ai încercat s-o ajuţi vreodată? A avut şi ea nevoie de ajutor în viaţă. Nu?

— Numai că tu nu eşti Brigitte Bardot. Pe tine nu te văd pe o peliculă de celuloid.

— Ei şi? De ce nu vrei să priveşti lucrurile în faţă? Tu ai terminat o facultate, vei intra să lucrezi într-un spital…

Spital… Deodată mi-am adus aminte de asistentele din vremea internării mele. De L.Y., de cealaltă super-aranjată cu super-long. („L.Y! Am lovit-o sau nu?” „N-ai lovit-o. Sigur n-ai lovit-o. Bagă-ţi minţile în cap!” * Da: raţiunea se menţinea pe baricade). Vor fi oare şi în spitalul în care va intra Răzvan destule L.Y. şi super…? Poate…

— Eu mai am doi ani de liceu, am continuat, după ce tăcusem câteva clipe. Tu vrei… să-ţi trăieşti viaţa. Eu… am spus multe, dar în joacă. Oricum: uite câte piedici ar fi, chiar dacă nu ar exista situaţia actuală. Dar aşa… Acest prezent înlătură orice început.

— Ai terminat. Da?

Am dat din cap.

— Vei putea deci să asculţi câteva adevăruri. Situaţia ta actuală, prezentul acesta sunt de fapt aşa: Marcu nu mai e printre noi.

Am simţit că tremur. L-am auzit continuând:

— Iar tu, tu ai făcut un jurământ, sau ceva asemănător, că n-o să te mai îndrăgosteşti de nimeni. Şi ca să te aperi de o posibilă tentaţie, vrei să nu mai laşi pe nimeni, niciun bărbat, să se apropie de tine. Vrei să-ţi faci un fel de cochilie în care oricând să te poţi ascunde…

Degetele lui mi-au şters o lacrimă abia apărută. Mă fixa în timp ce vorbea. Eu nu m-am putut uita la el. Buzele ni s-au unit şi surprinsă mi-am dat seama că-i răspundeam. Mă îmbrăţişa tot mai strâns. Mi-a venit să strig: „Marcu!” N-am strigat, dar am încercat să opun rezistenţă. Mâinile lui erau însă prea puternice. Degajau prea multă forţă şi căldură. M-a tras în jos, pe iarbă… Nu mă mai puteam împotrivi şi nici… nici nu mai voiam. Buzele noastre s-au unit iar, apoi deodată s-au despărţit.

Se ridică şi mă trase şi pe mine sus.

— Claudia, am vrut să-ţi arăt că nu toţi bărbaţii sunt „la fel”. Că există o categorie, dacă nu mare, cel puţin însemnată şi de „bărbaţi cumsecade”.

— Cum, am întrebat năucită, ridicându-mă, ai făcut… toate astea ca să-mi dovedeşti că nu eşti un afemeiat?

A început să râdă.

— Claudia, poate ai dreptate. Nu neg că îmi plac fetele. Acum tu îmi placi, te doresc. Am vrut însă să-ţi arăt că oricând pot deveni un băiat cumsecade.

— Eşti un…

— Nu ştiu ce sunt. Nu sunt însă un neserios.

Cuvântul „neserios” mi-a biciuit amintirile. Aşa îl făcusem, la început, pe Marcu…

— Iar tu ai putea iubi pe unul ca mine. Nu?

Am plecat ţinându-ne de mână. Când am trecut pe lângă „Cuibul reciclării”, cineva ne aruncă întrebarea:

— Ei, ce-aţi hotărât?

Ne-am uitat unul la altul, zâmbind.

Seara a propus să mergem la discotecă. Am fost în dubiu, dar apoi am spus: „Da”. În fond, de ce nu? Era ultima mea seară acolo.

L-am aşteptat în balcon. L-am văzut venind şi am coborât. Era îmbrăcat în negru, neagră cămaşa sport, negru pantalonul de catifea. Părea mai înalt. Nu m-am putut stăpâni să nu-i spun, cam agresivă:

— Eşti în doliu după „burlăcie”?

Zâmbi. Se apropie de mine.

— Ce să-i faci! Trebuie să-i aduc un ultim omagiu.

Chipurile cunoştinţelor întâlnite în seara aceea: doamne, ce chipuri de pomină! De-abia atunci mi-am dat seama că, probabil, cel puţin jumătate din tinerii localităţii a aflat vestea prieteniei mele cu Don Juan. Era de fapt o situaţie „privilegiată”. Nu?

— Ce-i cu tine? Te-ai schimbat la faţă.

— Acum toţi văd în mine o uşuratică, m-am auzit spunând.

L-am văzut că se uită lung la mine şi apoi l-am auzit adresându-se „discotecii”. Nu mai rămăseseră mulţi. Se mai golise, dar oricum… încă erau destui care puteau fi „poştaşii” noutăţii.

— Coborâţi cu noi la bar. Fac cinste.

M-a luat de mână. După un moment de inerţie un grup ne-a urmat.

— Ei, George, câte un coniac pentru fiecare. Şi

pepsi… pentru fete.

„Ordinul” a fost îndeplinit.

— Să ciocnim cu toţii pentru cuplul ideal pe care-l formăm noi doi, zise, luându-mă de umeri.

Deodată am auzit pe cineva înecându-se. Când m-am întors… Da: era „bătrâna prietenă”, Mihaela, care nu mai aşteptase toastul şi-şi dăduse paharul pe gât. Noi, „cuplul ideal”, iar ne-am uitat unul la altul, zâmbind.

Au venit spre noi şi ne-au felicitat. Mi-am dat seama că o făceau cam din vârful limbii. Nu fusese încheierea scontată.

*

* * *

A doua zi dimineaţă, aşadar, plecam. M-am mirat că mama nu-mi pusese nicio întrebare. Să n-o fi anunţat nimeni?… Nemaipomenit! Bun subiect de trecut în… „Cartea recordurilor”. Oricum, era mai bine. Puteam să mă culc mai repede. Dimineaţă, în maşină, aveam destul timp să-i relatez.

Când m-am urcat în pat, am îmbrăţişat perna, şoptind: Răzvan. Deodată am avut un sentiment de vinovăţie. De ce spuneam Răzvan? De ce nu spuneam… Şi, totuşi, albastru… şopteam în continuare: Răzvan.

Lunga noastră conversaţie din drumul spre casă mi-era proaspătă în minte. Atâtea lucruri pe care le discutasem… Am constatat că amândoi îl iubeam pe Jacques-Yves Cousteau, neobositul lui curaj de a descifra tainele acelui tărâm albastru… Am vorbit despre celălalt tărâm albastru – cerul… Zborurile interplanetare…

Într-un târziu, am simţit cum mă ia şi mă lipeşte de el. Involuntar am întors capul. Mi-a venit în gând ziua de mâine. Dar el nu mă lăsă. Buzele lui le căutau pe ale mele şi până să le găsească, o diagonală de foc mi-a brăzdat obrazul. Am descoperit că nu mai vreau să mă desprind. Braţele mi s-au strâns mai tare în jurul gâtului lui. Îmi săruta ochii şi imediat buzele ni se uneau iar. La un moment dat, de undeva din întuneric, imaginea lui Marcu mi-a apărut. Apoi, o durere nedefinită care şi-a pierdut

însă repede din intensitate şi în curând chipul lui s-a şters. Imaginea lui Marcu a fost totuşi cea care m-a făcut să mă desprind de Răzvan, tulburată.

— Te iubesc, rosti el.

I-am spus cu o voce pe care nu mi-o recunoşteam:

— Nu ştiu dacă tu mă iubeşti. Cred însă că eu te iubesc mult.

Aveam senzaţia că nu vorbesc eu. Şi totuşi…

— Te iubesc, Claudia!

— Bine; să zicem că m-ai iubi; dar dragostea noastră nu poate avea niciun viitor, chiar dacă ne-am jucat cu vorbele în faţa celorlalţi.

— Prostii.

— Dar tu ştii că…

— Da, ştiu. Iar vei începe să analizezi. Te iubesc, mă iubeşti. Asta contează. Şi peste doi ani, când termini liceul, ne căsătorim.

— Nu ţi se pare că te gândeşti prea departe? Că te grăbeşti?

— Nu.

— Eşti un băiat minunat…

— Şi tu, încântătoare… o păpuşă.

„Păpuşă”. Da. Aşa îmi spusese şi Marcu în prima zi. Îmi displăcuse şi atunci. „O păpuşă? Nu cred. Cu o păpuşă poţi face ce vrei, ceea ce cu mine nu vei reuşi”. Se aseamănă? Nu… Nu… „Marcu nu poate fi comparat cu nimeni”, gândeam, în timp ce-l ascultam. Vorbea cu atâta pasiune şi siguranţă, încât mi-am zis că ori spune adevărulceea ce era puţin probabil –, ori mizează pe experienţa lui în relaţiile cu fetele, sperând că o să mă „ducă” şi pe mine.

Ceva îmi şoptea că nu trebuie să ne mai vedem. Începea să mă cuprindă îndoiala. Ce-i drept, de dimineaţă, cavalerismul lui mă surprinsese plăcut. Nu mai ştiam ce să cred.

— Hai, lasă gândurile (într-adevăr, aveam în cap o formidabilă „pânză de păianjen”) şi dă-mi telefonul tău. Eu sosesc în Bucureşti peste trei zile.

— Nu trebuie să ne mai vedem, am spus, ca un automat.

Am luat-o la fugă. Casa bunicilor nu era departe.

*

* * *

Dimineaţa când m-am trezit, părinţii puseseră o parte din lucruri în portbagaj. Mă simţeam liniştită, dar în acelaşi timp eram lac de transpiraţie. Visasem ceva. Nu-mi puteam aminti ce anume. Parcă o întâlnire cu cineva, cu cine?

Dintr-odată mi-a venit în minte Răzvan. Am vrut să alung gândul. Când am ieşit însă afară, Răzvan vorbea cu tata lângă maşină. Am încercat să evit situaţia de a rămâne singuri, dar totuşi, la un moment dat, am rămas.

— Claudia, trebuie să-mi dai numărul tău de telefon sau adresa, au fost primele lui cuvinte.

N-am spus nimic.

— Claudia, ce-i cu tine? De ce să se termine totul, când a început aşa de frumos?

— Nu. Te rog. Nu trebuie să ne mai vedem.

Am simţit că-mi pune în mână o hârtie. Adresa şi telefonul lui. De ce-mi scrisese şi adresa? Nu ştiu. Dar mi-o scrisese. Am strâns hârtia în palmă. Cred că a observat gestul.

În curând am „ridicat ancora”. Le lăsasem vorbă bunicilor să nu-i ajute lui Răzvan să-mi ia urma. Îmi era frică să continui. Îmi era teamă să nu devin iar o „victimă a vieţii”. Văzusem doar ce efort trebuie să faci, după ceea ce se numeşte în cărţi o „încercare a sorţii”, ca să fii iar om, să-ţi redobândeşti echilibrul interior.

Şi, ca să vorbesc tot ca în cărţi, ştiam că după ce cazi în „adâncuri” şi te trezeşti din „şocul loviturii”, primul lucru pe care îl faci este să inspectezi cu ochi nesiguri „întunericul”. De ce? Pentru că numai „întunericul” poţi să-l mai vezi atunci. Iar ochii-ţi sunt nesiguri pentru că… pupila nu s-a acomodat încă la trecerea de la zi la noapte, începi astfel să cunoşti cealaltă faţă, a doua faţă a lumii. Încet-încet prinzi mai mult curaj în orbecăială şi atunci

când vei atinge cu degetele o scară aflată deasupra capului, va izbucni din tine cuvântul hotărâtor: TREBUIE. Voi ajunge la scară şi o voi urca. TREBUIE să ies de aici. Voi învinge. TREBUIE să învinG.

Singurătatea te va încorda. Singură va fi nevoie să înveţi să-ţi croieşti drum prin mărăcinişuri. Te vei întări. Fiinţa ţi se va îmbrăca cu o foită protectoare formată doar din două straturi: VOINŢA şi ÎNCREDEREA ÎN TINE ÎNSĂŢI, care te va ajuta să ieşi la liman, fără daune considerabile.

Când vei fi ajuns, vei fi aflat că viaţa nu înseamnă numai soare, dar vei cunoaşte secretul, formula prin care vei putea să păstrezi soarele cât mai mult deasupra creştetului tău. Şi-l vei păstra. Toţi cei care au făcut o asemenea călătorie, vor arunca spre soare „harpoane”, pentru a nu-l lăsa să fugă. Da. Vor ţine soarele deasupra capului chiar cu preţul palmelor rănite.

Cu orice preţ voi ţine soarele deasupra capului. Aşa învăţasem să gândesc. Mă educasem pentru a putea alunga orice înveliş ocrotitor – orice alt înveliş decât propria-mi voinţă – ce ar fi încercat să se formeze de-acum înainte în jurul meu. Nu mai aveam nevoie de aşa ceva. Doar de voinţă aveam nevoie, doar de încredere. Ele trebuiau să crească în mine. Voinţa trebuia să fie ghidul meu. Cu ea trebuie să-l învinG pe Răzvan. Datorită lui Marcu devenisem stăpână pe mine şi proba focului era: Răzvan. Uitarea lui. „Viaţa te pune de multe ori la încercare, dar totdeauna trebuie să o priveşti ţinând fruntea sus şi să lupţi. Până la urmă învingi”. Cuvintele lui Marcu erau deviza mea. Simţeam însă… în cazul de faţă simţeam că nu sunt potrivite. „De ce să-l uit pe Răzvan? Trebuie?” şi o voce interioară: „Ai voinţă. Da: trebuie”. Chiar trebuia oare?

*

* * *

În curând am intrat în penultimul an de liceu. Mergeam pe şaptesprezece ani. Mă hotărâsem să urmez matematica. Ei mă consacrasem definitiv. Luasem această

hotărâre datorită lui Marcu? Poate. Mai exact spus, el îmi îndrumase primii paşi spre noua mea pasiune. Apoi însă începuse să mă intereseze obiectul în sine. Venise cercul de matematică. Veniseră schimburile de idei cu cei de acolo. Mă atrăgea rigoarea admirabilă a acestei ştiinţe. Teren ferm. Certitudini. Şi de ele aveam mare nevoie.

Mă recream înotând, jucând tenis sau făcând lungi plimbări cu bicicleta. Eram însă aproape întotdeauna văzută singură. Conform ipotezei lui Răzvan, într-adevăr nu lăsam pe nimeni să se apropie de mine. Dar pe Răzvan însuşi nu-l puteam uita. Era clar. Prea clar. Hârtia pe care mi-o strecurase în mină la plecare n-o mai aveam. Într-un moment de: „Ai voinţă. Trebuie să-l uiţi”, o aruncasem, chiar în drum spre casă, pe geamul maşinii. Şi totuşi… Mi-era dor de Răzvan. Mi-era dor de cuvintele lui. De îmbrăţişarea lui. Voiam măcar să-i aud glasul. Atât. Dar se putea?… Simţeam o nevoie acută să stau de vorbă cu Răzvan. Uneori aveam impresia că această nevoie echivala cu a dori luna de pe cer. „Până o ajunge Răzvan o «lună plină» mai e. Şi la drept vorbind, poate n-o să ajungă niciodată”. Ah, glumeam. Totdeauna e mai uşor să treci peste obstacole glumind. Ce simplu ar fi totul, dacă ai avea puterea să glumeşti de câte ori ţi-e greu…

*

* * *

Timpul trecea. A venit iarna şi am plecat din nou la schi. Eram pe pârtie zi-lumină. Trebuia să mă fortific, astfel încât ajunsă acasă să pot învăţa tot zi-lumină. Matematica nu era făcută decât în parte pentru mine, iar eu voiam să mi se supună toată.

Veneam aşa de frântă de pe pârtie, încât adormeam imediat. Şi acesta era un punct câştigat. Nu mai aveam putere să mă mai gândesc la nimic. Adormeam, cum s-ar zice, în drum spre pernă, căzând într-un somn fără vise. Dimineaţa o luam de la capăt. Întrerupeam schiul doar pentru masă. Era aşa de bine!

*

* * *

Am ajuns acasă bronzată. Iar „emanam sănătate”, iar se bucurau ai mei. În afară de buna condiţie fizică, vorbele lui Marcu: „Ţine fruntea sus” îmi formaseră un reflex care mă făcea să privesc înainte şi, cum dorise el, „în sus”. Nu mai puteam privi altfel decât rar. Foarte rar: din când în când gândul îmi fugea hoţeşte în urmă. Îl chemam repede la ordine.

Eram oare „copilul ideal”? Chiar aşa mă schimbasem peste noapte? Greu de crezut. Doar eu ştiam ce se petrecea cu mine, ce luptă trebuia să duc şi ce greu îmi era uneori.

Probabil, impresia pe care o lăsam asta era că devenisem, redevenisem „copilul ideal”. Oamenii sunt grăbiţi, se judecă între ei după imaginea pe care au memorat-o în fugă. Acum puteam deci să-mi „dozez” cu mai puţină precauţie bulinele care intraseră demult în familie. Ele erau un musafir pe care părinţii, cu peste trei ani în urmă, îl invitaseră să locuiască la noi. Tot părinţii insistau mereu ca el să nu ne părăsească. Găsisem o modalitate acceptabilă de a convieţui cu musafirul nepoftit. Totul era: părinţii să fie mulţumiţi. Iar părinţii… păreau a fi. Şi acesta era un factor important pentru calmul meu. Pentru a-mi asigura o bună ambianţă de lucru. Nu trebuia să uit asta nicio clipă.

A venit primăvara. M-a găsit învăţând la fel cum făceam când ne părăsise toamna, apoi toată iarna.

— Stop!

Am auzit-o într-o zi pe mama, lângă biroul meu.

— Ai învăţat destul pentru azi. Hai, urcă-te pe bicicletă şi şterge-o. Ai nevoie de puţin aer, de mişcare. Nici să nu exagerăm.

Da. Eram foarte obosită. Avea dreptate. Nu mai puteam da randament. Îmi vâjâia capul.

Era o superbă după-amiază de mai. În câteva minute devenisem iar Eddy, bicicleta devenise iar un hobby.

Rulam în viteză. Totdeauna am dorit să alerg liberă prin viaţă. Să nu fiu ţinută de mână, încătuşată. Liberă? Dar medicamentele? Tratamentul? Încercam să-mi insuflu

curaj: „Toate astea ţin de trecut. Acum alerg, sunt liberă”.

Traversând o străduţă, nu m-am asigurat. Am auzit un scârţâit de pneuri şi motorul unei maşini s-a oprit înăbuşit. Am întors capul. Stupefacţie. De la volan cobora… Da. Era chiar Răzvan. Nu-mi venea să cred… înainta spre mine, zâmbind.

Bicicleta era între noi, dar ce mai conta. Un miliţian a trecut fluierând. „Fluieră liniştit, nu ne deranjezi”, i-am zis în gând.

— Vezi că soarta a vrut să ne reîntâlnim?

— Ce faci, la ce spital lucrezi?

— La „Urgenţă”. Vreau să devin un chirurg de prima clasă. Dar tu? Tu ce-ai mai făcut? Ce-ai făcut în toate lunile astea?

— Am învăţat şi apoi (arătând spre bicicletă) ea; şi tenisul, înotul. Iarna am schiat. Nimic deosebit.

M-a privit îndelung. Eram stânjeniţi amândoi.

Într-un târziu s-a decis:

— Am încercat să dau de tine, dar n-am reuşit. Am tot sperat că-mi vei telefona, că mă vei căuta. De multe ori, când erau zilele de vizită, stăteam pe culoare, parcă aşteptând să te văd venind. Acum ai venit.

— Da. Dar nu la spital.

— Mai bine. E mai plăcut aici.

— Deci nu-ţi pare rău că m-ai întâlnit mai târziu.

— Îmi pare bine că te-am întâlnit… Spune-mi: Ce crezi că am făcut eu toate lunile astea?

— Le-ai înnebunit pe asistente.

— Grozavă impresie ai despre mine. Ce zici, trebuie să continuăm discuţia aici, în mijlocul străzii?

Parcase maşina şi ne aşezasem pe o bancă, la câţiva paşi. A urmat o altă tăcere. Am simţit cum îmi ia mâna.

— Mai ai… ideile din vara trecută?

Voia să pară că pune întrebarea glumind.

— Da, am răspuns cu seriozitate, de parcă n-aş fi înţeles unde bate. Învăţ pentru admiterea la Matematică. Trag tare.

— Te iubesc, Claudia!

Simţeam cum îmi strânge mâna mai tare. Mă întoarse spre el. Clipele aş fi vrut să nu se mai sfârşească. Marcu apăru la Orizont. Da, apăru, dar numai pentru o fracţiune de secundă. El, Răzvan, era mai puternic. Era viu… Pusese stăpânire pe mine.

Se însera, dar noi tot mai eram pe bancă. La un moment dat se uită la soarele ce apunea şi apoi la ceas.

— Tu trebuia să fii de mult acasă, nu?

— Ce importanţă are? Important e… că stăm pe aceeaşi bancă.

— Eşti deşteaptă!

— Ştiam.

— De unde?

— De la tine, de data trecută.

— Numai de la mine?

— Pentru ţine-i: numai de la tine.

— Deci pentru mine-i: numai de la mine. Pentru el, zise, desenând în aer o siluetă: numai de la el.

— Sigur. Vezi c-ai învăţat regula supravieţuirii?

— Dar tu de unde ai învăţat-o?

— Eu… am învăţat-o de la Mama Natură. Din cartea ei mare şi veche. Dar mai bine spune-mi ce crezi tu despre mine. Deschis! Mie-mi place adevărul.

— Aşa… acum…?

— Da.

— Ştii ce-mi ceri? Imposibilul.

— Cum adică…?

— Eu niciodată nu am fost în stare să spun numai adevărul. Nici nu trebuie.

— Şi atunci…?

— Nu. Nu mint. (Îmi surprinsese ironia din privire.) Pun adevărul între două felii de pâine. Fac un sandviş.

— Gustos?

— Îl „condimentez” cu lucruri agreabile. Gustos, da.

— Deci ăsta-i „condimentul” la modă. O ipocrizie plăcută.

— Cam aşa. Dar nu-i bun de folosit vreme îndelungată. Strică stomacul. Faci o gastrită.

— Şi ce propui atunci pentru vindecare?

— Propun ca între noi doi să nu-l mai folosim. E mai uşor să te fereşti la timp, decât să te vindeci.

Am izbucnit în râs.

— Răzvane, Răzvane… Eşti o comoară.

— Ehe! Şi tu nu m-ai cunoscut în perioada de glorie.

— Perioada de glorie?

— Da. Am douăzeci de logodne la activ…

— Da? Şi… cum arăta logodnica de la trei ani?

— Nu mai ţin minte. Ştiu doar că avea scutece.

— Eh, tot ai memorie bună. Dar de câţiva ani, de ce ai întrerupt „şirul indian”?

— Pauză. Monotonia mă plictiseşte.

— Pricep eu cu-adevărat ce se ascunde în pielea ta, am râs, necrezând nimic din teribilismele lui.

— Cam greu. Toţi cei care au încercat să mă analizeze au zis că sunt urmaşul cel mai evoluat al cameleonului, în astă-seară sunt acelaşi…

— Da. Numai că nu mai e seară. E noapte. Mă conduceţi, domnu’?

— Sigur, Milady.

— Te-am dus cu gândul la frumoasa lui Dumas?

— Da. Era într-adevăr frumoasă. Şi… Şi tu eşti. Trăiască cinci mai, ziua revederii!

Mi-a luat bicicleta, a pus-o în portbagaj şi am pornit cu maşina.

— Ce faci mâine după-masă?

— N-am nimic aranjat.

— Atunci vin să te iau. Bine?

— De unde?

— De unde o să văd că locuieşti.

*

* * *

În noaptea aceea aproape că n-am putut să dorm. Îl regăsisem pe Răzvan! Tot orizontul meu se schimbase. Gândeam că orice piedică a viitorului nostru dispăruse. Eram fericită. Mi-am dat seama încă o dată că mă îndrăgostisem de el. Nu mai aveam nicio îndoială.

Săptămânile următoare ne-am întâlnit aproape zilnic. Ne plimbam, ne sărutam, discutam. Atât. Şi totuşi, nu numai atât. Ne mai şi ciondăneam. Uneori aveam impresia că suntem două săbii într-o teacă. Dar erau lucruri minore pe lângă bucuria de a fi împreună. Ne făceam planuri. Mereu ne făceam planuri. Eram adevăraţi călători în viitor.

*

* * *

Imediat după regăsirea noastră părinţii aflaseră de Răzvan. Nu-mi permiteam să le mai ascund existenţa lui. Mă aşteptam să aud din partea mamei ceva care putea fi sintetizat într-o singură replică: „Fii atentă!” Aceasta era recomandarea, atunci când se întâmpla să se învârtească cineva în jurul meu. Trebuia să fiu atentă pentru casă nu mă zăpăcească cercurile concentrice, care s-ar fi putut strânge.

— Cum te-ai putut îndrăgosti de acel fluşturatec? Sper că nu-l iubeşti cu adevărat. Trebuie să termini cât mai repede cu el.

— De ce?

— Auzi, dragul meu – zise, făcând apel la sprijinul tatii, care era în camera alăturată – cine este acum prietenul fiicei tale?! Cum, de ce? Nu ştii ce reputaţie îşi dobândise? Se zicea că…

Am zâmbit. Mama ascultase deci „radio-şanţul” localităţii unde stăteau bunicii, vara trecută. Atunci, cum de nu dăduse şi de emisiunea cu mine?

— Totuşi e preferabil unui „bebe”, se auzi glasul tatii. (Tata are câteodată un umor „delicat”.) Nu-i aşa, draga mea?

Nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în râs.

— Frumos! Frumoasă educaţie îi dai tu Claudiei. Numai părţile rele le-a luat de la tine. Iar acum, în loc să-i interzici să se mai vadă cu acest afemeiat… ordinar, tu îmi vii cu poante.

— De ce-l faci ordinar? am întrebat-o iritată pe mama. Că îi plac fetele nu neg. Mi-a spus-o în faţă, dar de ce-l faci ordinar…?

— Auzi, Marcele, i-a spus în faţă că-i un afemeiat şi ea mă întreabă de ce-l fac ordinar. Simt că mă lasă inima. Dar stai… Te pomeneşti că s-a întâmplat ceva mai grav? Spune-mi?!? Ultimele cuvinte au fost „allegro forte”.

— Nu, mama!

— Minţi! Minţi! De asta te-a înnebunit complet. Aşa-i? Aşa-i?

— Nu, mama. Nu s-a întâmplat nimic. Linişteşte-te.

— Sigur?

— Da, mamă! Ai cuvântul meu.

— Bine. Te cred. Oricum, trebuie să termini definitiv şi cât mai repede cu el. Altfel, în curând n-o să mai poţi spune: „Da, mamă! Ai cuvântul meu”. Ai înţeles?

— Am înţeles, mamă. Dar n-o să termin. Îl iubesc şi la vara viitoare, când termin liceul, ne căsătorim.

— Marcele, tu ai auzit?

— Da, draga mea. Absolut totul.

— Şi nu ai nimic de spus?

— Ba da. Dacă-l iubeşte, n-are rost…

— Cum n-are? După ce-o avea-o şi i-o da cu piciorul, o să se îmbolnăvească mai rău cu nervii. Poate o să şi-nnebunească iar.

— Amelia, taci.

— Ce să tac? Nu vezi că şi acum e nebună! auzi, să se îndrăgostească…

— Amelia, nu ai dreptate. E un tânăr foarte drăguţ, care, ce-i drept, îşi trăieşte viaţa cam prea din plin.

M-am întors amuzată spre tata.

— Şi Claudia o să intre şi ea în curând în acest „prea piin”, aşa-i? nu se lăsă mama. Doar nu-ţi închipui că e îndrăgostit de ea. Pentru el, e o puştoaică cu care are o mică aventură!

Destulă uimire am trăit însă a doua zi, când, venind mai devreme acasă de la şcoală, am auzit întâmplător o replică a tatii, dată mamei, obsedată de acelaşi subiect:

— Şi tu ai fi putut fi pentru mine o puştoaică, Amelia. Aveai nouăsprezece ani, continuă el. Aveam douăzeci şi opt şi eram arhitect. Dar m-am însurat cu tine.

Am ciulit urechile, ca să pot prinde toată discuţia.

— Ei lasă, Marcele – am văzut că mamei nu-i plăcuseră amintirile tatii – tu întotdeauna ai fost un om serios.

— Ei, da… De aceea ţi-a zis maică-mea după nuntă cam aşa: „Sper că Marcel s-a potolit, odată cu tine. Eşti o fată bună şi mi-ar părea rău să nu dureze căsnicia voastră. A fost un crai… Oricum, cred că-i ajunge, că şi-a trăit viaţa din plin. Aşa-s bărbaţii, iar cei din familia noastră sunt clocotitori în tinereţe…”

— De unde ştii tu toate astea? îl întrebă mama, stupefiată, pe tata. Totuşi, se mai îmblânzise.

— Uite că ştiu…

— Şi atunci, tu ce propui?

— Să-i lăsăm în pace, dacă se iubesc.

— Ea îl iubeşte. Dar el?

— Să fie atentă, atât. Tata „împrumutase” cuvântul mamei.

Deci, aşa stătuseră lucrurile. Totdeauna avusesem impresia că în tinereţe tata fusese cam mototol. Şi când colo… Ei, cum se scrie istoria…

Discuţia cu părinţii ar fi trebuit să-mi dea de gândit. Dar când eşti îndrăgostit, mai poţi medita la altceva? Mă gândeam numai la Răzvan. Eram geloasă pe părinţii lui, pe pacienţii lui, pe toţi cei care nu-i permiteau să fie mereu lângă mine. Mereu!

Puterea de concentrare la învăţat? Îmi scăzuse mult în acele săptămâni. Luam o culegere, citeam o problemă, dar… degeaba. Deodată chipul lui Răzvan îmi apărea surâzător pe filă. Şi atunci… Da. Roşu pentru matematică, verde pentru Răzvan. Semaforul funcţiona cu precizie. Verde pentru Răzvan… Irişii verzi îmi mai apăreau din când în când. Din ce în ce mai rar, mai şterşi. Răzvan învinsese? Cert era că închisesem toate cărţile cu grijă într-un dulap, iar cheia dulapului o încuiasem într-un sertar.

Oricum mai era un an până la facultate şi vacanţa venise.

Împlinisem şaptesprezece ani.

*

* * *

Era o vară caniculară. Mă pregătisem să plec cu părinţii la mare. Nu le spusesem că Răzvan va veni şi el. Aranjasem totul. Inclusiv că avea să stea la o vilă vecină cu a noastră.

Eram fericită. Simţeam că Răzvan mă iubeşte. Niciodată nu mi-a trecut prin cap să-mi pun întrebarea dacă mă iubeşte sau nu. Eram sigură: „Răzvan mă iubeşte”.

Tot drumul l-am petrecut cântând. În primele zile, în acele zile de aşteptare, eram aşa de veselă, de surâzătoare, încât părinţii au crezut că m-am reîndrăgostit de mare. După ce plecase Marcu dintre noi, a fost o perioadă când amintirea mării mă torturase. Farul, devenit în viziunea mea o enormă luminare, ardea mereu. Nu se mai stingea, îmi ardea bucuriile, amintirile minunate, mă ardea toată pe dinăuntru.

În vara aceea însă îl aveam pe Răzvan, eram într-o altă staţiune, iar viaţa… Ea merge înainte. Mersese mereu, făcându-mă din nou fericită. Aş fi vrut să pot striga întregii lumi: „Sunt fericită! Sunt fericită! Răzvan trebuie să sosească”. Şi…

Ţin minte privirile părinţilor când l-au văzut. Mama dintr-odată s-a crispat şi s-a închis în ea. I-a răspuns rece la salut, iar apoi s-a uitat spre mine. Cred că abia atunci a înţeles euforia mea din zilele anterioare. Tata încerca să salveze aparenţele. Nu ştiu ce gândea.

— Rămâi în staţiune, sau ai venit doar să ne faci o vizită? începuse „sondajul”.

— Rămân în staţiune. Sunt vecinul dumneavoastră. Locuiesc alături.

— Daaa? i-a scăpat tatii.

— Mi-a spus Claudia că veţi veni aici şi am făcut tot posibilul ca să putem petrece cât mai mult timp împreună… Sper că nu aveţi nimic împotrivă?

Cred că observase expresia de pe chipul mamei şi şi-

a zis că-i mai bine să facă politicoasa completare. Dar păcat...

— Nu, Răzvane, l-am auzit pe tata, dar ce-ar fi sănc spui care sunt adevăratele tale intenţii în legătură cu Claudia?

M-am întors „trăsnet” spre tata. Până atunci îl sorbisem aproape tot timpul din ochi pe Răzvan.

— O iubesc pe Claudia. Vara viitoare, pe vremea aceasta, doresc să ne căsătorim.

— Mai e un an până la vara viitoare.

Pe moment nu am înţeles ce a vrut să spună tata. Era doar un adevăr elementar...

— ...Şi într-un an se pot întâmpla multe. Intrase şi mama în discuţie. Şi au să se şi întâmple. Bacalaureatul, examenul la facultate. Va fi un an greu pentru Claudia, va avea nevoie de linişte ca să se poată pregăti. De când ai apărut tu, n-a mai prea învăţat. Ţi-a spus, sau a uitat s-o facă? În ultimul timp i-a cam slăbit memoria, uite, nu şi-a adus aminte să ne aducă la cunoştinţă că vei veni aici.

Mama îşi vărsa amarul. O înţelegeam. Trăsese mult cu mine şi nu mai voia.

Răzvan nu se lăsă intimidat. Răspunse calm:

— Îmi pare rău, doamnă. Nu pot însă renunţa la Claudia. V-am spus: o iubesc. Voi găsi o modalitate ca învăţătura ei să nu aibă de suferit de pe urma mea.

— Da? îl întrebă ironică mama, fixându-l cu duritate.

— Da, răspunse Răzvan, de data aceasta pe un ton ceva mai timid.

Ne-am luat la revedere şi am intrat în casă.

Eu m-am culcat. Trebuia să-mi fac somnul obligatoriu de după prânz. Ce amare mi se păreau atunci acele ore! Îmi biciuiau amintirile.

Seara ne-am dus şi ne-am plimbat pe faleză. Undeva, departe, luminile care veneau de la un vas m-au dus cu gândul la far. Da. Iar am avut acel coşmar. Farul se preschimba în luminare, iar cei doi irişi verzi mă priveau cum nu mă mai priviseră de mult. Mă fixau.

Am întors capul şi am întâlnit pieptul lui Răzvan.

Lacrimile mi-au umplut ochii. Simţeam o mare nevoie să plâng. Nici prin gând nu mi-ar fi trecut că în acea seară se va întâmpla aşa ceva. Şi totuşi… Plângeam. Plângeam mereu. Mâinile mele se crispaseră de umerii lui, iar valurile sparte aveam impresia că sunt pescăruşi pe lângă sufletul meu. Nu mai ţin minte ce mi-a spus. Ştiu doar că încerca să mă liniştească. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie din partea mea. Eu mă aşteptasem?… Marcu… Da. Era încă foarte aproape. Când m-am oprit, eram în continuare în braţele lui Răzvan.

— Iartă-mă, dar… am vrut să-ncerc o explicaţie.

— Nu spune nimic. Te înţeleg.

— Unele amintiri când vin…

— Da, ştiu, cer să fie „descărcate”.

— Vreau, vreau să coborâm până pe plajă.

Am coborât în goană treptele falezei. Mi-am dat seama că prin această fugă… voia să facă să pulseze în mine iarăşi prezentul.

Căutam să fac ceva nou. Ce nu putea chema nimic din trecut. M-am descălţat şi am început să merg pe nisipul ud. La fiecare pas valurile se spărgeau în tălpile mele. Simţeam că „îmi ung rănile cu elixirul vieţii”, cum ar zice un scriitor preţios, unul din secolul XIX. Răzvan m-a urmat. Încercam să fredonez o melodie la modă. De ce? Cum, de ce? Şi din discreţie. Amintirile mele nu aveau nevoie de martori.

Deodată, am văzut în noapte, la câţiva paşi, două umbre pe nisip. Am simţit că mă trec fiori şi primul impuls a fost să fug. Mâna lui Răzvan nu mi-a dat însă voie. M-a strâns spre el, spunându-mi:

— Nu te speria! Sunt infractori în dragoste.

M-am lipit mai tare de el, tăcând.

— Te-ai liniştit, păpuşă computerizată?

— De ce-mi zici aşa?

— Pentru că nimeni, când se uită la tine, nu-şi dă seama, la început, cât de complexă eşti.

— E mai bine să fii necomplicat. Trăieşti mai uşor.

— Da, dar atunci eşti şi sărac. Nu ai parte de aproape

nimic din viaţa lăuntrică hărăzită omului.

— Aşa… Răzvane, ce crezi tu despre mine?

— Că te iubesc.

— Nu ce sentimente ai faţă de mine, ci care este părerea ta despre omul care sunt?

— Cum să-ţi spun eu… Eşti prea exigentă cu tine. Asta nu-mi place. Te subestimezi şi nu e bine.

— Atunci e bine să te supraestimezi, cum faci tu?

— Da, cred că e mai bine. Până la un punct rezonabil. Cel care zice: „sunt deştept” ajunge mai sus decât cel care zice „sunt prost”.

— Valabil pentru doi de aceeaşi valoare?

— Exact.

— Şi-atunci ce zici: e bine să te caracterizeze modestia?

— Nu prea.

— Nu prea? l-am întrebat ironic.

— Ascultă, zise, neluând în seamă ironia, atunci când eşti bun – luăm bineînţeles cazul acesta – trebuie să te pricepi să-ţi pui în lumină calităţile şi meritele. Altfel se aşază praful pe ele şi nu le mai descoperă nimeni, niciodată.

— Deci, chiar dacă eşti adeptul modestiei, e bine să ţii să renunţi la nevoie la această „suavă doamnă”.

— Exact.

— Adică să zici: eu sunt totul?

— Nu: dar pot totul.

M-am întors spre el.

— Ciudat raţionament.

— De ce? Da, pot totul! Când cei mai puţin dotaţi cred asta, nu e păcat ca unii cu merite să gândească altfel?

Surâse, aţintindu-mi ochii. Ceva m-a făcut să mă întorc, dar îmi înlănţuise mijlocul; ne-am aşezat pe nisip. Aveam impresia că nu-i mai recunosc vocea, în timp ce-mi şoptea:

— Te doresc. Te doresc, Claudia. Trebuie să fii a mea.

— Nu… Nu, lasă-mă!… Te rog.

Mai puteam spune nu? Simţeam că buzele lui,

mâinile lui, el tot, trebuie să se contopească cu mine. Şi totuşi… irişii verzi mi-au apărut iar şi m-au fixat. Mi-au dat putere să mă desprind. Mai puteam spune nu.

— Condu-mă acasă. S-a făcut frig.

S-a ridicat şi mi-a întins mâna. N-a mai scos un cuvânt.

A doua zi urma să facem plajă cu părinţii.

*

* * *

Trecuseră câteva zile. Într-o dimineaţă, ţin minte, şi-a epuizat toate resursele de convingere, dar degeaba. Eram – zicea el – „o încăpăţânată şi o fricoasă fără pereche”. „De ce?” „Pentru că aşa m-a făcut mămica mea”. Cu acest răspuns l-am enervat. M-a luat de mână şi a dat verdictul:

— Gata. Nu mai accept nicio scuză. Vei învăţa schi nautic.

— Dar…

— Lasă mofturile. Din moment ce schiezi bine, nu are niciun rost să-ţi faci probleme.

— Dar ţi-am spus, totdeauna mi-a fost frică de schiul ăsta nautic.

— Nu-i nimic. Acum n-o să-ţi mai fie.

— Cum n-o să-mi mai fie?

— Aşa, bine. O să ţi-o alung eu. Hai, am închiriat o barcă. Azi faci iniţierea.

— Chiar azi? Nu s-ar putea…

— Nu.

— Dar ei? am zis, arătând spre părinţi.

— Mama ta e foarte simpatică, zise, zâmbind. Când i-am expus planul meu, a ridicat ochii de pe lectură şi a spus doar: „Vezi să nu-i rupi gâtul”.

Am început să râd. Îmi imaginam figura mamei. De când văzuse că nici aici, la mare, nu mă poate scăpa de Răzvan, se resemnase. De fapt, era o resemnare doar aparentă. Îţi dădea impresia că nu vede şi nu aude nimic. Că n-o interesează nimic din ce se petrece în jur. Dar adevărul… se situa exact la antipod. Era la curent cu totul; cu absolut totul.

Am ajuns la barcă. Când am zărit schiurile, m-a luat cu frig. N-am îndrăznit să mă urc pe ele. La munte era altceva. Ce? Nu ştiu, dar era altceva. Întotdeauna mi-a fost frică de schiul nautic…

— Răzvane, n-am putea amâna?…

Nu zise nimic. Mă luă de mină, încercând parcă să-mi arate că nu am de ce mă teme şi îmi aranjă schiurile la picioare. Făcu la fel şi pentru el – şi…

— Dă-i drumul!

Fusese semnalul de plecare. Apoi, întorcându-se spre mine:

— Relaxează-te şi încearcă să cochetezi cu soarele.

— Mai bine cu val… Da. Pornisem. Pornisem!

— Nu. Nu te gândi la ele, ţipă la mine.

Am căzut doar de două ori. Ultima dată am ajuns la mal înot. Eu mă pierdusem de barcă şi el mă urmase.

Ieşisem din apă pe o porţiune de plajă nepopulată. Ne întinsesem pe nisip, şi…

— Uite, vezi – i-am zis, simţind că mi se închid ochii – mi-ai spus să cochetez cu soarele şi el vrea să mă adoarmă.

S-a uitat lung la mine.

— Glumeşti. Hai sus. Gata.

— De ce?

— Scumpa mea, eu n-am nici suliţă, nici arc să te păzesc.

— Nu, dar ştii jiu-jitsu şi e suficient. Te rog… lasă-mă să dorm puţin. Un sfert de oră, măcar.

Nu ştiu dacă a mai zis ceva. Am adormit. Dormisem foarte prost cu o noapte înainte.

Când m-am trezit, am văzut întâi ochii lui. Stătea lângă mine, sprijinit într-un cot. De cât timp mă privea aşa?

— Bună, i-am zis zâmbind, punându-mi palma pavăză la ochi. Am dormit mult?

— Curând apune soarele.

Mi-am luat palma de la ochi. Mi-am dat seama că a glumit.

— Nu eşti supărat pe mine, nu? Noaptea trecută a

fost albă pentru mine.

— Cauza, bineînţeles, fiind eu, zise, în timp ce se apleca spre mine.

— Bineînţeles, i-am confirmat surâzând, dar ca răspuns n-am întâlnit decât ochii lui ce se apropiau. M-au fascinat flăcările din ei, dar am simţit dintr-odată cum mă cuprinde teama. Ceva mă ţintuia, ceva îmi spunea să mă trag într-o parte. Am dat să mă ridic, dar mi-am dat seama că nu mă lasă. O spaimă ciudată pusese stăpânire pe mine şi-am început să mă zbat în braţele lui. Sărutările lui încercau să mă liniştească, dar revolta din mine mă făcea să nu-i dau ascultare, să ţip. Îl zgâriam, îl loveam, dar gesturile mi-au fost încătuşate. M-am simţit frântă şi pământul a început a se învârti cu mine.

Într-un târziu, când ne-am desprins din îmbrăţişare ochii mei cu lacrimi uscate erau singura mărturie a reproşului.

Când am ajuns acasă, nu le-am spus nimic părinţilor. Nu aveam putere să vorbesc. Eram fericită, dar… pustiită.

*

* * *

În zilele care au urmat, am tot furat clipe de dragoste. Ne iubeam. Aveam viitorul în faţă. Şi viitorul… Da. Atunci credeam că nu poate fi decât roz, decât strălucitor. Că nu se poate compara decât cu strălucirea sentimentelor din noi, gândeam, patetică.

Vacanţa însă a trecut. După ce m-a lăsat să mai fac o escală la bunici, s-a terminat.

Intrasem în ultimul an de liceu. Întâlnirile cu Răzvan au reînceput. Eram aşa de fericită încât, cu surprindere, dar şi cu mare bucurie, am constatat că el nu mai reprezenta o piedică în calea învăţăturii. Ronţăiam matematica cu atâta poftă, încât părinţii erau din nou liniştiţi. Pofta de matematică îmi venise şi la gândul: „Intri la facultate şi apoi te măriţi cu Răzvan”. Ca să mă mărit, trebuia mai întâi să fiu studentă. Nimeni nu-mi pusese această condiţie, dar eu simţeam că aşa e mai bine. Dar reîncepuse să-mi placă, să mă atragă, să mă pasioneze şi

matematica însăşi – cea riguroasă, cu zilnicele, scormonitoarele ei exerciţii.

Lunile care au urmat au însemnat pentru mine, de fapt, două cuvinte: matematică + dragoste sau dragoste + matematică. Din punct de vedere cronologic, prima adunare ar fi trebuit luată în seamă. Dar cum dragostea… Ei, ce mai conta ordinea, când se ştie că termenii adunării sunt comutativi.

Au trecut lunile şi a venit iarna. Nu le spusesem încă nimic părinţilor. Nu avusesem încă puterea la gândul că o să declanşez o reacţie în lanţ. Reacţiile în lanţ ale dominourilor nu ştii niciodată cum se termină. Nici eu nu-mi puteam da seama ce avea exact să urmeze după ce „bomba adevărului" avea să explodeze în faţa părinţilor.

Răzvan îmi spusese că reţinuse locuri la o cabană, ca să putem merge la schi împreună. Aş fi putut să nu mă duc? Nu. Nu cred. Atunci însă, nici nu mi-am pus întrebarea. Prima „mutare" urma să fie deci „luatul inimii în dinţi". Trebuia să le spun părinţilor.

— Plec la schi cu Răzvan.

Eram cu toţii în sufragerie.

— Ai…

Biata mama n-a mai putut articula nimic. Era şocată.

— Da. Îl iubesc atât de mult, încât nu mă puteţi împiedica să plec.

— Marcele – mama începuse să ţipe, iar tata devenise ţapul ispăşitor – ţi-am spus că aşa o să se întâmple? Ţi-am spus că e nebună şi nu ştie ce face? Vezi? Nu trebuie întărit tratamentul?

— Chiar crezi că eu mă mai pot face bine vreodată? nu m-am putut stăpâni. Mă trataţi de aproape patru ani, spunându-mi „eşti nebună". Numai eu pot fi aşa în casa asta?

— Claudia! Era somaţia tatii.

— Cât credeţi c-o să mai înghit buline şi înţepături? Cât o să mai aud vorbe rele despre „nebunia mea" – doar aşa, ca să fiu cobai pentru medicamentele ce se poartă?

— Uite, Marcele, pe cine am crescut! Vezi? Îţi dai

seama acum că măcar şi din încăpăţânare a lovit-o pe fata aceea, pe asistentă…

Eram obişnuită cu limbajul mamei din perioadele nervoase. Şi cu aducerea pe tapet a problemei L.Y. Nu mai voiam însă să rabd în tăcere:

— V-aţi întrebat vreodată, cât…?

— Claudia, taci! Ai spus destule. Tata deschisese gura.

— Nu tac. Nu mai pot. Voi pleca cu Răzvan la munte.

— Da, vei pleca. Dar cu noi.

Glasul tatii era potolit, dar răspicat. Mi-am dat seama: nu mai avea rost niciun comentariu. Cel mai bine era să tac. Să tac şi să acţionez. Trebuia să plec cu Răzvan. Dar cum?

Toată noaptea n-am dormit. M-am tot gândit. Trebuia să găsesc o soluţie. Trebuia să plec cu Răzvan. Simţeam că nu pot altfel. Că trebuie să fiu lângă el. Era prea puternică chemarea. Nici nu m-am gândit că aş putea renunţa. Din cameră de la mine am auzit cum în casă se face linişte. Părinţii se culcaseră. Trebuia să acţionez. Să plec. Mai aveam o noapte în faţă. M-am ridicat din pat şi cu ajutorul unei lanterne mi-am făcut bagajul. Mi-a fost frică de lumina ce s-ar fi putut zări pe sub uşă. „Dacă se scoală şi văd lumină? Umblă încet”. Tot timpul gândeam asta, numai asta. Îmi simţeam bătăile inimii şi aveam senzaţia că sunt un hoţ ce foarte uşor poate fi demascat. Cu auzul încordat eram atentă ca liniştea din casă să nu fie tulburată.

Noaptea însă a trecut. Zorile s-au ivit şi sculându-mă din pat am fost hoţ pentru a doua oară în viaţă. Nu mi-a trecut deloc prin cap că poate greşesc. Simţeam că nu pot altfel. M-am îmbrăcat şi, luându-mi geanta, am ieşit tiptil din casă. Eram stăpânită de spaimă, dar şi de dorinţa fermă de a merge la Răzvan. Am sunat la uşa lui. Nu se luminase bine când părăseam Bucureştiul, gonind amândoi, în maşină, spre munte.

Era o cabană mică şi bătrână, în care însă te simţeai admirabil.

Mă mângâie şi mă strânse în braţe.

— Pisico.

— Ţi-am spus să nu-mi spui…

— Ba da. Semeni perfect cu o pisicuţă de angora. O mică felină, care are nevoie de ocrotire.

— Da. Chiar că voi avea nevoie de ocrotire când mă voi întoarce acasă şi voi da…

— …nas în nas cu părinţii. Voi merge cu tine.

— O să mă ocroteşti mai mult de-o grămadă. Amândoi au câte-o armură şi nu ştiu dac-o s-o pot scoate la capăt.

*

* * *

A fost o săptămână superbă. Pe pârtie era foarte puţină lume. Ne simţeam aşa de bine singuri, numai noi!

Într-o zi însă, aşteptând să urcăm cu telescaunul…

— Ei, Răzvan, Răzvan Teodorescu!

Am întors amândoi capul. Era un tânăr.

— Dane! l-am auzit pe Răzvan.

S-au îmbrăţişat.

— Ţi-o prezint pe logodnica mea, zise Răzvan, arătând spre mine.

— Claudia.

— Îmi pare bine că vă cunosc, domnişoară.

— Dan e un fost coleg de facultate, un bun prieten, îmi explică Răzvan. Şi către tânăr: Ai fost repartizat la Mediaş, nu?

— Ba da, aşa-i! Acolo „activez”… Dar pârtia asta ştii că n-are egal…

Mă tot fixa. M-am enervat. M-am gândit că trebuie să fie locul unde veneau ei în timpul studenţiei, cu tot felul de fete. Da. Am roşit, dându-mi seama în ce categorie m-a inclus. „Logodnică! O fi o formulă stas de prezentare”.

Se uita în continuare fix la mine. Văzând că Răzvan îl priveşte contrariat, spuse:

— Mă scuzi… mă scuzi, Claudia, că te privesc aşa – s-a uitat şi spre Răzvan – dar am impresia că te-am mai întâlnit.

— Nu. Nu te cunosc. Mă confunzi.

— Nu cred… undeva, mai demult.

„Asta-i bună! Ce vrea individul?… Să-l facă pe Răzvan să creadă că…? Ce rost are?” I-am răspuns, cu o iritare crescândă:

— Nu ţin minte. Mă confunzi.

— Da, poate, cu toate că…

— Mai lasă naibii, Dane, discuţia asta. Răzvan văzuse că m-am înfuriat.

— Bine. Mă scuzi, Claudia. Şi totuşi…

Părea sincer intrigat. Nu i-am mai dat importanţă şi, pentru că ajunsesem sus, am început să alunecăm iar la vale. Aveam totuşi o senzaţie de apăsare. Ce fusese oare circul ăsta?

De fiecare dată când mă întâlneam cu Dan… se uita cu atenţie la mine. Încerca parcă să dezlege un mister. Ce putuse însă exista între mine şi un necunoscut?

Într-o zi a venit direct la mine, când m-a văzut.

— N-ai fost internată la spitalul…?

Întrebarea mi-a plesnit obrajii.

— Nu erai tu, cea care a luat-o de câteva ori peste picior pe doctoriţa Şoimaru?

Privirile mele s-au pierdut în zare.

— Da. Eu eram.

Ce sens ar fi avut să mint? Mi-am dat seama că îmi cunoştea „istoria”.

„Cine o fi fost el atunci?” Cert era că mă ţinuse minte şi că… Da. Mă vedeam descoperită.

— Tu cine erai?

Voiam măcar să aflu.

— Eram student şi făceam practică. (Se înveselise. Gesticula). Te-am ţinut minte: comportarea ta era un fenomen unic. De multe ori, noi studenţii ne amuzam, comentând replicile „condimentate” pe care le serveai doctoriţei Şoimaru şi unor asistente… Ai cunoscut-o şi tu, Răzvane, nu, pe doctoriţă? Claudia ne „ungea inimile” cu replicile ei. Ştii ce orgolioasă era doctoriţa.

Şi tot aşa vorbea. Nu părea să ştie nimic despre L.Y. şi despre cămaşa de forţă. Pentru el, acest episod din viaţa

mea fusese strict ceva amuzant. Şi cum orice amintire plăcută te grăbeşti s-o scoţi din sertar când ai prilejul, e firesc că şi el proceda la fel. Ce conta ce-i putea produce istorisirea persoanei alăturate!? Nu-l interesa în niciun fel.

M-am uitat la Răzvan. Se întunecase la faţă. Era normal. Oare? Cert era însă că el nu cunoştea nimic din acest aspect al trecutului meu. Şi pentru a duce la capăt lovitura de graţie…

— Apropo, te-ai făcut bine? Doctoriţa spunea că ai o serioasă tulburare, anxietăţi de pubertate etc. Cred însă că tocmai ea nu stătea prea bine cu sistemul nervos. Te-a ţinut mult, nu?

Încet, încet, zâmbetul îi dispăruse. Îşi dăduse seama că făcuse o gafă sau totul fusese aranjat dinainte?

— Mai ai de pus vreo întrebare, Dane? am murmurat.

M-am uitat din nou spre Răzvan. Îşi frământa o mănuşă. Dan n-a răspuns.

— Eu mă duc la cabană, am continuat. Răzvan, vii şi tu?

— Da, sigur. Salut, Dane.

— Salut.

Pe drum n-am scos o vorbă. După ce am intrat în cabană…

— De ce nu mi-ai spus niciodată nimic?

— Nu m-ai întrebat de trecutul meu. Nici eu nu te-am întrebat de al tău.

— E cu totul altceva… să fii bolnav de nervi…

— De ce nu spui scurt: nebună.

— Ei, să n-o luăm nici aşa. Dar…

— Dar ce? Trebuia să-mi pun o plăcuţă pe spate cu: „Am fost bolnavă de nervi”?

— Sau poate… l-am auzit.

Am întors brusc capul. Până atunci privisem flăcările din sobă.

— Sau poate cu: „sunt bolnavă, a spus, dur.

— Bineînţeles, „don doctor”, delirul urmează.

A ieşit, trântind uşa cabanei. Eu m-am aruncat pe pat, invadată de lacrimi. N-a venit toată noaptea. S-o fi

întreţinut cu Dan şi însoţitorii lui. Eram convinsă că Dan nu venise singur.

Dimineaţa mi-am făcut bagajele şi am închiriat o sanie să mă ducă la gară.

Tot drumul am plâns. Compartimentul era gol. Când a venit controlorul, am bănuit ce gândeşte, văzându-mi ochii uzi într-un asemenea sezon vesel de vacanţă, de vacanţe în doi... Dar ce importanţă avea?

Simţeam că totul se prăbuşise în jurul meu. Răzvan reprezentase totul? În orice caz, el fusese factorul motor. Când era el, totul funcţiona normal. Funcţiona minunatmai mult decât normal! Sau aproape totul? Niciodată nu poţi spune: Am chiar totul. Iar acum... Răzvan mă trădase. Şi deodată, irişii verzi mi-au apărut la orizont. M-am auzit strigând: „Marcu”! şi lacrimile mi-au ţâşnit mai tare. „Oh, Marcu, dac-ai mai fi tu lângă mine!” Plângeam. Plângeam mereu. Ochii lui mă tot fixau. Iar vorbele lui: „Să lupte să învingă trecutul” mi-au răsărit firesc în minte, în fond, tot ce era legat de Răzvan devenise trecut. Un trecut pe care cei doi irişi verzi îmi cereau să-l învingă”. Să-l învingă”! Ce uşor era de spus! Dar cum? Cum aş fi putut? Totul era încă prea aproape, atât de palpabil. „Să lupte să învingă trecutul”. Cuvintele aşteptau parcă un ecou de la mine. „Dar voi mai putea fi fericită vreodată? Am fost aşa de lovită!”

Începusem să plâng mai tare. Mă încerca un sentiment de autocompătimire, mă simţeam umilită. Ei şi? Trebuie să am curajul să merg înainte, mi-am zis, ridicând capul.

Trenul ajunsese în gară. În jumătate de oră eram acasă. Descuind, am auzit mag-ul cântând. Am intrat încet, dar văzând-o pe mama... În mine s-a rupt parcă un resort. M-a privit lung, pătrunzător. S-a ridicat din fotoliul în care şedea, spunându-mi:

— Văd că ţi-a mers din plin.

Am văzut-o ducându-se şi tăind o fiolă. M-am cutremurat. Iar „fiola liniştirii”. Acesta era cuvântul de ordine. Totdeauna într-o „criză nervoasă”, „fiola liniştirii”

avea întâietate. Aş fi putut să mă împotrivesc? Da. Dar nu dobândisem obişnuinţa să-i spun până la capăt ce aveam pe suflet. Nu avea rost. Am acceptat tratamentul, absentă.

Venind spre mine, mi-a luat braţul şi… gata. Plecă după ce-mi spuse „urcă-te-n pat" şi de fapt mă şi ajută. Eram fără vlagă.

Când m-am trezit, era seară. Mama se afla lângă mine.

— Vezi, Marcele… i se adresă tatii.

Tata era în cameră? Am întors capul. De cât timp o fi fost…?

— Şi zicea că-i sănătoasă…

Un ropot de plâns mă invadă.

Mi-a fost greu în săptămânile ce-au urmat. Îmi petreceam multe ceasuri plângând. Lacrimile nu erau însă pentru Răzvan. Erau pentru mine. Cei doi irişi verzi… Nu mă mai puteau „lumina" ca atunci în tren. Nu! Se îndepărtaseră prea mult în ultima vreme. Simţeam un imens gol în inimă.

„Ce să fac? Ce mai pot face?" Amintirile mă invadau şi durerea din piept se amplifica. Credeam atunci că omul cel mai nefericit de pe Pământ e mai fericit ca mine. Nu mai credeam să fiu în stare să lupt. Şi totuşi trebuia. Undeva în mine, irişii verzi mai existau. Dar erau departe. Luându-l pe „trebuie" drept scut, mă mai puteam întoarce la viaţă?

*

* * *

Primăvara a venit iar. Pentru toţi, sau pentru foarte mulţi era primăvară. Pentru mine? Eu nu mă simţeam din categoria celor foarte mulţi.

Într-o zi…

— Las-o în pace pe Claudia! Te-ai purtat execrabil. Iresponsabil!

Era glasul mamei.

— Să nu mai dai telefon.

A trântit receptorul. Mi-am dat seama că Răzvan fusese la celălalt capăt al firului. Răzvan! Mi se făcea frig

când mă gândeam la el… N-am însemnat nimic pentru el, după felul cum m-a părăsit. M-a considerat nebună şi… pe-aici ţi-e drumul.

Îmi ziceam că a dat telefon să-mi ceară să-i restitui cartea împrumutată. Şi totuşi nu credeam că doar acesta putea fi motivul pentru care sunase. Simţeam că e vorba despre altceva, dar ce importanţă mai avea? Ce importanţă? Gata! Era o chestiune terminată. Una dintre acelea cărora numai din prostie le mai dăm atenţie, pentru a ne amărî viaţa cu fleacuri inutile.

*

* * *

Era o amiază însorită de-nceput de mai. Ieşisem de la şcoală mai devreme şi plecasem să mă plimb puţin. Era atâta soare încât nu putusem rezista ispitei.

Copacii plini de flori… Dar primăvara pentru mine era foarte departe. Când mă gândeam la Răzvan, mă supăram pe mine. Mă revolta gândul că fericirea mea a depins atât de mult de el.

…O doamnă venind din sens opus a avut o tresărire când m-a văzut:

— Scuzaţi că vă opresc, mi s-a adresat puţin stingherită. N-aţi fost acum vreo patru ani internată în spitalul…

Pe moment mi s-a tăiat respiraţia. Iarăşi… „Ce vrea să mai însemne asta?”

— Nu, am minţit, crispată. Cine sunteţi şi ce doriţi?

— Mă scuzaţi…

Am privit-o lung.

— Eu… am fost asistentă acolo şi am avut impresia că dumneavoastră sunteţi o fostă pacientă, căreia aveam să-i spun ceva… cred că important…

— Da. Am fost acum vreo patru ani internată, i-am zis, într-un impuls. Dar nu-mi place să-mi amintesc…

Zâmbi.

— Vă cred!… În ziua în care trebuia să plecaţi, n-aţi fost băgată în cămaşă de forţă, spunându-vi-se că aţi lovit o asistentă… într-o criză?…

— Da. Am fost.

— Tocmai. Văzându-te, am avut aproape certitudinea că dumneata eşti – renunţase la politicosul şi distantul „dumneavoastră” – pentru că ai crescut, dar nu te-ai schimbat prea mult... Am vrut să-ţi spun adevărul: a fost atunci ceva nedrept şi... urât...

— Urât? Ce vreţi să spuneţi?

— O mai ţii minte pe Angela, asistenta?

— Da.

— În perioada când ai fost internată voia să divorţeze. Ştiai?

— Cum aş fi putut să ştiu? Eram atât de izolată... Şi n-aveam decât paisprezece ani şi câteva luni...

— Aştepta un copil. Voia să scape de sarcină şi aranjase cu un doctor – unul din afara spitalului – intervenţia, dar îi trebuia un motiv. A spus că dumneata ai lovit-o, i-ai provocat sângerări şi astfel a reuşit să scape de sarcină. A mimat regrete, s-a văitat că atât aşteptase acest noroc, să rămână însărcinată... Minciuni. Iar dumitale ţi-au pus cămaşă de forţă.

Ascultasem cu atenţie şi, spre marea mea mirare, primisem vestea foarte calmă. Ţin minte că analizând „lipsa valurilor din acvariu”, mi-am zis: „Se vede că anticorpul indiferenţă a prins rădăcini zdravene!”

— Şi cum de m-a ales tocmai pe mine, pentru înscenare?

— Gândea că doctoriţa Şoimaru nu te prea avea la inimă din cauza... gurii dumitale afurisite.

Zâmbi iar. Am surâs şi eu.

— Scuzaţi că vă întreb: dumneavoastră cum de v-aţi hotărât să-mi spuneţi?

— M-am gândit că poate te-au chinuit întrebările... Era nedrept să nu afli niciodată. Angela era o femeie egoistă, lipsită de scrupule. Din cauza ei m-am transferat la alt spital... Se încălzise: M-am pripit însă. Doctoriţa Şoimaru a intrat la bănuieli. Se pare că – deşi nu te prea simpatiza – a crezut în mărturia dumitale. Fostele mele colege mi-au povestit totul... Te reţin cumva? Te plictisesc?

— Nu, nu… Spuneţi…

— Doctoriţa a izbutit să afle adevărul şi a fost teribil de mânioasă. Nu avea probe concrete împotriva Angelei, dar nu s-a lăsat până când n-a determinat-o să părăsească spitalul… Se spune că i-ar fi vorbit cu extremă duritate Angelei. Că a somat-o să nu mai lucreze niciodată în domeniul psihiatriei şi al bolilor nervoase. Se afirmă chiar că i-ar fi sugerat să renunţe la profesiunea de cadru medical… „la care nu are dreptul cineva lipsit de omenie”- aşa i-a spus, cică, doctoriţa… în fine, Angela se pare că s-a plâns unei amice de toate acestea… iar amica a povestit şi altora… Acum nu mai ştiu despre ea nimic… Eu lucrez de la transfer la un cabinet de Pediatrie şi sunt mulţumită… Doctoriţa Şoimaru însă e tot acolo… la spital… Acum, trebuie să plec. La revedere. Sper că n-am făcut rău că…

— Nu, deloc. Mulţumesc mult. La revedere.

Am mai stat câteva clipe pe loc. „Întâmplarea e cel mai sincer jurat”, mi-am zis apoi, în drum spre casă. „Dar… să le spun părinţilor? M-ar crede? Ar putea să mă creadă?… I-aş putea convinge? Ce dovezi palpabile am? Ce bine era să-i fi cerut telefonul asistentei, interlocutoarea mea. Of, cât am fost de proastă! Am lăsat-o să plece în necunoscutul din care s-a ivit. Am fost bucuroasă că anticorpul indiferenţă a prins rădăcini. Mi s-a întins un colac de salvare, iar eu am răspuns că «m-am obişnuit» şi că «pot înota ca până azi, toată viaţa». Grozav răspuns! Grozav…! Dar… mai bine tac…”

M-am îndreptat spre casă. Detaşarea de la început se transformase în revoltă.

„După atâţia ani… Acum se vede că e prea târziu!” mi-am zis, mestecându-mi amarul.

Când să intru în curte… Am iuţit pasul, vrând să trec cât mai repede pe lângă el. Dar nu. Se postă în faţa mea şi mă imobiliză, luându-mă de mână.

— Iartă-mă, Claudia! Am procedat prosteşte.

— Lasă-mă!

— Claudia, te iubesc. Zi-mi ce vrei, dar hai să ştergem cu buretele tot ce a fost urât şi tulbure.

Îmi strângea mâna din ce în ce mai tare.

— Lasă-mă!

— Nu pot trăi fără tine.

— Cum ai putut patru luni… aşa ai să poţi şi de-acum înainte.

— Tocmai că… am încercat, dar n-am putut.

— Pentru ce, Răzvane? Mi-am îndreptat privirea spre el. Pentru ce să-ţi pierzi timpul cu o nebună?

— Termină cu prostiile. Înţelege că sentimentele mele pentru tine…

— Nu mai are niciun rost. Faptele sunt consumate. Consider că totul s-a terminat.

Încercam să mă desprind şi să plec.

— Nu spune asta, Claudia. Te iubesc şi vom fi fericiţi. Sunt medic şi voi avea grijă de tine.

— Dar pe mine m-ai întrebat dacă te mai iubesc? Dacă vrei să faci pe filantropul, îndreaptă-ţi elanurile în altă direcţie.

— Am nevoie de tine. Te voi face fericită.

„Să trăiască şi să fie fericită”. Cuvintele lui Marcu îmi vibrau în urechi. „Fericită”. Mai pot fi eu fericită alături de Răzvan? Mai pot avea încredere în el? Nu. Sau…

— Ai, tu, Răzvane, nevoie de o bolnavă de nervi?

— Încetează, Claudia! Ştiu că te-am jignit, dar te iubesc şi ştiu că mă mai iubeşti şi tu.

— Crezi tu asta?

— Da.

— Ai tupeu. Nu are rost să-ncercăm să cârpim ceva. Aţa cedează. Şi lumea-i plină de fete, Răzvane. E plină de fete cu trecutul imaculat.

— Claudia!

Plecasem. Până să ajung la uşă, două lacrimi rebele mă făcură să simt un gust sărat în gură. Mi-am dat seama că mai ţineam la Răzvan. Atât de mult, încât m-aş fi aruncat în braţele lui, dacă n-ar fi fost raţiunea. Raţiunea! … Cât de amară este ea uneori! În fond… De ce mă supuneam ei? De ce? Simplu. Mândria mea rănită îşi ceruse drepturile. Duel stupid poate… dar necesar. A fost

necesar cu-adevărat? Pentru salvarea onoarei pune-ţi inima în faţa trăgaciului. Da. Aceasta era logica duelurilor.

Am vrut să mă duc la geam să văd dacă mai e în stradă. M-am răzgândit însă. Ce rost mai avea? L-am pierdut. Dar… poţi pierde ceva ce nu ai avut?

Ştiu că bunica a deschis uşa. Era iar la noi. Fusese anunţată că nu mă simt bine şi…

— Claudia, hai, dragă, la masă! Se răceşte mâncarea.

— Da, buni, vin.

Hrana nu-mi intra însă pe gât. Sistemul de alimentare se defectase şi nu mai aveam niciun chef să-l repar. Cui i-ar mai fi folosit „maşina”?

— Haide, puiul bunicii. Nu vezi ce-ai slăbit!

— Da. Dar nu prea mi-e foame. De fapt nu mi-e foame deloc.

— Lasă, pofta vine mâncând. Hai mănâncă. Uite, am făcut şi ruladă cu ciuperci.

— Mulţumesc, dar nu pot.

— Claudia!

Bunica se uită rugător la mine.

— Mănânc mai târziu. Îţi promit, i-am zis, îmbrăţişând-o.

— Felină ce eşti! Nu te mai lipi aşa de mine, se vede că minţi…

„Felină”… Răzvan. Cabana… Muntele plin de zăpadă… Diapozitive de foc se derulau prin faţa ochilor minţii; am fugit din sufragerie.

„O, Răzvane! De ce a trebuit să plăteşti tribut unor mentalităţi nenorocite? Până a afla că am fost internată, văzuseşi la mine vreun simptom anormal? Nu. Comportarea mea nu a fost o garanţie că sunt absolut normală? De ce ai refuzat să o vezi? Ai zis să ştergem cu buretele. Am face-o dacă am fi plămădiţi numai din pasiune. Dar nu-i aşa. În mod normal trebuie să existe în noi un «termostat». Raţiunea este acela – sau ar trebui să fie. Termostatul tău a fost blocat de prejudecăţi…”

Bunica a deschis uşa camerei mele.

— Claudia! Ce-i cu tine? De ce-ai plâns? Ce s-a

întâmplat? zise, venind lângă mine.

Respiram sacadat.

— Hai! Hai, spune-i bunicuţei ce s-a întâmplat.

Îmi mângâia părul. Degetele bunicii mă linişteau.

— Buni, vreau să trăiesc.

Bunica s-a uitat lung la mine.

— Sigur, Claudia. Toţi vrem să trăim. O să am cu cine mă mândri.

— Acum însă nu firea ai cu cine te mândri.

— Claudia!

— Da, buni, i-am zis, ridicându-mă şi începând să mă mişc prin casă. Acum nu ai cu cine te mândri! În afară de fizic, care ce-i drept e reuşit, nu mai am nimic. Forţa… forţa-mi lipseşte!

— Claudia, la vârsta ta am suferit şi eu din dragoste… Ai să vezi: trece.

— Iartă-mă, buni… Poate… ai dreptate…

Biata bunica! Ce bunic ar fi fost vesel? Ce-ar face orice bunic într-o asemenea situaţie? I-ar da curaj nepotului, voinţă, l-ar ajuta să privească viaţa iar în faţă. Dar nu… Cu mine era altfel. Eu nu aveam voie să fiu tristă. Să fiu o fată obişnuită, cu bucurii şi tristeţi. La mine tristeţea însemna reînceperea tratamentului. Însemna iar „un simptom anormal”. Nu. Nu trebuie să se mai întâmple aşa.

— Am să-mi revin, buni!

*

* * *

Mă urcam pe bicicletă şi luam direcţia Băneasa. Îmi plăcea tovărăşia pădurii. Simţeam că prind puteri. Lent. Dar ce conta? Important era că reveneam la viaţă. Şi printre „perfuziile” care îmi susţineau drumul era şi sticla de pepsi, pe care o luam obligatoriu, de fiecare dată când treceam pe lângă restaurantul Băneasa.

Nu prea obişnuiam să merg duminica. Era atât de multă lume – nu mă simţeam în largul meu. Dar într-o duminică n-am rezistat tentaţiei pădurii.

Am intrat în restaurant. În timp ce-mi luam porţia de

pepsi, am întors capul. O voce… cunoscută, sfâşietor de cunoscută… Tatăl lui Marcu! Chiar tatăl lui, având lângă el un băieţel de vreo zece ani. Nu mă văzuse, aşa că i-am urmărit în tăcere. Un gând m-a fulgerat. „Un tablou de familie. Ce-i drept incomplet, şi totuşi… Tatăl lui Marcu, pe care l-a apucat iarăşi dorul paternităţii?”

Dintr-odată s-a uitat spre mine. M-a recunoscut. S-a ridicat şi ne-am îndreptat unul spre altul. Nu ştiam cum să încep.

— Ţi-l prezint pe nepotul meu, Ştefan.

— Îmi pare bine… Băieţelul se ridicase politicos în picioare şi-mi întinsese mâna.

— Spune-mi Claudia.

Stânjeneală. Niciunul din noi nu voia să evoce trecutul. Ce rost ar fi avut cuvintele, când el ne invadase lăuntrul!

— Ai crescut mult, Claudia. Te-ai făcut o adevărată domnişoară. (Avea în glas o nostalgie.) o foarte frumoasă domnişoară.

— Da, am crescut. Am crescut şi… N-am mai continuat. N-am ştiut cum să-mi termin fraza. L-am întrebat, după ce mi-am stăpânit, cât de cât, nodul din gât: Tot la Sibiu staţi?

— Da. E un oraş plăcut şi liniştit.

Am ieşit să ne plimbăm puţin. N-am vrut să mai rămânem în restaurant. Ne-ar fi trezit amintiri dureroase. Masa cu omletă şi şuncă îmi apăruse în faţă. Parcă-l revedeam, nebărbierit, de-abia ducând mâncarea la gură. Iar lui… desigur îi apărea faţa mea plânsă… Aşa că era mult mai bine afară – printre pomi şi oameni în tricouri pestriţe, sub soare.

Micul Ştefan era înaintea noastră, călărindu-şi bicicleta. Eu mergeam lângă tatăl lui Marcu, ţinând-o pe a mea de ghidon.

— E băiatul uneia din surorile mele. Îţi place?

— Da. E un puşti dezgheţat.

— E minunat… Pe el îl mai am.

Am plecat capul.

— Părinţii lui au murit într-un accident de automobil. Nu mă mai are decât pe mine. Şi eu… Eu pe cine mai am în afară de el? Până să se întâmple nenorocirea, eram unchiul ideal. Îi făceam toate hachiţele. Şi Marcu-l iubea. Temperamentele lor se asemănau… Soră-mea era o fiinţă mai aspră. Îi era tare drag, bineînţeles, dar avea mentalitatea: „Copilul trebuie sărutat doar în somn”. Soţul ei îi semăna. Aşa că… la cine să se alinte Ştefăniţă?… Acum îl cresc eu… Vezi, Claudia? Viaţa merge înainte. Nu credeam că voi mai fi capabil de aşa ceva, dar iată… o şi spun: mi-a fost inima goală, pustiită şi totuşi bate în continuare.

— De ce-a trebuit să se întâmple aşa? am spus dintr-odată, izbucnind în lacrimi. De ce?

Irişii verzi îmi apăruseră iar pe ecranul gândurilor. Îmi apăruseră şi se dilataseră. Se dilataseră, invadându-mă toată. Durerea. Nu o mai simţeam demult… Imaginea lui Marcu era aici şi mă tortura.

— De ce?…

Eram la pieptul tatălui lui Marcu şi ca altă dată, îl prinsesem de reverele hainei. Plângeam. M-a luat de umeri şi…

— Uită-te la mine, Claudia!

Nu puteam.

— Claudia, uită-te la mine.

Ţineam în continuare capul în piept. Nu voiam să mi se destrame imaginea lui. Marcu spunând colegilor că noi suntem guguştiuci. Marcu alături de mine la şosea. Zâmbetul lui din ziua terminării anului şcolar. Mânia lui din ziua plonjării pumnului… Imaginea lui Marcu. De ce? De ce numai imaginea chipului drag?

Am simţit că tatăl lui Marcu mă ia de bărbie.

— Claudia! Eşti tânără. Trebuie să înţelegi. Înţelege, ai un viitor…

„Spune-i să mă uite. Să lupte să învingă trecutul. Să trăiască şi să fie fericită. Să nu-şi neglijeze viitorul”. Da. Cuvintele lui Marcu.

Uitându-mă în sfârşit în ochii tatălui lui, i-am spus:

— Aveţi dreptate.

Mi-a zâmbit.

În timp ce-mi puneam bicicleta în portbagajul lui, mă gândeam că seamănă la zâmbet cu Marcu. Se oferise să mă ducă acasă. Puteam să fac drumul pe bicicletă, cum venisem. Mai luam aer şi mai făceam mişcare. Dar nu. Voiam să mai stau alături de el. Mă simţeam aproape de Marcu, când stăteam lângă tatăl lui. Trecutul… Şi totuşi… Tatăl lui Marcu făcea parte din prezent. Din prezent şi din viitor. Din viitorul pe care trebuia să-l aduc în prim plan totdeauna. Totdeauna.

— Am văzut un porumbel mic. Putea fi un pui? întrebă Ştefăniţă, urcându-se în maşină.

— Sigur. Primăvara a trecut. E vară.

Când coboram din maşină în faţa casei, aveam în buzunar adresa lor de la Sibiu.

*

* * *

Mi-am dat seama; calmul, inexistent în ultimele luni, pusese din nou stăpânire pe mine. Eram pe drumul cel bun. Întâlnirea cu tatăl lui Marcu fusese valul care mă purificase. Aşadar, viitorul… Trebuia să mă gândesc la viitor. Să reîncep să-nvăţ. Avea să fie un efort mare. Din iarnă numai învăţat nu se putea numi ceea ce făceam. „Voi putea recupera? E foarte mult… Sper că voi putea”.

„Nu spune sper. Nu spune niciodată: sper că voi putea, cred că voi putea. Spune: ştiu că voi putea. Dacă vrei să faci ceva în viaţă, elimină-ţi nesiguranţa din vorbe. Doar aşa ţi-o vei elimina şi pe cea din gând”. Iată un lucru bun pe care l-am învăţat de la doctoriţa Şoimaru. Şi nu numai eu. Toţi colaboratorii ei cred că l-au învăţat. E mare lucru să cunoşti formula eliminării nesiguranţei. Un adevăr care de cele mai multe ori îţi poate folosi. Treci mai blindat prin viaţă. Armura e anti-acvatică, anti-magnetică şi anti-şoc.

Şi m-am aşezat la birou. Notiţele, manualele. Înainte însă, câteva versuri mi-au ordonat să le scriu, lângă altele, în vechiul caiet.

Cred c-am să-ncep să fluier.
E un bun tovarăş de drum fluieratul.
Cred c-am să-ncep să privesc cerul.
Linia orizontului îmi va părea mai aproape.
Cred c-am să-mi pun ceasul în buzunar.
Cred… Ştiu: să nu plec la drum filosofând.
Nu-i aşa, cunosc tragerea la ţintă?

Într-adevăr, am început din nou să învăţ. Părinţii erau fericiţi. Eu nu ştiu dacă aş fi putut spune: „Sunt fericită”, dar simţeam că viaţa pulsa iar în mine. Irişii verzi îmi dădeau mereu curaj. Totdeauna când îmi apăreau, mă învăţau să fiu mai dârză. „… Să nu-şi uite viitorul”. Vorbele lui Marcu mă făceau să ridic capul sus.

Din când în când chipul lui Răzvan se intersecta cu „irişii verzi”. Se intersecta, dar fără rezultat. De fapt, cu rezultat. De fiecare dată irişii verzi erau victorioşi la sfârşitul turnirului.

*

* * *

Cald şi frumos. Aşa a fost în acea zi de iunie când am plecat la mare. Tata avea o delegaţie de câteva zile şi ne-a luat, pe mine şi pe mama, să-i ţinem de urât.

— Plec la Institut. Pe la patru sunt înapoi. Voi…

— Ne descurcăm noi, tati, nu-ţi face griji. Nu ne pierzi, dar nici nu dai uşor de urma noastră.

Mama îmi zâmbi somnoroasă.

— Claudia, vezi că eu mai…

— O.K., mami. Vrei să le mai sfârâi şi mă sfătuieşti să-mi iau tălpăşiţa.

— Nuuu. Să te apuci de matematică.

— Cum? Din prima zi de evadare?

— Prima zi. Prima zi. Pentru tine totdeauna prima zi înseamnă lenevealã?

— Am înţeles, don colonel: Să trăiţi. După administrarea „marşului forţat”, încep halitul ştiinţelor exacte.

— Vezi că…

— Da. Ştiu. Ştiu. Mai ai ceva să-mi recomanzi?

Adormise.

Era bine că puteam face o baie, liniştită.

Apa era însă foarte rece; vorba vânzătoarei de la chioşcul de răcoritoare – că mai bine vindea „încălzitoare”: „Apa asta e-n stare să trezească şi-un cadavru azvârlit în ea”, adăuga. Ce-i drept, n-am văzut niciunul ieşind din valuri, dar, pe moment, m-au trecut fiori.

„Ce-nseamnă să ai imaginaţie! Mâine, poimâine o s-aud că tipa de la chioşc a învins recordul Agathei Christie!”

Bravam, dar nu reuşeam să mă detaşez. Gluma cemi-o administrasem nu-şi făcuse efectul. Trecuse pe lângă mine. Ştiam de ce.

Noaptea avusesem un vis. Se făcea iar că farul digului se transforma în luminare. Iar luminarea… Luminarea se transforma într-un cimitir pe care-l străbăteam pas cu pas, citind numele de pe fiecare placă. Şi deodată… Da. Deodată am găsit placa Bunicului, apoi pe cea a mamei lui Marcu, iar apoi… Pe o placă de marmură albă era încrustat: Marcu Moraru. M-am trezit ţipând: „Nuuu…”

Pe plajă bate vântul. Nu-mi pasă. Nu-mi pasă de pumnii de nisip azvârliţi în faţă. Nu-mi pasă că obrajii-mi ard… Lacrimi rebele curg. Nu-mi pasă de nimic. De nisipul ce-mi răneşte picioarele în sandale. De nimic. Marcu… Atât. Irişii verzi au invadat marea. Mi-au invadat sufletul. Şi totuşi… merg înainte. TREBUIE!… Trebuie.

Pe mama n-am mai găsit-o în cameră. Îmi lăsase un bilet:

„Am plecat să inspectez plaja. Tu apucă-te de învăţat. Cel mai târziu vin acasă la prânz. Te sărută mama”.

Dar nu alături de matematică simţeam eu nevoia să-mi petrec orele următoare. M-am îndreptat spre geamantane. Am căutat iar caietul cu coperţi „ruginite de vreme „îl camuflasem cu grijă în prosopul mare de plajă. N-avusesem ce face, voisem să-l iau cu mine şi îl scosesem din sertarul de acasă, unde îl ţineam încuiat.

Era atât de bun! Puteam să-i destăinui orice gând, să-

mi deschid sufletul fără niciun ocol, era prietenul meu tăcut şi înţelegător. Şi, ca şi altă dată, pagina albă a început să se acopere. Aş fi vrut să fie o poezie. La urmă mi-am dat seama că seamănă doar c-o poezie:

Ce pot să-ţi spun când vântul încă bate, când pomii ce-nfloreau în mai întârzie bobocii să-şi desfacă…

Ce pot să-ţi spun când pe faleza nisipoasă al valurilor vuiet mă asurzeşte-n simfonia lui, dar eu continui totuşi să-naintez, călcând pe universuri plutitoare, izbindu-mă de munţii de nisip ce-apar, dispar, de fata ast morgană ce s-a mutat, din orizonturi depărtate, acum în mine, lângă mine, lovindu-mă, şi ca să scap întorc privirea spre ai tăi irişi verzi, spre marea ce-o închid în ei.

…Aş vrea să fiu un pescăruş, să zbor deasupra ta şi să te strig mereu cu glas subţire şi-ascuţit, de pasăre a mării, căci poate astfel strigătu-mi putere ar avea ca să pătrundă-n universul tău adânc, al mării, şi mi-ar curma furtuna cea din suflet, dinspre mare, dinspre nisip.

Închizând caietul, mi-am zis că acum trebuie să lucrez. Dar… încă nu puteam. Să mai ies o dată. Să văd viaţă-n jurul meu. Nu patru pereţi. Adică trei şi-un geam.

Coborând, m-am tot gândit la ale mele. Îmi spuneam că sunt un om raţional. Că dacă ar mai trăi bunicul – celălalt, din partea tatii-mi-ar zice: „Tu, Claudia, eşti o fată raţională. O fată cu picioarele pe pământ. Ce naiba?” Da. Ar fi încheiat sigur cu: „Ce naiba?” Era expresia lui preferată, adică „R.B.”„refrenul bunicului” (ai dracului mai sunt nepoţii) şi decodificându-l, s-ar fi înţeles: „Te-ai prostit? Ai devenit o cârpă peste noapte?” Iar eu aş fi strâmbat puţin din nas, dar aş fi încercat să-i arăt că nu m-am schimbat. „Bei un suc, asculţi câteva «bubuituri de acorduri» şi te întorci, mergând cu picioarele pe pământ”. Acesta fusese planul de atac.

Când m-am întors în cameră, amintirile îmi dădeau pace. Asta nu însemna că uitasem… Şi nici nu mai doream să uit.

Mama a venit pe la unsprezece, foarte bine dispusă. Făcuse baie.

— Şi cum ţi s-a părut plaja, mami?

— Cum să mi se pară? Ca de obicei, zise, aşezându-se în faţa toaletei şi construindu-şi „portretul de dimineaţă”. Ce te uiţi aşa la mine? Te aşteptai să fi făcut vreo cucerire?

— Cu fizicul tău, mami…

— Vezi, mai bagă-i lui taică-tu prostii în cap. Şi aşa are impresia că o concurez pe Mona Lisa.

— Nu-i adevărat?

— Lasă „periatul”. Spune-mi, cât ai lucrat?

— Am lucrat… N-ai nicio grijă. Şi oricum, până diseară mai e. Mami… eşti tare frumoasă.

— Bine! Bine! Apucă-te de-nvăţat. Fără pisiceală.

— Ştii, mami… douăzeci şi cinci de ani lângă un bărbat, fără să te plictiseşti şi să albeşti… eşti un fenomen.

Zâmbea.

— Eşti un fenomen al naturii. Trebuieşti ocrotită prin lege. Pe cuvântul meu.

— Hai, nu-ţi mai da cuvântul pentru toate fleacurile. Ştii cu cine m-am întâlnit?

— Cu cine? (întrebarea se cerea pusă.)

— Cu Ion Avram. Colegul meu de liceu care-mi făcea curte…

— Cum, mami? Ai avut tu o asemenea dragoste „naivobobocească”?

— Hai, n-o mai fă pe…

— Scuze, mami. Şi cum îi stă tipului ca străbunic?

— Poftim?

— Nu-i străbunic?

— Claudia! Azi eşti cu adevărat insuportabilă! Aşa se vorbeşte cu mama ta?

— Ei, mami. Nu te supăra. Fac şi eu câteva exerciţii.

— Ce exerciţii?

— Particip la concursul „Comici spontani”.

— Fii sigură că n-ai haz!… N-am să-ţi mai spun niciodată nimic!

— De ce? Am glumit şi eţi puţin.

— Ai întrecut măsura.

— Măsurile se mai schimbă şi ele, că altfel se

anchilozează.

— Ce-i lipsa asta de respect?

— Iartă-mă, mami. Am pus punct.

— Chiar punct? Mama a zâmbit.

Da. De un timp devenise… foarte indulgentă. „Semn de ploaie / de furtună, sau / de vreme-nsorită?” Mă hotărâsem să alcătuiesc o suită de versuri sub titlul: „Text curat, cu rime încâlcite”.

— Claudia, am văzut într-o vitrină o brăţară superbă. Când ieşim, să-mi aduci aminte să ţi-o arăt.

— O, mami. De câte ori ţi-am spus că nu eşti practică? Arată-i-o scumpului meu tătic. Nu mie, că eu n-am un chior.

— Bine. Bine. Am plecat, că tu numai de matematică nu te ţii.

— Unde te duci?

— În hoinăreală… Ne-ntâlnim la două la restaurant.

„În hoinăreală… „Rămân singură, deci. În hoinăreală?

Totdeauna când nu stai pe loc, mâine poate fi altfel. Aşa că… pe carte, fetiţo!

*

* * *

Spre seară, familia Ionescu a onorat faleza cu prezenţa ei.

Când ne-am aşezat la masă, am observat în dreapta o blondă platinată, regină a sex-appeal-ului în stil „retro”, lângă un dandy care pe moment am avut impresia că o „filtrează”. M-a izbit asemănarea lui cu Răzvan…

„Răzvan. Niciun semn de la el. Niciun semn! În fond. eu i-am spus clar că s-a terminat… Dar tot îl mai iubesc âl mai iubesc încă. O, Răzvane… Ce-i şi viaţa asta. Sunt eu nebună?”

— Sunt eu nebună, tati?

Se uită mirat la mine.

— Nu, Claudia. Ce întrebare-i asta?

Zice „nu”. Dar nu se împotriveşte tratamentului. Am să le pot demonstra vreodată părinţilor că ei greşesc?

— Te invit la dans, Amelia. Tata se ridică de la masă.

Ce bine arată mama. Şi eu aş fi bucuroasă să arăt aşa, la vârsta ei. Voi trăi atâta? Nu doresc să trăiesc mult. Vreau însă să fiu fericită.

„Am fi putut fi fericiţi, Răzvane. Am fi putut? Da. Dar ţine de trecut. STOP!”

— Dansaţi, domnişoară?

Tata e în formă. Am acceptat. A fost minunat.

*

* * *

Stăteam în avionul ce mă ducea spre casă, cu ochii închişi, între cer şi pământ. Scurta delegaţie a tatii se terminase. Pentru prima oară mă întorceam de la mare singură. Cu părinţii, dar… singură. Marcu, Răzvan… amintiri.

Brăţara mamei… I-o arătase „întâmplător” tatii şi acum era încântată şi… departe de mine. Citea o carte cumpărată la mare. Tata – şi el departe, absorbit de o revistă de specialitate.

— Draga mea, e extraordinară legătura între nervi şi alergie. O ştii pe nepoată-mea Mirela, fata lui Emil, nu?

— Nu, n-am cunoscut-o.

Primele cuvinte mă făcuseră să ciulesc urechile. Imediat am întors privirile spre părinţi. Cuvintele interlocutoarelor – două doamne, trecute bine de prima tinereţe, ce şedeau în faţa mea – mi-am dat seama, nu le tulburaseră lecturile.

— În fine… Ascultă. Are azi cincisprezece ani. A fost un copil foarte sănătos până acum vreo doi ani, când a început să manifeste stări de anxietate, nejustificate. Părinţii s-au speriat şi au dus-o la un psihiatru. Respectivul doctor a spus că se întâmplă uneori la pubertate. Mai ales în cazul unor constituţii mai labile. I-a recomandat tot felul de pastile şi fiole şi mult sport. Mirela însă nu dădea niciun semn de vindecare. Frate-meu era pur şi simplu îngrozit. I se părea că fii-sa a înnebunit. Nu-ţi spun: a mai perindat-o pe la un ştiu câţi doctori. Tratamente asemănătoare. Starea nepoatei mele însă-aceeaşi. Dacă nu i se

îndeplineau dorinţele, nu mai era de trăit cu ea în casă. Făcea crize de plâns, era agitată, certăreaţă. Şi cum naiba să-i îndeplineşti toate dorinţele? Nu erau dorinţe de om normal.

— Dar ce voia?

— Să-ţi dau un exemplu. Frate-meu are hobby-ul filateliei, iar nepoată-mea l-a moştenit. De doi ani însă, Mirelei a-nceput să-i fie o frică grozavă că taică-său o să vândă timbrele. Lui nu-i trecuse niciodată prin gând. E îndrăgostit de timbrele lui. Ea o ţinea pe-a ei. Îl punea pe bietul frate-meu şi pe cumnată-mea să promită solemn, de cel puţin zece ori pe zi, că nu vor vinde timbrele. În plus, nici frate-meu şi nici cumnată-mea nu mai aveau voie să pună mâna pe timbre.

— Asta-i bună!

— Chiar aşa. A pus clasoarele pe o măsuţă în mijlocul camere şi le păzea.

— Cum adică – le păzea?

— Tot timpul se uita să vadă dacă nu se atinge cineva de ele.

— Nu mai spune!…

— Ăsta era „fixul” ei. Şi-n afară de asta trecea aproape din oră în oră peste clasoare, să vadă dacă timbrele nu s-au stricat.

— Cum să se strice?

— De pildă, dacă nu cumva s-a îndoit vreunul, când a umblat la ele data trecută.

— Înţeleg. Permanent exista câte o „dată trecută”.

— Exact. Se uitase la început la ele, să vadă dacă nu cumva au dispărut. Şi apoi, se tot uita să vadă dacă „data trecută” n-a mototolit vreunul…

— Stătea tot timpul lângă ele? Nu mai părăsea camera?

— Ba sigur că pleca. Doar nu se condamnase singură la arest în odaie. Dar de fiecare dată când se întorcea, se uita întâi să vadă dacă n-au dispărut timbrele, iar apoi răsfoia clasoarele, să vadă dacă „nu s-au stricat”.

— Totuşi, cum de nu-i era frică să lase timbrele

nesupravegheate?

— Încuia uşa camerei cu două chei.

— Doamne!

— Mare necaz! Fratele meu şi cumnată-mea în doi ani aproape că albiseră. Erau distruşi. Degeaba-i explicau fetei că aşa cum până atunci timbrele nu păţiseră nimic, nu are niciun rost să-şi facă griji nici acum. Pe moment asculta calmă. Aveai impresia că ai convins-o şi apoi… o lua de la început. În cele din urmă, astă vară, au internat-o. Trebuia luată o hotărâre mai dură. Traiul în casa lor devenise un calvar. Plânsete, proteste, dar au internat-o. Află însă că şi-a luat clasoarele cu ea.

— I le-au dat?

— Ce erau să facă bieţii părinţi? Erau clasoare de valoare, dar a fost imposibil s-o decizi să plece fără ele. După vreo săptămână însă – plimbându-se prin curtea spitalului – a înţepat-o o albină şi a leşinat. A avut un mare noroc: era un medic prin apropiere. A intervenit imediat. Iar când s-a trezit Mirela, a întrebat-o dacă nu cumva e alergică. Ea a răspuns că nu. Atunci chiar nu ştia – habar n-avea că, de fapt…

— Deci-este alergică?

— Da. Este alergică la veninul de albine.

— Uite ce poate face o nenorocită de albină!

— Nu. Albina nu a făcut decât să denunţe starea alergică. A fost de fapt salvarea ei.

— Salvarea ei?

— Da. Aici e cheia. Când şocul anafiiactic evoluează în trepte, primele lui manifestări pot fi stări de anxietate nejustificată. Adesea pacientul – alergicul respectiv – este considerat un nevrotic şi… rezultatul e ca în cazul Mirelei. E îndreptat spre un neurolog sau chiar un psihiatru.

— Interesant!

— Da… Tu eşti alergic, iar cei din jur cred că ai „nervii în batistă”.

— Şi nepoată-ta cum a reacţionat când…?

— Pe ea n-a afectat-o prea mult. A început să facă un tratament de desensibilizare. Şi… e atât de tânără. Are

toate şansele ca în curând toată povestea să rămână o simplă amintire.

„Simplă amintire?... Cine a trecut printr-o asemenea situaţie, e greu s-o privească ca pe o simplă amintire. Cine ştie ce-o fi în sufletul fetei cu adevărat?" Ascultasem cu respiraţia tăiată... „E oare posibil aşa ceva? E oare posibil ca atunci, după ce a căzut coşul, când m-a înţepat albina... să fi fost totul, toate ciudăţeniile ce-au urmat, pe fond alergic? Şi când am leşinat, vara, la bunici? Să nu fi fost din cauza durerii pricinuită tot de înţepătura unei albine, cum au crezut toţi, ci pentru că sunt şi eu alergică? Să fi făcut şi eu un şoc anafilactic? Sistemul meu nervos să fi fost tot timpul perfect sănătos? Oare sunt... SUNT ŞI EU ALERGICĂ? Atât?... Ce fericită aş fi! AŞ TERMINA CU TOATE TRATAMENTELE!"

Când vor afla părinţii... Şi-ar da seama că au greşit. Dar s-ar bucura. Sunt sigură că s-ar bucura! Ar fi o dovadă că fetiţa lor a fost sănătoasă.

Irişi veizi... Singurul care nu m-a crezut bolnavă de nervi a fost Marcu. Am aflat oare adevăratul mister al bolii mele? Oare chiar... acesta este? Da. Totuşi... Trebuie să consult un alergolog. E mai bine să audă părinţii explicaţia din gura unui alergolog. Să vadă că n-am fost... Că n-am fost nebună. Că tratamentul pe care mi l-au tot făcut mai bine de patru ani, mi l-au făcut degeaba. Toate hapurile şi toate injecţiile... Bine că i-am păcălit cu dozajul! Dar acum, gata. Cobaiul Claudia dezertează. S-a terminat. Trebuie să am confirmarea unui doctor şi o voi avea.

Misterul bolii mele a fost elucidat... A fost elucidat! De când aştept ziua asta. De când aştept ceasul care să-mi permită să spun: Sunt sănătoasă. Şi am fost sănătoasă. Am fost sănătoasă. Am fost sănătoasă! Ooo! De-ar ateriza odată avionul, să le pot spune părinţilor. Să audă că nu trebuie să-şi mai facă probleme. Să vadă că boala mea a fost ceva imaginar. Iar desensibilizarea... Ei, floare la ureche. Ce bine că m-au înţepat albinuţele acelea! Ce bine!

Vecinul meu, un moşulică, aţipise. Primul impuls a fost să-l sărut pe vârful nasului. M-am mulţumit să-i surâd.

„Somn uşor! Sunt aşa de fericită c-aş dansa o săptămână fără întrerupere!”

După ce aş adormi… mi-aş continua dansul în vis… Ooo! S-aterizăm cât mai repede. Să le pot spune părinţilor. Şi nu numai lor. Răzvane… sunt sănătoasă! Am şi eu acum o biografie curată, imaculată şi din punctul de vedere al unui medic, şi nu pentru că am dat-o la curăţătorie. Ci pentru că aşa a fost ea dintotdeauna. Da, Răzvane: dintotdeauna. S-a făcut lumină. Ce bine era să mai fi aşteptat. Să fi avut răbdare. O calitate rară. Elementară… dar rară. M-ai iubit tu, vreodată, cu adevărat? Cred că da. M-ai iubit. Am simţit-o. Atâta timp cât nu a fost între noi niciun semn de întrebare. Dar aceasta-i iubire? Instinctul meu de conservare – făcând apel la mărturiile simţămintelor trecute – ar spune: da. Dar raţiunea? Având ca aliat conştiinţa, ar spune: nu.

Şi Milton spunea la moartea lui Cromwell: „Avea cu dânsul un vajnic luptător: conştiinţa”.

Acasă am găsit un mic pachet. L-am deschis şi mi-am dat seama că fusese lăsat de puţin timp. O tuberoză minunată mi-a mângâiat degetele. A căzut un bileţel: „Tuberozele mai trăiesc, Claudia. Le bate vântul, dar ele continuă să ne farmece cu parfumul lor. Răzvan”.

„Răzvan! Da… Nu… Imposibil să răspund… încă”. Ei, dar n-au intrat zilele în sac. Aşa că… „Să nu-şi neglijeze viitorul…”

Irişi verzi, câtă dreptate aţi avut! „Să lupte să învingă trecutul”. Mai urmează (ştiu acele vorbe pe de rost): „Să trăiască şi să fie fericită”.

*

* * *

…Închid caietul. Soarele răsare. Există însă şi o seară. Eh, deocamdată e dimineaţă. De-abia a dispărut luna. Poate că nici n-a adormit încă. Până se va trezi… e numai soare!

Mă aşteaptă facultatea, străzile. Cursurile. Colegii. Atâtea cărţi… Atâtea de învăţat… Atâtea de trăit.

Viitorul.